SORIN ANDREICA

PETIŢIE CĂTRE VREMURILE ODIOASE

În memoria străbunicului meu Danci Trifan şi a bunicului meu Coman Nichita Şuiu

I

EU DE LA NAŢIONALIZAREA ŞI ETATIZAREA BĂNCILOR 47 – 48 PÂNĂ AZI

Bună ziua

Mă numesc Sorin Andreica şi ar fi o întreagă istorie despre mine de la naţionalizarea şi etatizarea băncilor 1947 – 1948 – naţionalizare = etatizare până azi, mai ales că tinerii sunt interesaţi de perioada odioasă şi trebuie să ştie, nici eu nu mă consider bătrân pentru că am doar 44 de ani. În această erupţie interioară exteriorizată pe care am încorsetat-o cu frica de a povesti, de a exterioriza toată suferinţa vreau să respect proporţiile între suferinţa deţinuţilor politici şi a descendenţilor, a acelora care nu au avut origine socială sănătoasă şi care au avut partea lor de suferinţă cu toate că zăbrelele noastre erau afară, în aer liber. Cei care cred în esenţă, cu ochii înlăcrimaţi, cu stăpâniri de sine, mai dau câte o pagină din cartea vieţii a tinereţilor pierdute. Aceşti martiri mai înalţi decât istoria – mai înalţi decât istoria, cum bine zicea cineva sunt şi vor fi pilonii neamului românesc.

Bunicii mei erau oameni înstăriţi, au avut pământ, o fabrică de cherestea, o batoză, un cazan de fiert ţuică şi o gospodărie cu de toate până în noaptea care a nimicit toată munca şi sacrificiile făcute de neamul meu prin actul de naţionalizare, legea odioasă nr. 119 din 11 iunie 1948 urmată de celelalte legi şi decrete.

II

Articol I. MAŞINILE MORŢII

Îi tot aduna şi-i ducea la miliţia oraşului Vişeu de Sus. Bunicul aflase de stigmatizare, oprobriul public şi legarea în lanţuri iar noaptea în care s-a pregătit arestarea de la centru a gospodarilor nu l-au putut lua prin surprindere pentru că era un om iute de picior, ştiind că sunt pe urmele lui era tot timpul într-o stare de hăituiala.

Sunetul de alarmă ce se declanşa în sufletul înveninat de prigoană şi mereu în alertă era dat de câinele bunicilor mei care adevereşte proverbul că este cel mai bun prieten al omului, acest semnal de alarmă cu ticăitul său lătratul era dat de fiecare dată când se

apropiau cei care cu ură faţă de neamul meu voiau să-l lege pe bunicul.

Înarmat cu o cergă – pătura de lânăde dimensiuni cât 2 lungimi şi 2 lăţimi de om, sărea peste geamul dinspre apus luând-o la goană încăpuit speriat prin munţi şi prin păduri pe unde avea locuri, dormea în frig sub pătura frunzelor din pădure iar uneori se mai ascundea cu frică la o căsuţă şi un grajd unde vara cosea fânul. Fiind mai tot timpul dispărut iar bunica neavând niciun semn de la el s-a interesat pe la jandari crezând că-i prins, răspunsul plin de ură, fiind dominaţi de îndârjeala îndoctrinată a luptei de clasa, era „unde-i banditul că scot pistolul din sertar şi-l împuşc…

Într-o noapte cei care cu ură faţă de munca bunicilor şi străbunicilor mei au ocupat fabrica, l-au somat şi arestat pentru simplul fapt că era un om gospodar.

La somaţie le-a răspuns blajin că nu trebuie să-l lege pentru că se duce el singur, aşa a ajuns să fie închis la poliţia din oraşul ce se afla în apropiere. Aflând bunica că-i arestat, degrabă s-a dus la un avocat foarte bun prieten de familie cu bunicii mei, acest om şi-a riscat viaţa, cariera şi familia pentru bunicul meu – familie care mai târziu prigonita fiind a luat drumul pribegiei, o parte în capitala iar o parte pe pământuri străine prin America.

Înarmat cu înscrisuri de pe la judecătoria Vişeu de Sus şi cu un întreg arsenal avocăţesc încerca să-l elibereze. În acest răstimp bunicul încarcerat fiind întâlneşte o cunoştinţă care era vizitiu la jandari, cocişul – vizitiulreuşeşte să-i spună că o să vină după el de pe la giudeţ cu maşini şi o să-l ducă iar ca pe cei care i-au dus înainte n-au mai ajuns la Baia-Mare pentru că-i împuşcaseră pe câmpuri. Cocisul om de treabă şi cunoscându-l îi spune că atunci când o să apară o să-l scoată prin ocolul miliţiei la muncă şi o să-l ascundă.

Maşinile morţii nu s-au lăsat aşteptate iar cocisul se ţine de cuvânt şi-l ascunde sub o caleaşcă care era plină cu gunoi de grajd, caleaşca era confiscată şi transformată în remorcă de ura luptei de clasă. Nu ştiu cum dar maşinile morţii nu mai aşteaptă – probabil erau pline cu alţi gospodari sau duşmani de clasăşi pleacă urmând să-l ia data viitoare. Învoindu-se cu cei de pe la miliţie împreună cu cocisul, care-i minte, îi încarcerat din nou aşteptând speriat şi foarte supărat întoarcerea maşinilor morţii. Ce putea oare să fie în sufletul său ştiind că urma să-l împuşte.

Bunica era aproape tot timpul la avocat acasă insistând şi

rugându-l să grăbească lucrurile, apărătorul reuşeşte să pornească judecată şi după numeroase declaraţii reuşeşte să-l scoată printr-o hotărâre judecătorească.

Îmi povestea bunica că atunci când l-a aşteptat la uşa postului de miliţie era alb ca varul, slab cu ochii adânciţi în orbite sclipind de bucurie cu bocancii fără şireturi, nu ştia cum să iasă mă repede. De fericirea efemeră bunica i-a dat celui care păzea poarta o bucată întreagă de slănină – vă daţi seama ce foamete era în acea perioadă şi care era moneda de schimb.

Fabrica era ocupată şi păzită de securişti, care nu le permiteau nici măcar să se apropie de ea. Pentru bunici începuse urmărirea, o altfel de urmărire care să ducă la arestarea lui din nou şi să ajungă să-l ia maşinile morţii.

Era hăituit şi urmărit tot timpul cu cine vorbeşte unde se duce şi ce face, văzând acestea bunicul mai mult era fugit, ascunzându-se. Foloasele muncii bunicilor şi străbunicilor mei le-au tras comuniştii până în 1962 când fabrica au mutat-o o parte iar alta au demolată.

Bunica îmi povestea că înainte de naţionalizare prin 45 – 47 au dus-o greu, îmi zicea că atunci când trebuia să dea cotele au încărcat şi transportat la gară o căruţă plină de cereale şi îi mai lipseau câteva kilograme, dar ce să vezi, au venit şi i-au confiscat de prin casă. Prin alte părţi mi-au povestit că intrau în gospodări şi luau tot, nu le mai lăsa nimic din toată truda de o vară, comuniştii erau adevăraţii „Jupuitu „al lui Moromete în perioada cotelor.

Îmi povestea bunica că reforma monetară odioasă l-a surprins pe străbunicul meu cu două trăisti de bani pe una a reuşit să o schimbe la bancă pe a doua nu iar când s-a întors acasă i-a zis străbunicii.

— Lasă tu băbucă că o luăm de la capăt, şi mai avea străbunicul meu o vorbă când trebuia să strângă bani

„S-a crăpăm băţul de chibrit în patru”.

Toată viaţa lor era un chin şi o vrajbă cu prigoana comunistă.

Bunicii mei nu au reuşit să aibă lumină în casă decât prin anii ’80 – 85 iar televizor de abia în anii ’90 au putut cumpăra unul folosit şi importat de prin Germania.

Mătuşa mea nu era primită la şcoli pe motiv că nu are origine socială sănătoasă iar părinţii mei au dus-o greu.

Bine, veţi spune dvs. ca şi alţii au dus-o tot aşa, dar acum cred că toate convergeau spre o victorie finală a perversităţii comunismului,

câte și mai câte pătimiri datorate perversităţilor vremurilor care începeau să fie din ce în ce mai odioase şi elaborate de o inteligenţă împrumutată de pe un ştiu unde, care înlocuiau închisorile comuniste.

Articol II. III

Secţiune 2.01 COPILĂRIA

Eu în primii ani de viaţa mă pândea moartea printr-o boală cruntă iar dacă nu erau bunicii mei să mă ducă la Sighet în spital eram doar o amintire vagă. Câteva din cele care mi s-au întipărit din anii copilăriei pe care le ţin şi acuma-n minte, cum ar fi joacă prin spatele batozei care avea un tambur plin de cuie pătrate și groase, deasupra nişte site la care nu reuşeam să ajung niciodată, doar mă uitam la ele şi pe care o ascunseseră într-o şură mare în capăt dar care a dispărut şi ea fără a-mi da seama.

Ce m-a mai marcat şi mi s-a întipărit în minte este moartea străbunicii mele iar mai târziu bliţul unui aparat foto care m-a speriat la grădiniţă germană. Cu toată ura împotriva clasei mele de duşmani ai poporului eu am crescut și la două familii de români de naţionalitate germană dintr-un cartier unde se vorbea un dialect nemțesc, unde mergeam lunea și veneam sâmbăta acasă făcând grădiniţa și școala în limba germană. Acolo luam bătaie împreună cu copilul lor de aceeaşi vârstă cu mine, el stătea în faţă iar eu în spatele lui și când dădea în el nu ştiu cum se făcea că ajungea la mine iar vorba lui mama pâinea unsă cu unsoare și cu boia era la ordinea zilei. Părinţii mei şi-au tras mult de la gură pentru ca să pot învăţa germana.

Pentru că erau aproape tot timpul la serviciu am crescut și cu bone care ne-au umplut de păduchi, am crescut cu bone deoarece mama sosea seara târziu iar tata atunci când nu se mai putea face nimic pentru că ajungeau acasă epuizaţi. Pentru o bonă nemţoaică am primit o bătaie de nu o uit nici azi, a dispărut un fişic de bani de o sută și unde-s banii, unde-s banii, sigur cine să fie vinovatul, eu, domnul Goe, şi uite aşa am luat-o pentru bonă iar mai târziu când se întâmpla ceva, cine-i vinovatul – cine să fie-Andreica. La bunici m-a crescut o servitoare care a ţinut foarte mult la mine şi la care am ţinut şi eu foarte mult, care m-a îngrijit, crescut și apărat de severitatea bunicului meu. În şcoala germana am învăţat să cânt la flaut dar nu prea mult, Alle meine Enthen, toate gâștele mele și cam atât.

Colegii mei au apărut într-o emisiune la televiziunea română, emisiune în limba germană iar înainte de a începe m-a apucat cineva

de cravată şi m-a smuls din mijlocul colegiilor ducându-mă printr-o cameră până când a trecut filmarea. Tot aşa am păţit-o în tabără la Vârtejul Bucureştilor când am participat la emisiunea şapte ori şapte, tot la televiziunea română – parcă mai era altaiar după emisiune mă prinde cineva şi mă scutură bine de nu realizez ce mi se întâmplă. Făcând legătura între cele două îmi dau seama că nu eram doriţi nicăieri.

Îmi aduc aminte de ce poreclă mi-au pus copii de pe stradă învăţaţi de părinţi – cred –, strigau după mine „Sorin mănâncă râme, Sorin mănâncă râme „nici nu vă daţi seama ce ruşine şi câtă batjocură. Pe când eram la grădiniţa germană şi stăteam în acel cartier de nemţi părinţii mei mi-au cumpărat o maşinuţă cu pedale şi când ieşeam cu ea pe stradă numai ce se luau o sumedenie de copii după mine împingându-mă şi strigând cât îi ţinea gura de se uitau toţi după mine, de multe ori tata mă căuta şi nu mă găsea pentru că eram împins departe, iar atunci când mă găsea avea ce să o care pe umeri până acasă.

Maşinuţa, în joaca noastră, a mea şi a unui vecin cu care vânam găini cu suliţele prin curte pe când eram la şcoala germană, am aruncat-o de la etaj de s-a făcut praf şi pulbere.

Mai târziu în timpul şcolii, nu ştiu de ce dar parcă eram ciumat sau aveam lepră, prietenii, în ghilimele spus, făceau chefuri, sărbătoreau zile de naştere iar eu nu eram invitat şi îi vedeam cum vorbesc faţă de mine să se întâlnească sau să petreacă undeva, pe mine nu mă chemau, nu vă daţi seama câtă durere sufletească aveam şi cum mă simţeam de marginalizat. Cred că le spuneau părinţii să mă evite. Toată viaţa mea eram un taciturn, construind un monument al tăcerii oculte.

Tot aşa cu Gyuri un vecin de pe o stradă lăturalnică căruia îi cer împrumut o pereche de tenişi să joc fotbal şi pe care mi dă. A doua zi mă întâlnesc cu el având tenişii lui în picioare şi să vedeţi ce păţesc, mă descalţă de mă lasă-n picioarele goale numai cu ciorapii, ce să fac, ce să fac, eram la două străzi de casa mea şi aproape de centru, să vezi la mine fugă desculţ numai în ciorapi pe stradă până acasă. Bine veţi zice că şi alţii au avut păţanii din astea şi aveau origine socială sănătoasă, dar durerea sufletească n-au avut-o niciunul cum am avut-o eu. Cu tot respectul faţă de cei care citesc dar cred că aceia de teapa mea „pleava şi drojdia societăţii” cum ziceam eu pe vremea odiosului o să mă

înţeleagă mai bine.

Un alt eveniment pe care-l reţin şi pe care acum îl realizez este momentul când ne-au dus cu şcoala să vedem o fabrică de cherestea, să ne arate un gater cu roţile de transmisie şi cu volanta care se afla sub podea, parcă cineva mi-a făcut o poza

— Aşa era sau este şi al vostru.

O amintire de era aievea sau fiind reală, mi-o aduc aminte ca prin ceaţa de mă cutremur acuma, era atunci când ne-au dus cu clasa într-o comună dintre două localităţi mai mari unde se afla o casă de oameni înstăriţi – realizez eu în prezent şi care aveau grădina plină cu cutii de lemn cu răsaduri care aparţineau colectivului C.A.P. – pentru că altfel nu ne duceau cu clasaşi care acuma citesc într-o carte a unui intelectual oropsit de prigoana comunistă – care a distrus tinereţea la mulţică aparţinea părinţilor domniei sale şi la care ne-au pus să plivim sau să facem ceva, nu mai reţin exact care era scopul.

Cât erau de cinici cum ne duceau pe la locurile și casele pe care le-au confiscat samavolnic.

Cu tot respectul şi păstrând proporţiile faţă de acest intelectual închis politic, oropsit de vremurile odioase și căruia i-am citit câteva din cărţi, ajung într-una din ele să găsesc o cântare – aşa-i zic eupe care în goana mea de-a lungul vieţii după momente fatidice o ştiam altfel şi pe care cu permisiunea dvs. O reproduc, cântărea exprima o stare de euforie pe care am avut-o adeseori cu mine.

Ce bine e să fi cowboy, când ești pe cal călare, când dai un pumn, şi capeţi doi, şi oasele se moaie, un şpiţ în fund, o sticlă-n cap, şi ţi-ai primit beleaua, a doua zi la şerif, cu ochii ca, cafeaua

O altă cântare pe care o cântam adeseori

Articol III. De la Magapasca, pân la Istanbul, venea o turcoaică tot dând din fund, à la turca bre o cadână şi-un cafe, de la Magapasca pân la Mozambic, venea o turcoiacă tot dând din buric, à la turca bre o cadână și-un cafe.

Eu nu mi-am ţinut niciodată pe vremea odiosului ziua de naştere iar la aniversarea de 18 ani fiind la Timişoara şi umblând teleleu prin oraş am pierdut noţiunea timpului cheltuind aiurea 400 de lei pe jocuri cu maşinuţe – ca să se justifice urmărea – Suma considerabilă pe atunci trebuia să o dau mătuşii mele care m-a căutat toată ziua prin Timişoara îngrijorată de dispariţia mea.

Găsindu-mă aproape pe când mă întorceam spre casă seara pe

la ora 8 îmi arde o palmă de o ţin minte toată viaţa. Tot aşa şi la nunta mea pe lângă daruri am primit o palmă, de data asta de la mama.

Cam aşa s-au petrecut cu aniversările mele în afară de ce mi s-a întipărit în memorie, că eram în clasa întâi când străbunicul meu mi-a ţinut ziua doar în familie şi pe care mi-l amintesc bătrân în capul unei mese lungi lăudându-mă pentru premiul 3 la secţia germană. Străbunicul locuia într-o casă boierească cu uşi şi camere înalte cu o terasă de îţi era mai mare dragul să stai vara, care era plină de muşcate pe pervaz şi de unde se vedea vârful unui munte care veghea ca un martor al oropsiţilor, fărădelegilor şi nedreptăţilor.

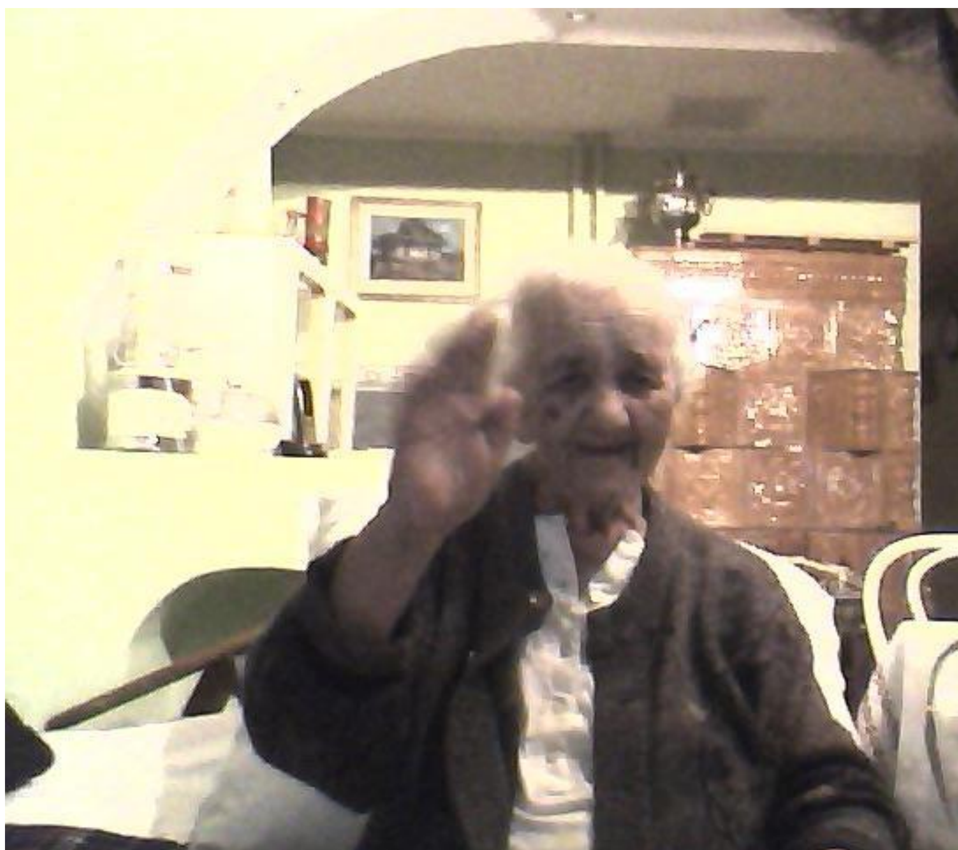
Casa au naţionalizat-o şi au dărâmat-o pentru ca să construiască o clădire rece de betoane, să le fie cald minerilor ce lucrau pentru prăbuşirea adică propăşirea unei lumi sumbre în minele dintr-o localitate limitrofă.

Fiind bun prieten cu toţi evreii în perioada interbelică şi cărora le împrumuta bani tot timpul ca un mic bancher, care dormea iarna în frig şi mânca cu cumpătare să nu cheltuiască banii pe care-i strângea într-o „scatuie „cutie pe care o ţinea închisă cu lacăt într-o cămară de numai pe scară puteai ajunge la ea, la care eu mai târziu când el era foarte bătrân şi scatuia era plină cu pine de păianjeni iar eu cât o lungime de coadă de mătură mă uitam la acel loc fără a-mi da seama că acolo se regăseau atâtea sacrificii năruite de tăvălugul proletariatului solidar şi plin de ură.

IV

LA CAPĂTUL LUMII

Bunica îmi povestea că pe străbunicul meu l-au dus în primul război mondial până la capătul lumii şi povestea prin câte a trecut „Războiul îi tragic şi absurd” spunea Camil Petrescu.

Stând pe cuptiori – cuptor cu vatrăcu o cergă pe picioare într-o linişte monumentală asculta atrocităţile tragicului şi absurdului, tristeţi relatate ca pe un jurnal de război în care străbunicul fiind luat prizonier în primul conflict mondial le-a trăit cu bocancul pe grumaz, o viaţă în agonie înspre şi la capătul lumii. Fiind în trenurile care pentru cei mai mulţi nu avea bilet de întoarcere povestea cum în opririle lor prin gări prizonierii erau folosiţi pe post de călăi.

Cei cu stea roşie-n frunte îi cobora din vagoanele în care stăteau claie peste grămadă punându-i să spânzure preoţi în sutane care erau hăituiţi, adunaţi şi legaţi mai rău decât animalele.

Prizonierii erau obligaţi să-i atârne în ştreang iar scaunul de sub picioare era împins de ciuma de culoarea sângelui care începea să se extindă tot mai tare şi mai tare distrugând toată cultura şi tradiţia generaţiilor de-a rândul. Până la ciuma roşie era unul dintre cele mai evlavioase popoare cu o cultură demnă de invidiat, martori fiind

bisericile şi palatele rămase întregi după ciuma. La capătul lumii timp de 7 ani străbunicul este ţinut prizonier ducând o viaţă cumplită de supravieţuire iar în al optulea an se întoarce bolnav şi sleit de puteri doar printr-o minune.

În cel de al doilea tragic şi absurd, îmi povestea bunica, străbunicii mei au ascuns o familie de evrei dar care dorea să fie cu familiile lor au plecat fiind duşi în lagăre unde şi-au găsit sfârşitul. Familia mea era prietenă cu evreii generaţii de a rândul.

Străbunicul era foarte bun prieten cu primarul Ştrifundă un mare erou al luptei de clasă fiind prigonit prin munţi şi care a luptat împotriva urii şi îndârjelii clasei îndoctrinate cu slogane odioase iar împreună au mers la Alba Iulia cu drapele fiind mândri că sunt romani.

V

PRAGUL PREA ÎNALT AL ŞATREI – PRISPEI-Crescut pe la bunici îmi plăcea să stau în grajd când mulgea vaca, să beau o cană de lapte cu spumă iar ce am păţit acolo nu am spus la nimeni până la 43 de ani când i-am povestit soţiei şi băiatului meu de 17 ani că într-o seară când toţi erau adunaţi în casă pe lângă loampa cu opaiţ – lampă cu petroleu îmi făceam de lucru prin grajd prin spatele unui cal şi ce să vezi, când mă improaşcă cu amândouă picioarele de mă azvârle până într-o baligă de mi-a ajuns până la piele. Mă ridic cu o durere în piept şi nu zic la nimeni nimic pentru că ştiam că dacă povestesc iau bătaie de la bunicul, durerea mi-a trecut mai târziu dar spaima nu.

Nu-mi plăcea la bunici pentru că erau la ţară şi nu aveam cu cine să mă joc iar apoi pentru că mă puneau să lucru la fân, să strângem, să facem căpiţe, să le ducem şi să le aruncăm în şopru cu furca, fiind o muncă epuizantă pentru mine care venit de la oraş nu prea eram obişnuit.

Uneori mă trimiteau cu vacile-n zăvoi – o pădure mică lângă o apă curgătoaresă le pasc, acolo îmi făcusem o colibă pentru ca să mă ascund de ploaie sau să mă joc şi unde luându-mă uneori cu altele mai scăpăm vacile prin iarba care era pentru cosit. Nu-mi plăcea să stau cu vacile pentru că mă plictiseam repede şi cum vedeam că nu mai stau cu botul jos în iarbă repede le duceam acasă crezând că sunt sătule iar acasă îmi auzeam vrute şi nevrute.

Tot cu vacile am învăţat să pronunţ şi litera R, până la vârsta de 14 – 15 ani nu l-am putut spune, mă uitam după ciori şi spuneam cică, cică, cică iar până la urma l-am putut pronunţa.

Tot căutând să mă joc cu alţi copii mă iau după câţiva care

locuiau prin apropiere şi hai cu ei – nu ştiam unde se duela joacă, numai ce văd că se urcă-n nişte stejari înalţi de nu le vedeai vârful de lungi şi stufoşi ce erau.

Cum erau ei urcaţi iar eu de mic ce eram nu puteam să ajung la vreo creangă pentru ca să mă caţăr numai ce văd că încep să arunce cu pui de cioară după mine pentru ca apoi coborându-se să mă fugărească și să mă sperie ajungând să cad într-un corci – tufămare de spini de unde am ieşit tot zgâriat şi speriat, toate astea așa din senin fără să le zic ceva, cred că au observat că mie frică de ciori şi m-au batjocorit, eram obişnuit, zic eu acuma.

Cel mai mult îmi plăcea la bunici când stăteam seara pe șatră şuşotindu-mi poveşti de dor zicând că sunt reale și pe care le mai susţin că nu erau aievea iar soarele nu mai bătea cu puterea lui năucitoare de curgeau apele şiroaie de transpiraţie pentru că peste zi când eram la polog – fântrebuia cu grabă să-l strângem să nu care cumva să vină ploaia să-l ude, era musai să-l adunăm și să-l băgăm cu furca-n şopru, cum am mai spus, fără să rămână un pai pe livada.

Printre multele povesti două le-am reţinut cel mai bine.

Se făcea că într-o noapte pe când dormeau începe să se audă nişte lovituri ca de tunet pe acoperiş, cădeau la bolovani, dar bolovani din cei mai mari de un om în toate puterile nu putea să arunce asemenea stânci. Veneau de-a rostogolul de-i băgase în sperieţi pe bunici și pe cei trei copii, credeau în sinea lor că o vrăjitoare a urnit mişcatun munte şi le-a distrus draniţa – şindrilade pe casă, povesteau cu atâta patos de eu stăteam cu gura căscată crezând şi înfricoșându-mă. Acuma bănuiesc că vecinii de mai de la deal au aruncat și dat de-a rostogolul bolovanii sau stâncile. Întrebând-o pe bunica acuma la vârsta de 86 de ani îmi confirmă că poveştile erau reale.

Tot aşa se face că bunicul trebuia să plece într-o dimineaţă tare devreme de acasă iar când să se apropie de o punte care se află în apropierea casei numai ce vede o femeie înaltă de 20 de in îmbrăcată-n într-un veşmânt alb de-i ajungea până la călcâie, speriat se întoarce acasă şi-i povesteşte bunicii de ce arătare i s-a năzărit în drumul lui şi nu mai pleacă nicăieri.

Îmi povesteşte bunica cât de tragic şi de absurd este războiul, cum că în cel de al doilea tragic şi absurd trebuia să ia cele două perechi de cai din grajd şi să fugă-n munţi aproape de Sighet pentru că

se zvonise că vin ruşii să-i ia, câtă frică a răbdat pentru că numai ea şi o fată apropiată de vârsta ei trebuiau să stea pe vârfurile munţilor să nu le fure bidivii pentru că bunicul meu avea mare nevoie de ei. Mai povestea cum trebuia să doarmă în căruţe sub cergi – pături groase de lânăprin nu ştiu ce păduri pe unde numai stafiile ajungeau. O vreme au trebuit să se refugieze din calea războiului, trebuind să locuiască departe pe la o altă familie pe care o cunoştea şi căruia azi îi sunt foarte apropiaţi.

În serile când bunicul nu era epuizat sta şi fuma pe pragurile înalte ale şatrei iar eu mă înghesuiam lângă el rugându-l să-mi mai povestească vreun episod din viaţa lor învolburata, după care eu eram ahtiat.

Era de statură medie, slăbuţ, cu faţa ascuţită, un om aprig şi iute, avea o latură a bunătăţii pe care o cunoşteam doar seară după o zi de trudă pe pragul prea înalt al şatrei când mă lua peste picior, prag pe care eu mic fiind nu-l puteam trece şi unde-mi plăcea să stau să ascult poveştile spuse cu zâmbete pe buze – uneori se distrau de mine alteori îmi povesteau povesti adevărate şi aşa le spuneau de ziceai că erau reale, crezându-le tot aşa – Avea ochii mijlocii care îi sclipeau şi care nu-i stăteau în cap nicio clipă, era tot timpul atent la toate fiind hotărât să facă orice sacrificiu pentru a păstra şi spori trudă de o viaţă. Întotdeauna se scula când era întuneric şi se culca târziu în noapte, sever cu copii, severitate care astăzi copii o respectă şi pe care îi punea la muncă de nu scăpau numai dacă plecau la bunicii lor unde le plăcea tare mult fiind alintaţi.

Aveau un pat înalt care era acoperit cu o cergă de lână moale iar în partea laterală în spatele patului lângă tavan era o rudă pe care stătea tot timpul o cergă faină. Alături era un cuptiori – cuptor cu vatrăpe care eu când eram mic dormeam în serile geroase iar când eram mai mare îmi plăcea să dorm pe o laiţă – bancăpe care puneam multe cergi să fie moale, îmi plăcea pe laiţă pentru că îmi lipeam spatele de cuptiori să mă încălzesc pentru că eram tare rău de frig, un congelator ambulant, zic eu acuma. Cuptiorul era mare, iar ce-mi plăcea cel mai mult era când cocea cozonacii şi pâinea de punea cărbunii încinşi în vatră împingând şi trăgând tăvile cu un vătrai cu coada lungă să se coacă şi să se rumenească. Pe pereţi erau icoane pictate pe sticla iar împrejur aveau ştergare cu motive bisericeşti şi naţionale. Cel mai mult îmi plăcea o loampă – lampă cu petrolcare

atârna din tavan în mijlocul camerei răspândind o frumuseţe care întregea pictura arhaică a unei camere de vis toată cu motive bisericeşti şi naţionale iar pe tavan se vedeau grinzile ieşite în afară care erau feştite cu uloi – uleişi care sclipeau de faine şi mândre ce erau. Casa avea o prispă în care vara, seara când nu era năduful căldurii, era o plăcere să stai să vezi livada întinsă de nu îi vedeai capătul, plină cu meri, peri şi pruni. Casa avea scara şi fundaţia înaltă care era întotdeauna îngrijită, vopsită în albastru iar în apropierea casei era o căbănuţă răcoroasă unde ţinea bidonul cu cârnaţi şi costiţe afumate conservate în untură, deseori bunica îmi şoptea şi mă chema să-mi dea câte o bucată de cârnaţi cu unsoare pe o felie de pâine ştiind că-mi place tare mult. În cealaltă căbănuţă care se afla în spatele casei ţinea prunele uscate pe care mi le dădea alintându-mă.

Făcând o comparaţie între bunicul şi străbunicul meu, bunica îmi povestea că străbunicul umbla cu pantofii lustruiţi prin oraş iar bunicul umbla toată ziua cu cizme pe lângă fabrică.

VI

Articol IV. PROSTIT DE DOI VECINI

Cea mai mare spaimă – sperietură – am tras-o în momentul când prostit de doi vecini am mers la pescuit iar eu fiind din altă localitate nu cunoşteam locurile sau oamenii de pe acolo. Mergem noi ce mergem pe lângă un izvor la deal şi tot aruncăm undiţele după păstrăvi, dar cum aveam multă răbdare să stăm n-am prins nimic. Când ne-am întors spre casă numai ce-mi spune unul dintre cei doi fraţi că putem prinde peşti mai în jos pe lângă izvor într-un bazin cu mulţi peşti, nu realizăm eu pe atunci că-i un bazin cu păstrăvi al unui doctor, şi uite aşa mă iau după ei ajungând la bazin, ajunşi acolo n-a durat nici 4 minute că am şi prins 4 peşti mărişori cam de 200 de grame. După ce l-am prins pe ultimul nu trec nici câteva secunde că aud gălăgie văzând un om ca o ia la fugă către noi făcând un scandal de parcă ziceai că se răstoarnă muntele la poalele căruia eram, ce să mă fac, ce să mă fac, la început nu ştiam ce se întâmplă dar văzând că ceilalţi doi o iau la fugă o iau şi eu după ei, n-a apuc să ajung prea departe pentru că numai ce mă prinde acel om şi mă duce-n casă luându-mă la întrebări, eu habar nu aveam că-i crescătorie de păstrăvinu realizăm eu ce mi se întâmplă – Omul începe a mă întreba că a cui sunt „da de a căruia eşti dumneata” iar după ce-i răspund îmi trage două nuiele peste palme pe care mă pusese să le întind de scap

puţin lipsa mică pe mine, apoi îmi ia peştii şi mă lasă să plec iar eu cu frică că mă bate bunicul numai ce o iau la deal la un văr de al meu. În drum spre vărul meu m-am întâlnit cu cei doi vecini lângă râul care curgea pe lângă drumul meu spre casa bunicilor, să vadă ce mi-au făcut şi să nu zic la nimeni nimic că ce am păţit – să nu fiu bătut şi cu peştii luaţi dar mi-au dat doi peşti mici. Vărul meu avea o armă de vânătoare ascunsă într-un beci pe care şi-o confecţionase şi cu care ne jucam noi pe dealuri şi la care i-am aruncat peştii în fântână. Ajuns la el îi arăt cei doi peşti pe care mi dăduse, dar nu-i povestesc niciun cuvânt de prosteala care mi-au tras-o cei doi vecini, prostiţi şi ei de cineva la rândul lor să fure peşti din bazinul doctorului. Aruncăm noi peştii în fântână să-i lăsăm să crească pentru ca mai târziu să-i scoatem să-i mâncăm.

Zis şi făcut, cu toată frica să nu fi aflat bunicul de păţania mea o iau spre casă, ajuns acolo vedeam că habar nu aveau, mă pun eu să mănânc o turtă de mălai cu lapte de te lingeai pe bot de bună ce era şi mă culc în pătuţul meu, care îmi era tare drag, fără să scot un cuvânt. În acel pătuţ a mai crescut un văr de al meu, atâta era de straşnic şi de bine făcut de a rezistat ani de-a rândul iar bunicii îl ţineau sub un pat mai mare.

A doua zi numai ce o cheamă pe bunica la Miliţie acuzând-o că nepotul era la acel bazin, la acel om şi a luat 4 peşti pentru ca apoi să mă acuze de furt – eu aveam vreo 10 ani.

De acasă până la miliţia din centru comunei mâncai o pâine iar tot acel drum precum şi de la momentul când era chemată să se prezinte până ce a ajuns a tras o spaimă pentru că nu ştia care-i motivul. Până la urmă o pune miliţianul pe bunica să plătească o amendă de 200 de lei – pe atunci erau destul de mulţişi o lasă să plece acasă după ce îi spune multe, banii ca banii dar ruşinea bunicii mele era mai presus de tot şi de toate. Se întoarce ea acasă şi nu zice la nimeni nimic iar apoi mă trimite a doua zi acasă la părinţi în oraş, bunicul nu era acasă fiind pe undeva pe ceva dealuri pentru că de era acolo şi-i spunea o luăm bine de tot. Ceilalţi doi am auzit că o păţiseră şi ei, dar ce nu mai ştiu iar mai târziu când eram mare îmi zicea bunica.

— Bine, bine dar măcar puteai să aduci peştii acasă să-i mâncăm dacă tot am plătit amendă.

Supăraţi bunicii de pozna pe care am făcut-o nu m-au spus părinţilor care locuiesc şi acuma într-un oraş vecin cu comună

bunicilor meidar nici nu m-au mai primit degrabă la ei.

Ajuns acasă nu stăteam la locul meu eram tot cu mintea la joacă şi la copii care se strângeau pe malurile celor două ape care străjuiau oraşul. Dimineaţa stăteam eu ce stăteam pe acasă şi dus eram fără să cer voie şi veneam doar seara, nemâncat, speriat şi îmi era o frică de nu aveam curajul să intru-n casă ci doar mă urcam pe fundaţie sub geam să văd cine-i prin bucătărie şi care-i atmosfera, o iau sau nu. Aveam şi am o mamă aşa de severă de mă altoia cu cureaua de jucam ţonţoroiul prin toată casa pentru ca să mă cuminţească, da vezi să nu. A doua zi – când era liberăcu ochii pe mine să nu ies nicăieri îşi făcea de treabă prin bucătărie iar eu spunându-i că mă duc la toaletă o întindeam la joacă, o luăm la fel ca şi-n ziua care trecuse pentru că mai dulce îmi era joacă decât mama cu grijile ei, că unde am dispărut. O luăm prin zăvoaie cu copii făcându-ne coifuri, săbii şi arcuri alergând de huiau – răsunautoate malurile de mulţi şi gălăgioşi ce eram, ne plăcea, iar pe mine mă mai cotonogea câte unul mai mare, dar eram obişnuit, de mâncare uitam toată ziua iar seara uitam din nou de frică curelei.

Ajuns acasă nu ştiam cum să mă mai fofilesc să nu o iau din nou, ascultam tot pe la fereastră până prindeam momentul să intru să nu fie nervoşi pentru că atunci o luăm şi mai rău.

Având o mamă foarte severă îmi spune că pe când va fi ea la serviciu a doua zi să spăl vasele, cam vreo 10 – 13 farfuri şi vreo două oale, pe care cred eu acum că anume le-a strâns pentru ca să mă pună la treabă să nu mă duc nicăieri, să nu mai apuc calea zăvoiului de pe lângă apă la scăldat şi la duelat cu săbile făcute din nuiele şi cu coifurile făcute de copii din tablă, coifuri la care mă uitam cu jind, având două bucăţi de tablă care acopereau urechile, o prelungire pe ceafă şi care sclipeau de mândreţea tablei din care erau iar mie nu voiau să-mi dea unul din nu ştiu ce vari motive necăjindu-mă. Câte unul mai mare din ceată începea să mă bată sau să mă batjocorească, alungându-mă dar eram şi începeam să mă obişnuiesc iar a doua zi eram prezent din nou jucându-mă cu ei fără coif şi ocolindu-i pe cei care ma batjocoreau.

Mă grăbesc eu a doua zi şi mă apuc de dimineaţă la spălat vase, le strâng şi le duc afară pe trotuar unde am pregătit fundul de făcut tăiţei pe un scaun mai înalt să nu stau aplecat, scaun căruia îi ziceam „mutul „— un scaun vechi şi ponosit, spoliat de vopsea şi cu multe crăpături –, iar în casă mai aveam un alt scaun căruia îi ziceam

„domnul „care era frumos, îmbrăcat tot în stofă moale de sus până jos şi pe care mie îmi plăcea tare mult să stau, azi a mai rămas domnul pentru că mutul s-a distrus.

Aduc eu farfuriile şi oalele punându-le pe fund pentru ca mai apoi să aduc apă într-un lighean, mă apuc eu de spălat vase şi spăl şi spăl iar după ce am terminat de spălat vreau să iau ligheanul să mă duc să schimb apa, cum ligheanul era pe marginea fundului şi vasele spălate pe cealaltă când ridic numai ce mi se duc toate farfuriile de se fac ţăndări pe trotuar iar pe mine cuprinzându-mă o frică teribilă pentru că ştiam că o luam din nou. Când a venit mama seara eu eram cu plapuma trasă peste cap şi le sforăiam cum punteam mai tare să creadă că dorm, n-am scos un cuvânt, nu ştiu de ce dar a doua zi nu mi-a spus nimeni nimic dar nici nu m-au mai pus să spăl vase, cred eu acum că s-au gândit că am făcut-o intenţionat.

Pe la 14 – 15 ani numai ce mă întâlnesc eu cu câţiva de teapa mea şi hai la joacă, mă iau după ei şi fără să-mi spună ce au de gând să facă numai ce-i văd că se apucă să schimbe culorile la un semafor de linie de cale ferată, eu nu mă apropiasem, stăteam mai la depărtare aşteptându-i, deodată îi văd ce fac dar nu realizez pe moment ce urmări poate avea şi să ne acuze de sabotaj. Cantonul fiind aproape iar cantonierul om cu picioarele lungi una două a ajuns la semnal, când l-am văzut că se apropie numai ce o iau la sănătoasa de nu mă mai uit înapoi de frică să nu-l văd în spatele meu pentru ca apoi ajuns acasă să nu zic eu la nimeni nimic iar după câteva zile uit. Şi iar am scăpat. De ceilalţi nu am mai aflat nimic şi nici nu m-am mai întâlnit cu ei.

Într-o seară cer eu bicicleta unui vecin şi numai ce încep a prinde viteză pe străzile din oraş, la o intersecţie nu mi-a prins bine frâna, din instinct am sărit de pe ea şi am încercat să opresc cu picioarele, n-am reuşit decât aproape la câţiva milimetri de partea laterală din spate a unei maşini care venea în intersecţie. Şoferul a tras o frână bruscă, s-a dat jos din maşină şi vine la mine enervat să mă prindă, eu am luat-o repejor m-am urcat pe bicicletă şi cu frica-n oase am vrut să fug. Merg eu ce merg şi numai ce mă opreşte un miliţian şi mă duce la postul de poliţie, ajuns acolo ma întrebă mai multe după care mă trimite acasă. Uite aşa am ajuns pentru prima dată la miliţie, părinţii nu mi-au spus nimic, dar bănuiam eu că ştiau şi cred că mă aştepta să o iau din nou. Nu ştiu cum s-a terminat episodul pentru că n-am îndrăznit să o întreb pe mama.

Fiind o fire bolnăvicioasă, ca şi un pui de avicola – scuzaţi expresia – eram mai tot timpul răcit cu gâtul roşu şi câte şi mai câte, nu aveam voie multe, îngheţată, sucuri reci sau tot ce era rece. Medicul le-a recomandat părinţilor mei să mă trimită în tabere la mare iar într-o vară mă trimit la Năvodari, era frumos dar foarte multă mizerie, într-o seară la discotecă aşa ruşine m-a mâncat deoarece doi elevi mai mari care se aflau şi ei în tabără numai ce nu încep a râde de mine, nu ştiu ce se întâmpla deoarece aveam buzele roşii tot timpul. Râdeau de mine şi ziceau că mi le-am dat cu ruj, nu vă daţi seama cât de revoltat eram, mă simţeam batjocorit şi mă apuca o ruşine de nu o pot descrie-n cuvinte. Eram mai mult singur.

Tare mult îmi plăcea să-mi stea părul frumos să mă placă fetele, dar numai nu stătea cum voiam eu şi mă tot uitam, mi-l tot aranjam să-mi stea bine dar numai nu voia, ce mai râdeau de mine când mergeam la joacă şi ce mă mai întristam deoarece arătam de parcă m-ar fi lins vaca şi eram aşa de urât încât fugeau fetele de mine parcă aş fi avut lepră.

Fiind în clasa cincea trebuia să merg la orele de matematică, eu eram botă şi tufă de veneţia deoarece am trecut de la secţia germană la secţia română şi nu mergeam pentru că îmi era frică, înfuriat un profesor de la şcoală care îmi preda matematica se înfurie pe mine şi mă duce la director spunând că fug de la ore şi că mint. Numai ce-l văd pe director că scoate din dulap o foarfecă şi începe a-mi face o cărare pe mijlocul capului pentru a fi de ruşinea şcolii, cred e acuma. Plângând ies de la director şi o iau repejor spre clasă, aveam oră de desen cu o profesoară blândă care, când mă văzut m-a compătimit şi le zicea colegilor.

— Uite cum l-a… – nu mai reţin cuvântul-Supărat din cale afară, aveam o stare de apăsare a sufletului, că nu pot reda în cuvinte. Părinţii n-au zis nimic, cum să se pună rău cu cineva din şcoală, şi aşa au continuat cu batjocora mea.

VII

LICEUL

Acuma realizez că perioada cea mai învolburată a vieţii mele era cea din liceu şi parcă cu predilecţie pentru această etapă a vieţii, cum de altfel am observat că în anii ’80 s-a întâmplat ceva, las istoricii să clarifice, ceva ce i-a determinat pe îndârjiţii vremii să ascute lupta de clasă să fie mai presuaşivi devenind mai elaborioşi în a încerca

rezistenţa umană, în ai persecuta pe duşmanii de clasă şi ai prigonii, cum bine zicea cineva.

Un episod care mă mai marcat, atunci când într-un anturaj anume nu-mi mai aduc aminte cu cine eram, mă ia gura pe dinainte şi îi spun pentru prima dată cultul personalităţii odiosului fapt pentru care mă evitau.

În liceu s-a organizat o excursie la Cenaclul Flacăra la Baia Mare iar pe mine m-au pus să strâng banii, am strâns eu dar cu capul în nori ce eram voiam să trec pe listă doar prietenii care îmi dădeau bacşiş, ceea ce am şi făcut, suma nu era mare dar fapta era faptă, nimeni nu m-a spus la dirigintă sau la director.

Ajuns la Baia Mare eu nu mi-am luat bilet pentru că îmi ziceam în sinea mea că o să-mi cumpăr de la cei care vindeau pe sub mână la intrare sau că o să intru fără bilet deoarece eu am făcut lista strângând banii. La intrare nu era nimeni care vindea bilete pe sub mână sau la casa de bilete şi nici nu m-au lăsat să intru fiind pe listă dar fără bilet aşa că am rămas pe dinafară. După un timp, după ce a început spectacolul am reuşit şi eu să intru ajungând să stau chiar la uşa de la intrare cu spatele la perete foarte departe de scenă nereuşind să aud aproape nimic.

Acea imagine cu spatele la perete în capătul sălii mi s-a întipărit în minte pentru că eram foarte supărat deoarece nu am reuşit să intru de la început şi aşa am mai petrecut un episod din viaţa mea de licean. În toată perioada asta am ajuns să fiu compromis cu mai multe dedesubturi şi să mă catalogheze reacţionar sau nu mai ştiu eu cum era moda vremurilor.

Jucând încă din clasa a – 9 – a volei când mi-au pus şi porecla de „mascotă „bătându-şi joc mai tot timpul de mine, fiind sursa lor de distracţie iar într-o zi nu ştiu cum se face pentru că tocmai pe mine care în ultimul timp eram marginalizat mă cheamă profesorul de sport şi-mi spune să mă duc cu un alt liceu din altă localitate să joc pe fals.

Acuma fiind în clasa unsprezecea eram destul de bun după doi ani de antrenamente la care mama mă lăsa doar cu cearta, eu jucam ca şi coordonator de joc pe fals şi mi s-a spus să mă duc să joc tot pe fals pentru liceul lor la un concurs între liceele miniere, nu ştiu care le era scopul. Vorbesc cu mama să mă lase şi cu chiu cu vai, cu puţină ceartă, mă lasă fără a şti că voi juca cu altă echipă. Mă întâlnesc eu cu cei de la liceul celălalt şi ne urcăm în tren spre Gura Humorului unde se ţinea

competiţia, în tren lângă compartimentul nostru era un străin iar eu în drumul nostru îl aud că vorbeşte germana, ies bucuros pentru că ştiu limba dorind să vorbesc cu el, vorbim noi ce vorbim şi ne despărţim, nu-mi mai aduc aminte ce-am vorbit. Ajungem la Gura Humorului şi ne cazăm la un internat să ne odihnim pentru că a doua zi aveam meci, începe competiţia şi începe primul nostru meci, eu fiind în echipă de la început încep să joc cu frică pentru că trebuia să nu mă fac de cacauă scuzaţi expresia –, zic eu acuma. Joc eu ce joc şi greşesc o singură minge, în loc să o ridic unuia să atace am ridicat-o între doi, înfuriat antrenorul sau altcineva care era pe acolo mă scoate din joc şi n-au mai vrut să mă bage nici măcar o secundă. Dar chiar aşa pentru o minge greşită să nu mă mai bage în echipă după ce m-au luat de la alt liceu să joc, cred că au prins pică pe mine încă din tren când am vorbit cu acel străin.

Eu consider că m-au luat pentru că mă credeau bun, sau altul le era motivul supărării pe mine, că aş fi avut relaţii cu străinii şi de abia aştepta un motiv sau cine ştie ce alte invective să mă dea afară din echipă, încurcate sunt căile domnului.

Au reuşit să iasă pe locul trei, dacă îmi mai aduc eu bine aminte, din patru echipe câte s-au prezentat la competiţie. După aceea mi s-a dus vestea că nu eram bun de nimic şi nu m-au chemat la nicio altă echipă pentru ca să joc pe fals sau titular.

De volei mă mai leagă o singură amintire din liceu, jucam noi ce jucam la antrenamente iar la un antrenament numai ce iau o minge în faţă de nici azi nu pot să uit, câtă durere am avut dar nu era cu intenţie, era cu mâna, şi câte şi mai câte nedreptăţi şi chinuri m-au încercat iar eu duceam în spate o frică care noaptea mă făcea treaz iar ziua mă făcea hăituit după episodul trăit în biroul directorului pe care o să vi-l spun mai târziu.

Într-o zi aud că vine în vizită odiosul, zilele acelea nu s-a făcut scoală iar în ziua când trebuia să sosească, curios m-am dus şi eu pe acolo, parcă eram telighidat, când mă apropii mă cuprinde o frică iremediabilă – vorba lui Topârceanu după ce l-am văzut pe unul de la „comenduire „pe acolo şi o iau încetişor ocolind mulţimea luând-o prin stânga liceului până la o linie de cale ferată pentru ca apoi să o iau printre şine – pă stricşi pe lângă un hotel căruia îi ziceam „Scoala Nouă „până aproape de casă.

Eram dominat de o stare de frică pentru că mă simţeam urmărit

după episoadele avute cu comenduirea, episoade pe care le voi nara mai târziu după cum am mai spus. Odiosul n-a mai venit, am aflat eu mai târziu şi s-au făcut pregătiri imense, s-a făcut o scenă mare în faţa liceului, spatele scenei era acoperită cu procuţe – covoare ţărănestiiar pe pervazul scenei era plin de flori care mai de care mai frumoase. Atâta am putut să văd în trecerea mea pe lângă scena aglomerată de privilegiaţii vremurilor de prigoană.

Pe la o şedinţă de u.t.c. propus de un coleg mai mare care era ceva pe acolo ajung să mi se înlesnească – băgat la înaintaresă intru într-un birou cu sportul iar eu cu capul în nori de nu ştiam ce se întâmplă am ajuns să iau cuvântul într-o şedinţă şi să îndrăznesc să susţin o nemulţumire cu vestiarele de la sala de sport acuzând indirect o persoană importantă care mai târziu era din nou criticată de un profesor curajos, cu urmări foarte grave, constituind continuarea avântului prăbuşiri mele, moment fatidic pentru mine. apoi mai târziu eram dat afară din u.t.c. pe un motiv pueril, pentru că mi-am pierdut carnetul de utecist.

Eram un om credincios iar de multe ori în această perioadă mi-am pus întrebarea despre ceea ce susţineau şi susţin unii oameni de ştiinţă că universul este infinit. Să fie oare infinit, nu există aşa ceva, infinit este ceva care nu se termină niciodată, nu se poate să nu aibe un capăt în afara faptului că poate fi o sferă, galaxia noastră dar atunci şi această sferă trebuie să fie mărginită de ceva, de o altă galaxie cum se susţine şi tot aşa. În afara universului poate să nu existe nimic dar şi acel nimic trebuie să fie ceva cât de puţin.

Răspunsul pe care mi l-am dat este că există Dumnezeu pentru că numai El a putut crea lumea, pământul şi universul.

Mă întrebam cum se poate că creştinismul şi mahomedanismul să aibă identic două persoane Dumnezeu cu fiul său Iisus Cristos şi să aibă o carte sfântă Biblia iar la arabi, cu tot respectul faţă de credinţa lor, să-l aibe pe Mohamed şi Alah având cartea sfântă şi foarte respectată Coranul sau că Biblia să fie în mare parte asemănătoare în mai multe colţuri de lume.

Aproape toţi de pe glob au ajuns să se închine cuiva de-a lungul vremurilor – mai puţin comuniştii –, budiştii se închinau lui Buda, grecii la început se închinau zeilor pentru ca apoi să devină creştini, adepţii darwinismului se închinau şi se închină ştiinţei iar cei care se închină acestui concept al ştiinţei se bucură şi ei de sărbătoarea

Crăciunului sau de alte sărbători. Nu cred că adepţii lui Darwin se abţin să fie fericiţi de sărbători alături de cei dragi sau că încep a nega.

— Nu vă bucuraţi şi nu fiţi fericiţi în aceste zile pentru că totul este o himeră.

Nu cred şi pentru că domniile lor trebuie să-şi bucure copii sau nepoţii şi cum s-ar putea simţi în preajma sărbătorilor cei care neagă cu ură când toţi de abia aşteaptă să fie la masă cu toată familia să cânte o colindă sau să ciocnească un ou. Nu cred că le-ar putea spune conceptul darwinist adunaţi în jurul bradului şi aşteptându-l pe moşul făcându-i pe copii sau nepoţi să se simtă stingheriţi de fericirea celorlalţi. Dacă adepţii lui Darwin se bucură de fericirea ce o aduc sărbătorile înseamnă că indirect se bucură de naşterea lui Iisus de înviere sau de alte sărbători contrazicându-se.

Şcolile filosofice chinezeşti Kun Fu Tzu sau Lao-Tzu afirmau că lumea s-a format din cele cinci elemente apă, focul, lemnul, pământul şi metalul sau argumentele confucianismul şi tot comunişti sunt. Mulţi vor zice că nu puteau să-şi explice fenomenele naturii şi se închinau unei fiinţe supranaturale, dar chiar aproape toţi de pe glob să ajungă să se închine numai comuniştii nu – zic eu acum.

Las oamenii mai competenţi în ale religiilor să clarifice, eu mi-am spus un crez al meu că există Dumnezeu, doamne apără şi ne păzeşte. Uite aşa în această perioadă am stat şi am cugetat fără a avea pretenţia că voi deveni filosof.

VIII

Articol V. URMĂRIREA

Perioada din liceu a marcat începutul urmăririi mele efective după un eveniment care mi-a marcat viitorul. Într-o zi de vară aud gălăgie în faţa liceului şi fiind prin oraş mă duc curios să văd şi eu ce se întâmplă, când ajung acolo văd un profesor pe care-l cunoşteam din vedere că era urcat pe acoperişul instituţiei, lume multă adunată. Prin preajmă două boxe mari scoase în faţa casei de cultură care mergeau cu putere pentru ca să nu se audă ce spunea, ca să-l bruieze, nu ştiu cât am stat pe acolo dar am plecat înainte de a se sfârşi. Într-o zi după acel manifest de nemulţumire spus cu curaj pe acoperişul liceului împreună cu un coleg de an mă îndreptam spre casă, în drumul nostru prin parc zăresc în faţa unei bănci câţiva colegi din clasa lui iar pe bancă pe acel profesor pe care îl văd acuma aproape cărunt, spunea ceva, nu mai ştiu exact ce spunea dar parcă era ceva filosofic.

Ne oprim şi stăm câteva minute pentru ca apoi să plecăm spre casă, era aşa de cărunt, cum a putut încărunţi aşa de repede, prin ce coşmaruri o fi trecut. Îmi aduc aminte acuma de o vorbă de cum s-au născut filosofii „n-au avut ce face şi au stat şi au cugetat şi atâta au cugetat până au devenit filosofi”, nu cred că vorba asta să aibă legătură cu evenimentul petrecut.

Nu trece mult a doua sau a treia zi sunt chemat din clasă la director îngrijorat şi speriat la culme, oare ce am făcut, ajung acolo şi intru în locul directorului era o persoană pe care nu o cunoşteam, era de pe la comenduire – mă feresc să fiu acuzat de atac la persoană –, acea persoană mă ia la întrebări cu ce s-a întâmplat şi ce s-a discutat pe bancă eu habar nu aveam pentru că eram botă şi tufă de Veneţia la filosofie cum sunt şi acuma. La sfârşit îmi cere să semnez o hârtie în alb, l-am refuzat sub diferite invective, acest lucru cred că l-a înfuriat la maximum iar cele care au urmat m-au convins că de acolo mi se trag toate. Acesta era unul dintre momentele fatidice ale mele – cel mai mare –, unul din multele pe care le-am trăit până atunci şi altele câte au urmat. Ştiam ceva despre un coleg că aşa şi aşa dar nu am spus iar indicaţiile pe care mi le-au dat nu le-am urmat niciodată.

După acest refuz mă simţeam urmărit iar frica de la acea întrevedere persista şi mă simţeam tot mai urmărit, de fapt nici eu nu mai ştiu ce simţeam, dar că sunt urmărit şi evitat de toţi simţeam tot timpul. Nu mai ştiu exact cât a trecut după acest eveniment pentru că ajung să fiu bătut şi băgat în spital cu o cicatrice la buza de sus de un oarecare nume de marinar pe care dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace.

Mai târziu când am mers în armată, acel individ de la comenduire, îmi dau seama de abia acuma, mi-a pus o vorbă bună să ajung la vreun diribau – construcţii C.F.R. – pentru că era de faţă dar nu i-a reuşit, o mână nevăzută m-a salvat – parcă soarta avea alte planuri cu mine mult mai învolburate.

Aşa se făcea pe vremea odiosului, înainte de încorporare încă din liceu se făceau tabele sau liste cu repartizarea pentru armată iar girul sau judecata, cum te făceau să te simţi adică unde mergeai în armată, la grăniceri, la infanterie, la munci, la pompieri, la comenduire sau în alte locuri, era făcută de asistentul celui trimis de la Centrul Militar de încorporare, adică de individul de la comenduire. Când avea obiecţii intervenea – cred că aveau listele lor pe care le ştiau pe de rost,

zic eu –, zic aşa pentru că aşa s-a manifestat în cazul meu, asta înseamnă că şi în alte cazuri s-au comportat la fel.

Tot în timpul liceului într-o zi, după cacapodopera mea – scuzaţi cacafoniadin biroul directorului, stam pe bancă cu un coleg şi deodată îl văd cu coada ochiului pe acel personaj de la comenduire cum trece aproape de mine chiar în spatele meu pentru ca să audă ce vorbesc, mi-am dat seama după modul cum se fofila că mă urmăreşte. Eram evitat de toţi şi mă simţeam aşa de marginalizat, parcă trăiam pe o insulă pustie de unul singur.

Tot pe marginea prăpastiei eram.

Ce să vă mai zic că după acel eveniment parcă aveam o lepră şi o ciumă mai mare de mă evitau toţi mai abitir decât înainte, nu mai aveam cu cine să ies iar aproape toţi mă priveau cu răceală ferindu-se de mine, simţeam că credeau că i-am spus sau că sunt din acela care spune pe la comenduire şi de aceea se fereau toţi de mine.

Nu trece mult şi-mi fac analizele pentru că nu mă simţeam prea bine, mă dureau încheieturile şi oasele. Medicul mă internează şi-mi pune diagnosticul de reumatism poliarticular şi începe să-mi dea un tratament, îmi prescrie să iau 10 aspirine deodată pentru ca apoi să scadă doza, când aud îmi zic în sinea mea că ăsta vrea să mă distrugă cu atâtea aspirine – să-mi mănânce pipota, cum zicea cineva pe vremea odiosului – Nu ştiu dacă se prescriu atâtea aspirine deodată pentru un tratament dar speriat cum eram şi simţeam că mi se doreşte ce-i mai rău mă prefac că le iau iar pe urmă le arunc fără să mă vadă nimeni. Mă cutremur acuma când realizez ce puteam păţi.

Internat în spital trec pe lângă salonul de tratamente ale asistentelor, cum treceam pe acolo văd patul unde se dădeau injecţii şi aud parcă o voce de departe „dacă-i alergic la antibiotice să facă şoc anafilactic" – îmi amintesc eu acuma că prin ceaţă – iar spaima în mine creştea tot mai mare.

Câte trăieşti prin spitale. Într-un salon era un om paralizat şi cum mergeam pe hol am văzut o uşă întredeschisă iar din salon se auzea o voce răguşită care o ruga pe soţie să-l frecţioneze, să-i aline durerea iar ea îl refuza enervându-se, vă daţi seama câtă durere pe bietul om iar pe mine îngrozindu-mă.

Stau eu ceva timp în spital fără să iau medicamentele de frică pentru că apoi să mă externeze şi să continui tratamentul acasă.

Începeam să am coşmaruri, mă visam într-o cuşcă cu două

laterale de gratii, ce mă mai speriam pentru ca apoi să mă trezesc şi să mă rog la Dumnezeu, rugăciune care mă liniştea putând adormi. Spaima era mare deoarece mă simţeam urmărit iar când eram foarte obosit din cauza stresului şi mai târziu din cauza epuizării muncii din fabrică visam că duc în braţe bolovani care erau aşa de mari că de abia reuşeam să-i port şi ce mă mai durea buricul că a doua zi nu eram bun de nimic. Uneori în timpul liceului mă visam în închisoare în faţa celulelor şi mă speriam aşa de tare în somn deoarece nu ştiam ce se întâmplă cu mine iar de multe ori trezindu-mă din coşmaruri mă puneam în genunchi şi mă rugam.

„Înger, îngeraşul meu, roagă-te la Dumnezeu, eu sunt mic, tu fă-mă mare, eu sunt slab, tu fă-mă tare, totul locul mă păzeşte, şi de rele mă fereşte”.

— Reuşind ca după un căscat să adorm, aşa treceau nopţile cu spaimă şi cu chin în perioada liceului ca şi mai târziu ascultam la radio Europa Liberă dar de cele mai multe ori ascultam Vocea Americii, parcă îmi plăcea mai mult şi ce mai butonam eu să reuşesc să prind postul pe calea undelor, dar se auzea cu mare greu la radioul pe care-l aveam noi şi eram atent la ce oră începe emisiunea în limba română pentru ca a doua zi să pot să ascult din nou, îmi plăcea.

IX

Secţiune 5.01 ARMATA

Armata pentru mine era una dintre cele mai grele etape ale vieţii, în prima zi când am ajuns la cazarmă ne-au dus la tuns şi daţi cu un praf al cărui rost nu-l ştiu, când mă tundea frizerul m-a cuprins o tristeţe iremediabilă – vorbă lui Topârceanucare mă însoţit aproape tot timpul, tuns la zero mă simţeam foarte, foarte supărat ca un deţinut.

Armată am făcut-o în târgul ieşilor pe Dealul Copoului unde se află teiul marelui poet Eminescu.

În primele zile eram mai mult pe la sanitari pentru o deviaţie de sept care trebuia cauterizată devenind abonatul infirmeriei. În perioadă – în primele luni de armatăfăceam o instrucţie epuizantă iar pentru mine era ceva mai mult parcă eram predestinat să fiu batjocura „căprarului comandant „în Şorogari pe variantă – loc de instrucţie – unde curgea Calcaina, o apă murdară de sudoarea instrucţiilor fără rost şi care năvălea lin de parcă ar fi stat pe loc. Fiind toamnă sufla un vânt rece de-ţi îngheţau oasele iar un căprar cu nume de erou de

roman mă „simpatiza”. Când eram pe câmpul de instrucţie mă lua separat şi bătându-se cu palma aproape tot timpul peste picior lângă fesă îmi zicea „pas aici” şi mă alerga la un copac izolat căruia îi spuneau „copacul lui Crăciun”, batjocorindu-mă în aşa hal că trebuia să fac ceva ca să scap. De atâta batjocoră începusem să-mi zgârii un oscior proeminent din nas pentru ca să-i arăt că-mi curge sânge şi să nu mă mai oropsească atâta, să pot să stau deoparte puţin să mi se oprească şi să mă lase-n pace. Pentru mine instrucţia era foarte, foarte grea, ca un calvar pentru că am ajuns să fiu „simpatizat „de toţi de pe acolo.

Tot în această perioadă m-au dat afară şi de la UTC pe motiv că mi-am pierdut carnetul prigoanei odioşilor, ce m-au mai criticat făcându-mă de ocară – erau foarte versaţi în astfel de taine în faţa tuturor iar eu pluteam în ruşine şi-n frică de ce oare o să mi se mai întâmple şi aşa am ajuns să fac armata fără să fiu al partidului.

Fiind în perioada de instrucţie – 6 luni de instrucţie, scoală de gradaţi pe care nu am reuşit să o termin – o persoană a vrut să fugă din ţară, un urmărit general şi au chemat armata, grănicerii, să desfăşoare o acţiune în care să ajute la prinderea lui, pe mine nu ştiu din ce varii motive nu m-au chemat. M-au trimis în permisie 5 zile dar fără să o cer eu, la întoarcere colegii erau deja în acţiune, m-am simţit cam ciudat că de ce eu nu pot ieşi din cazarmă pentru ca să fiu mai liber (nu-mi plăcea să stau în cazarmă şi voiam să ies cât mai mult, dornic de distracţie să mai bem câte o bere câte un vin să ne mai uitam după pipiţe cu toate că mă întorsesem din permisie), aveam aşa o stare de dat la o parte, de frustrat. Cred eu acuma că nu voiau să zică despre mine careva că sunt alături de acţiunile odioase ale prigonitorilor.

Scriam pe o poză pe care am trimis-o din armata

„MULTE SALUTĂRI DINTR-UN LĂCAŞ AL EXIGENTEI DETERMINAT DE REGULI = CARE NU MĂ VOR SCHIMBA DESTUL DE MULT =”.

— În poza arăt de parcă am înghiţit o mătură în perioadă trebuia să facem şi practică, iar pe mine m-au trimis la Siret la un pichet de grăniceri, aici era mai uşor, mai ieşeam în oraş, mai mergeam în pază cu cei mai în vârstă ca să ne înveţe, ne mai luau în oraş când fugeau prezentându-ne discoteca. Fiind în pază pentru prima dată, un gradat ne duce pe lângă un sat uitat de lume care se numea sau se mai numeşte Văscăuţi şi despre care am auzit la televizor într-un cuplet, foarte în vogă pe vremea odiosului.

— De unde eşti.

— Din Văscăuţi să trăiţi.

Acest sat era tot pomenit iar eu îl vedeam acuma pentru prima dată, era doar o singură casă izolată pe un câmp iar lângă un copac foarte mare – atâta era pe atunci, acuma cred că sunt mai multecaseşi sufla un vânt de ziceam ca iar au deschis vecinii porţile, aşa am ajuns şi eu în Vascăuţiul atât de mult pomenit. Cred că cei mai în vârstă îşi mai aduc aminte de cupletele de la televizor, cuplete care se difuzau foarte rar, de obicei la revelion.

Fiind în practică de câteva zile nu prea ştiam regulamentul pichetului de grăniceri şi îmi aprind o ţigară în bibliotecă unde se afla şi televizorul, fumatul era interzis dar mie nu mi-a spus nimeni nimic cu toate că erau mai mulţi în încăpere. De o dată apare ofiţerul de serviciu şi mă vede că fumez, cea mai strigat la mine şi a început a mă ruşina iar apoi m-a pus să mănânc chiştocul care mi-a mai rămas de a

început să mi se facă rău şi am crezut că-mi vomit (scuzaţi expresia) tot stomacul.

Am păţit cum au păţit copii lui Ilie Moromete la seceriş, când s-au adunat toţi la masă pe câmp să mănânce iar Ilie Moromete a luat primul din mămăliga fierbinte arzându-şi gura, din răutate nu le-a spus şi copiilor săi lăsându-i să se frigă şi ei.

Timpul a trecut repede şi s-a terminat practica întorcându-mă la Iaşi.

Tot în această perioadă ne-au dus să facem trageri într-un poligon în alta localitate, din târgul ieşilor am trecut în Botoşani şi ca să ajungem la poligon din Hârlău până la Copălău trebuia să trecem prin comună Flămânzi, oraş acuma, pe care l-am străbătut cu autobuzul aşa de greu, crezând că nu se mai termină, atâta era de mare şi de lungă comună de te cuprindea o stare ca şi atunci când te grăbeşti la o întâlnire şi autobuzul mergea de parcă sta pe loc. Trecând pe acolo mi-am adus aminte ce-a păţit Didina pe ogor în romanul Răscoala scris de marele romancier Liviu Rebreanu, ajuns la poligon nu m-au lăsat să trag nu ştiu din ce vari motive, ce prostie să faci sute de km şi să nu te lase să tragi, apoi ajung să stau trântit lângă un gard de oboseală şi nesomn iar afară era un frig de-ţi clănţăneau dinţii, numai o minune a făcut să nu mă îmbolnăvesc.

Fiind la şcoala de gradaţi am avut parte de o instrucţie căprărească, şcoală pe care nu am reuşit să o termin pentru că m-au trimis la lotul sportiv al grănicerilor deoarece eram legitimat la o echipă de fotbal juniori din divizia C. echipă de fotbal la care nu am stat prea mult pentru că eram moale.

La lotul sportiv am ajuns să joc volei, sport pe care-l făcusem doar în liceu, nu zic eu la nimeni nimic şi rămân la lot, nici nu ştiam măcar pe ce lume sunt. Având ordin să ne deplasăm la Rădăuţi în cazarmă ne-au pus să alergăm pe hipodrom cu bocancii în picioare într-o zăpadă de aproximativ 50 cm. Într-o zi să vedeţi ce păţesc, vreau să mă duc să iau nişte lapte de la magazinul din apropiere, nu ştiu cine m-a prostit şi când să ies mă ia cel de la poartă şi mă duce la comandant spunând că vreau să fug din unitate, câtă minciună şi ce nedreptate iar comandantul mă scoate în faţa sportivilor şi mă arată cu degetul pentru ca să mă dea exemplu trimiţându-mă la arest. În faţa tuturor sportivilor din lot mă cuprinde un plâns din tot sufletul pentru că eram neîndreptăţit, câtă ruşine am putut să îndur.

La arest nu am ajuns pentru că mă durea gâtul, aveam amigdalele mărite şi eram răcit, nu ştiu ce criterii au avut să te bage-n arest dacă erai bolnav. Reuşesc să scap dar ruşinea a rămas iar după această nedreptate nu am mai ieşit nicăieri iar după pregătirea de la Rădăuţi Bucovina ne-am întors iar la Iaşi.

La cazarmă forfotă mare se făceau recrutări pentru garda de la Bucureşti şi ne duce pe toţi să ne măsoare pentru că le trebuiau de la 1, 80 înălţime, ce să fac eu să scap că aveam 1.80, când sunt la măsurare mă dau mai în spate pe tabla cântarului și mă las de pe vârfuri în jos şi ies sub 1, 80 în acest fel scăpând de gardă. Având învoire în primele duminici de după întoarcerea de la Rădăuţi Bucovina într-o duminică mă pilesc eu şi când mă întorc mă ia ofiţerul de serviciu şi mă băga-n arest împreună cu încă doi cu care eram în lot, aşa am ajuns să fac prima mea noapte de arest, norocul meu era că trebuia a doua zi de dimineaţă să plecăm la pregătire în Bucureşti cu lotul, aşa că am ieşit de dimineaţă şi am plecat la gară la tren. În capitală nu am păţit prea multe doar că un personaj cu nume de vrăjmaş pentru care eram duşman mă tot batjocorea şi se tot dădea la mine să mă bată dar am răbdat pentru că nu aveam ce face, eram mai mult singur iar la antrenamente nu prea reușeam să mă ridic la nivelul unui jucător al unei echipe de volei, eram un jucător mediocru, numai nu puteam să atac la mingi scurte, atâta mă chinuiam şi mă chinuiam dar nu puteam să atac decât să le pun. Eram ţinut mai mult pe banca de rezervă, motiv pentru care n-am reuşit să prind echipa pentru spartachiadă fiind mutat la o echipă de duel de foc.

Fiind singur prin Bucureşti într-o învoire de duminică trebuia să-mi aştept unchiul în Cismigiu dar nu aveam haine de schimb decât un trening rupt în genunchi cu care mergeam la antrenamente cu lotul iar în ţinută militară nu aveam voie, nu ştiu din ce varii motive aşa că m-am dus cu treningul rupt, în drumul meu mă cuprinsese o tristeţe şi o rușine cum ai când eşti făcut de cacauă – scuzaţi expresia – în faţa clasei, aşa m-am simţit.

Din Bucureşti mă duce-n Sighetul Marmaţiei la lotul duelului de foc, ce bucurie pe mine pentru că eram aproape de casă. Duel era o întrecere contratimp care se desfăşura în poligon şi nu mai ştiu dacă era între două echipe sau pe timpi pentru că nu am avut şansa să particip la concurs după preselecţie.

Să vedeţi ce păţesc, că numai eu puteam păţi aşa ceva. Eram în

poligon şi făceam antrenamente când ne strânge cel care ne antrena şi ne spune nu ştiu ce, eu nu eram atent şi numai ce mi se descarcă puşca înspre poligon – fără să vreau –, antrenorul se uită la mine şi nu zice la nimeni nimic iar la preselecţie nu m-au chemat. Adevărul era că scoteam timpi buni şi foarte buni dar după întâmplarea pe care am trăit-o m-au alungat.

Lotul a plecat la Arad unde se ţineau întrecerile iar eu am rămas chipurile să strâng tuburile de la cartuşe prin poligon, eram ţinut deoparte, dar poate nu incidentul din poligon era motivul real al alungării mele din echipă ci altul pentru că şi alţii mai făceau câte o prostie dar nu vreau să fiu acuzat de mania persecuţiei, aşa că am rămas la Sighet să strâng tuburi de prin poligon. Nu am mers la poligon nici măcar o zi pentru că tuburile erau strânse în acelaşi timp când se făceau tragerile – probabil le era ruşine cu mine după ce s-au prostit şi m-au chemat la lot, eram un paria – Fiind în cazarmă şi fiind al nimănui mai mergeam şi pe acasă învoit de comandant, în cazarmă eram singur izolat şi nu făceam nimic toată ziua aşa că mă mai lăsa. Într-o zi pe când eram în învoire acasă am mers pe la sala unde jucam eu volei pe timpul liceului, unde mi-au spus că echipa de volei din oraş are meci la Baia-Mare, era o echipă de amatori care jucau de plăcere. Vorbind cu ei mă cheamă şi pe mine pentru că eram un coordonator pe fals bun pentru o echipă de amatori. Ce să fac să merg şi eu la Baia-Mare, reuşesc să mă duc repede la Sighet pentru că era vineri iar meciul era sâmbătă şi îi spun comandantului şi insist să mă lase, nu prea era el de acord şi nu-mi spune nici da nici ba, dar mă dau în spate şi când ajung la uşă îi spun ceva, numai ţin minte ce i-am spus şi ies şi mă duc, eram ca „orbul Brăilei” nu conştientizam eu ce mi se putea întâmpla dar adevărul este că m-a lăsat doar cu jumătate de gură. Cu mare greu ajung la Baia-Mare, jucăm primul meci şi-l pierdem, nu prea eram pregătiţi, am mers aşa doar de distracţie. Spre seară ajung să mă iau după o pipiţă prin oraş şi numai ce mă rătăcesc de nu mai ştiam pe unde se ajunge înapoi la internatul la care eram cazaţi. În rătăcirea mea numai ce mă trezesc că sar peste un gard şi ajung într-o unitate militară pentru că voiam să ajung mai repede şi ziceam eu că pe acolo îi mai scurt drumul. Ajuns în acea unitate numai ce aud cum latră nişte câini luându-se după mine şi îi aud tot mai aproape şi tot mai aproape, o iau eu la sănătoasa peste gard înapoi şi pe aici ţi-e drumul cu picioarele în spinare până la şosea tot uitându-mă înapoi să nu mă

ajungă careva să o păţesc, dar am scăpat şi de data asta. Ajung la Sighet şi nu mi-a mai pomenit nimeni nimic, parcă cel care răspundea de noi uitase că nu mă lăsase decât cu o jumătate de gură. Nu ştiu cum se face că un zvon spunea că sunt băiatul primarului – era doar o asemănare de numeşi aşa am scăpat. Ştiu asta pentru că mai târziu cel care răspundea de lot la cererea făcută să rămân la Sighet să fiu mai aproape de casă îmi zice că de ce nu i-am spus că sunt băiatul primarului – tac eu şi nu zic la nimeni nimic pentru că poate rămân la Sighet – dar ce să vezi, nu numai că nu m-a lăsat dar mă trimis unde a înţărcat mutul iapa, acolo unde se agaţă harta-n cui prin capătul Moldovei într-un cătun uitat de toţi şi de toate, departe de lume şi de viaţă unde comandant era unul care era, cred eu acuma, mutat disciplinar. Era de al meu şi ajung să mă împrietenesc cu el ţinând-o tot într-un chef, mergeam cu şareta prin sate învecinate pe la nunţi şi chefuiam de toţi întrebau că cine suntem, eu eram vizitiul şi galopam cu calul cântând de ziceam că pentru noi îi sfârşitul lumii, dar îi dădeam lui Bator-botezat ca și-n Fefeleaga – zahăr cubic şi mă mai împăcăm cu el. Ce să zic, mă înţelegeam foarte bine cu comandantul punctului și cred că acesta era motivul pentru care pune la magazia de alimente, aici sunt cuminte şi nu fac nicio boacănă, mai călăream eu calul, dar nu-mi plăcea decât când galopam la vale. M-au catalogat ca limbut – zicea cineva cu atâta ură de îi venea să te bage-n pământ „îţi rup gura de… când eram pe cal călare şi cred că mi se mai trage şi de când i-am zis cultul personalităţii, odiosului, ca orbul găinii.

Într-o zi când făceam pază pe frontiera cu toate că eram şi la magazie mă întâlnesc cu o fată faină blondă cu un trup vânjos cu care mă opresc la o vorbă, vorbim noi ce vorbim şi ne dăm întâlnire pe a doua zi – să vedeţi ce păţesc –, a doua zi mă pregătesc eu să ne întâlnim, mă dichisesc mă aranjez şi mă duc la întâlnire în satul în care locuia, aveam liber, când ajung la locul la care ne-am înţeles stau şi o aştept puţin iar apoi numai ce o văd că iasă pe poartă şi aruncă un lighean de apă pe mine, la ora aceea nu era nimeni prin apropiere să mă vadă, rămân perplex şi o iau cu coadă-n între picioare spre punct trăgând o minciună ca apoi să mă duc să mă schimb. Mai târziu aflasem că era bolnavă, cum nu mi-am putut da seama, s-au m-a minţit acea persoană că are păsărici la cap, dar în fine, nu m-am mai întâlnit cu ea şi m-am lecuit să mai ies la rendez-vous cu fete de pe acolo.

După câteva săptămâni fiind în pază mă întâlnesc cu o şatră de

ţigani pe malul prutului, mal unde-mi plăcea mie să stau tot timpul, şi ce să vezi numai ce mă opreşte un ţigan, de era bulibaşa sau nu pentru că nu aveam de unde să ştiu, şi îmi spune că vrea să-mi ghicească o ţigancă bătrână-n palma. Începe ea să încerce să-mi ghicească numele şi spune la nume dar pe al meu nu-l nimereşte, numai ce văd că ţiganul se enervează de scoate fum pe nas şi pe urechi şi apoi o trimite pe ţiganca de acolo iar eu îmi văd de treabă. Pe când mă îndepărtam numai ce aud ţipete de femeie bătrână, ce îţi este şi cu ţiganii, încurcate sunt căile domnului.

Aveam şi un secretar de partid care, mai târziu am aflat că tot umbla cu strâmbe pe la comandantul de companie despre mine şi comandantul punctului, că aşa sau nu ştiu ce, dar măcar de spunea ce era adevărat, dar numai şi numai minciuni, nedreptatea era la ea acasă – telefonul de la partid funcţiona – Înainte cu 6 luni de a mă elibera, luni care nu erau sigure că se tot zvonea că se prelungeşte armata la 1 an şi 6 luni sau că se micşorează la un an sunt chemat la comandantul de companie care îmi dă o veste de mă năuceşte. Mai târziu aflu că cei care erau mai aproape de liberare – lăsare la vatră –, adică cei încorporaţi înaintea mea cu 6 luni erau trimişi pe la Cooperativele Agricole de Producţie C.A.P. la munci patriotice. Leatul ciclulâncorporat înaintea mea, se zvonea că era ultimul care mai mergea la munci agricole şi le lipsea unul la număr – cam asta făcea mai mult armata pe vremea odiosului.

Leatul meu nu mai era dus din nu ştiu ce motive iar cel plecat la munci patriotice au avut parte de un pifan – cei cu un leat mai mic ca ei adică pe mine. Nu ştiu cum se face ca după vorbele spuse de secretarul de partid la care comandantul de companie a aplecat urechea şi având o obligaţie sau nu mai ştiu ce mă expediază în locul celui lipsă la munci patriotice – secretar de care eram acuzat pe nedrept mai târziu că am vrut să-l bat şi despre care aflu tot mai târziu că a stat în spatele propunerii de a am trimite.

Ajung eu mai târziu acolo – cred că se făceau presiuni asupra lui să-i trimită pe toţişi văd că suntem cazaţi în nişte grajduri de vite care erau văruite în alb, cu pături de lemn şi cu saltele, eram cam câte o sută în acele zise dormitoare joase de simţeam un parfum de sudoare şi de picioare de îţi venea să ieşi afară să dormi sub privirea lunii, bine că era vara şi geamurile mici, doar erau de grajduri, erau deschise larg şi cu toate astea nu puteau face faţă danfului – mirosuluicu care ajungeai

din cauza epuizării să te obişnuieşti.

Începe munca la tăiat de porumb, ce mai tăiam eu la porumb, dar tăiam numai câte unul şi lăsăm să cadă pe umăr câte-o tulpină până se adunau mai multe de chinul era mai mare decât munca pentru că trebuia să stai ore-n şir aplecat şi să tai cu secera fiecare tulpină de porumb. Eram epuizat deoarece înlocuiam maşinile de cules şi tăiat porumb, dar ce să fac să scap de la munci patriotice, şi încep să mă prefac că mă doare o măsea şi mă doare şi mă doare, cu foarte mare greu mă trimite la spital în Botoşani unde mă internează trimiţându-mă prin oraş să fac radiografii, aveam o mică infecţie dar nu mă durea.

Nu prea ştiam de capul meu ce şi cum dar reuşesc să stau şi să nu onorez muncile patriotice aproape până la sfârşit când mă întorc la companie. La infirmeria batalionului unde eram cazat, să zic aşa, reuşesc să mă împrietenesc cu un sanitar care, zilele astea am aflat, era pocăit baptist şi cu care m-am înţeles foarte bine, era tot un nedorit – zic aşa pentru că confesiunea baptistă era scoasă în afara legii – N-a putut să mă ajute cu nimic aşa că m-am prefăcut în continuare că trebuie să fac rezecţie din cauza infecţiei reuşind să stau acolo fără să mă trimită nicăieri ca apoi să ajung iar la punctul de grăniceri.

Comandantul era schimbat era mai rece cu mine, dar încet, încet timpul trece şi ajung la liberare şi ne trimite la companie ca de acolo să luăm autobuzul până la tren, era un frig şi o chiciură, iar un vânt sufla cu o putere de-ţi biciuia faţa până ţi-o învineţea.

Ajunşi acolo numai ce-l văd pe comandantul de companie că se uită lung la mine şi că mă cheamă la el trimiţându-mă la tuns – aşa de mult ţineam că părul să-mi fie mai mare, să fiu şi eu frumos să mă placă fetele… Un… – comandant – „nervos şi foarte slab la constituţie în zadar vrea să… – vorbă lui Topârceanumă batjocorească, dar nu i-a mers pentru că reuşesc să-l păcălesc, dar să vedeţi cum, mă duc la frizer şi îi spun să-mi ia puţin, foarte puţin din păr, ceea ce face, apoi mă duc la un lighean cu apă şi mi-l ud şi îl apăs tare, tare să nu se vadă că nu l-am tuns. Mă învârt eu pe acolo, ne scoate-n faţa zicându-ne vrute şi nevrute dar nu l-am băgat în seamă pentru că supărarea aveam o durere în suflet pentru că mă simţeam batjocorit, nu pot să acuz, dar telefonul de la partid funcţionaşi frica că mă trimite din nou la tuns era mai mare, erau ultimele minute de oropseală cu el.

Tata trimis de mama mă aştepta într-o localitate, nod de cale

ferată, ca să nu mă îmbăt – că se mai îmbătau de bucurie cei care se lăsau la vatrăşi să nu cad sub tren. Plecăm din acea văgăună uitată de timp iar pe drum ce păţim, trebuia să trecem un deal destul de abrupt iar chiciură şi vântul tăios a format o pojghiţa de gheaţă pe drum de nu mai putea urca autobuzul, numai ce ne dăm noi jos şi începem a împinge la autobuzul liberării noastre şi după mult frig şi oboseală reuşim să-l împingem şi să ajung cu bine la tata. Ajunşi în tren mă uit după secretarul de partid şi îi arunc o privire de se piteşte mai bine în compartimentul lui călduţ – credea că vreau să-l bat, dar nu mi-am murdărit mâinile cu aleşii partiduluiiar eu am rămas pe culoar până ce am schimbat trenul spre casă.

X

ACASĂ LA MAMA

Înainte de armată am plecat cu un coleg de clasă la Braşov să căutăm un loc de muncă, nu ştiu ce ne-apucat pe amândoi să mergem tocmai acolo. Prima dată ne-am dus la forţele de muncă care ne-a repartizat pe un şantier lângă Braşov la Râsnov, ajunşi acolo am văzut câteva barăci pe şantier în care trebuia să locuim, m-am îngrozit de condiţiile de viaţă şi am plecat să căutăm alt loc de muncă tot prin Braşov. Ajunşi în oraş am căutat până am găsit de muncă la o întreprindere care făcea scule, unelte şi alte piese de mici dimensiuni şi care ne-angajat pentru că aveau mare nevoie de muncitori, repartizându-ne la un atelier de întreţinere să muncim cu alţi muncitori care aveau experienţa. Nu de mult am aflat că colegul meu cu care m-am dus la Braşov este nepotul administratorului boierului Anderko care era naşul de cununie al bunicilor mei şi naşul de botez al mamei mele, precum şi nepotul marelui martir, luptător prin munţi şi mare liberal Ştrifundă care era frate cu administratorul boierului.

Cred că nici el nu avea sânge albastru muncitoresc în arborele lui genealogic. Cum ne-a strâns soarta pe amândoi la un loc, el rămânând mai mult timp pe acolo iar eu n-am stat decât o săptămână pentru că mi-a venit ordin de încoporare. În scurta mea şedere prin Braşov îmi plăcea să mă plimb pe Corso, o stradă pavată cu piatră care era mărginită de două rânduri de clădiri vechi cu o arhitectură din perioada interbelică sau mai veche, la parterul cărora se găseau magazine, restaurante, baruri, cantine şi alte spaţii care erau naţionalizate, confiscate iar interioarele transformate în cutii fără niciun fel de aspect de mentalităţile înguste ale exponenţilor cu sânge

albastru muncitoresc.

Pe vremea odiosului eu n-am avut niciodată bani, tot timpul eram în stare de nevoie.

Într-o zi în scurta mea şedere în Braşov înainte de a primi ordin de cazarmare pe când mă plimbam pe Corso am intrat într-un bar să beau o cafea, m-am aşezat la o masă singur, eram mai tot timpul singur pentru că colegul meu era cu ale lui, iar după un timp se aşază câţiva tineri la masa mea şi încep a vorbi elevat, eu nu prea înţelegeam vocabularul lor aşa-zis elevat şi-mi ziceam în sinea mea că ăştia vor să mă înjosească pentru că s-au apucat să grăiască pe domeste, să mă întineze şi să mă simt inferior pe uliţa mea, să stau singur şi să mă simt marginalizat. Aveau stofă de sânge albastru muncitoresc, n-aveau cei şapte ani de acasă şi nu se vedea pe fizionomia lor că ar fi primit o educaţie aleasă pentru că aşa era soţietatea odioşilor, forma intelectuali care proveneau din medii care strigau trăiască odiosul, nu vreau să zic că nu erau printre ei şi elite dar aveau şanse la educaţie şi viaţă numai acei cu sânge albastru muncitoresc printre care mai scăpa câte unul, doi care se ploconeau regimului sau strigau cât îi ţinea gura de mare trăiască odiosul. Mai erau şi excepţii.

O părere a mea şi-mi cer scuze dacă am jignit pe cineva.

O dată nu m-am lăsat şi am început să vorbesc cu accent de arab de se uitau la mine cu interes poate scot ceva bani să le cumpăr de băut. La scurt timp am plecat acasă pentru că mi-a sosit ordinul de cazarmare.

Niciodată nu m-am înţeles cu părinţii mei întotdeauna erau certuri, nu ştiu dar parcă eram învrăjbiţi iar când m-am dus în armată aşa cearta s-a tras că de supărare am aruncat sandvişurile în grădină şi am plecat fără mâncare dar mai târziu am primit de la ai mei încă o valiză plină cu mâncare – eram singurul din armată cu două valize.

Întors acasă din armată trebuia să mă întorc la vechiul loc de muncă în Braşov pentru ca să nu pierd vechimea, ceea ce şi fac. Ajuns în Braşov mă duc la întreprindere şi ajung să mă repartizeze în alt loc de muncă faţă de unde eram când am plecat în armată, un loc foarte greu şi murdar cu tarife hilare pe bucată şi foarte migăloase iar când venea şeful prin hală lucram cu ambele mâini deodată să vadă că sunt bun, nu prea ştiam eu de capul meu, eram cu capul în nori şi acceptam umilinţa. Acel loc era la standul unde trebuia să găuresc şi să polizez cleşti, muncă obositoare şi murdară, cel puţin pentru mine era foarte,

foarte obositor.

Cazarea era pe Zizinului într-un cămin de nefamilişti având un coleg de cameră Traian cu care m-am înţeles aşa şi aşa iar condiţiile de viaţă erau precare, o baie comună de multe ori înfundată şi foarte murdară care se găsea la capătul coridorului, pereţii despuiaţi de tencuială, mucegai, o atmosferă lugubră iar în camera aveam: o chiuvetă, un dulap de tablă, un reşou, patru paturi şi cam atât iar în cămin simţeam tot timpul un miros abject.

Lângă Corso era o cantină căreia îi ziceam „ultimul leu „sau „împinge tava „şi unde îmi plăcea să mănâc pentru că nu aveam unde şi pe ce să gătim mâncarea deoarece în căminul de nefamilişti în care aveam un singur reşou improvizat dintr-un bolţar în care colegul meu de cameră Traian a făcut un canal prin care a tras o spirală de la un reşou stricat care ne ţinea loc şi de calorifer când era frig, eu eram tare friguros şi-mi ziceam că sunt un frigider ambulant iar mai târziu îmi ziceam că am devenit un congelator ambulant pentru că tot timpul îmi era frig având picioarele transpirate şi reci, răcind destul de des. Pe acel reşou improvizat mai făceam uneori câte o ciorbă sau ouă, dar nu prea se putea gati pe el pentru că era ţinut pe jos, pe ciment.

După o săptămână mă prinde o răceală zdravănă de fac o pneumonie având o temperatură aproape de limită, ce să fac, ce să fac, sun acasă la mama şi îi povestesc că nu mai stau în Braşov şi că sunt foarte bolnav, mama dornică să mă ştie într-un oraş mai mare cu posibilităţi mai multe şi care le-a povestit colegelor ei că sunt în Braşov, că aşa şi pe dincolo, îmi zice să nu mă întorc acasă – când am plecat de acasă vrajbă între noi era destul de mare ca mai tot timpul – nu vă daţi seama ce durere sufletească am avut pentru că mă simţeam alungat şi nedorit – mama fiind foarte severă cu mine.

Până la urmă reuşesc să mă întorc şi să rămân acasă făcând tratamentul pentru gripă sau răceală pentru că nu-mi mai aduc aminte exact ce-am avut dar am avut febră foarte mare.

Cum am plecat de la Braşov şi cu ce literă mi s-a desfăcut contractul de muncă nici azi când caut să-mi primesc vechimea de la acea întreprindere nu ştiu pentru că eram foarte bolnav.

Ajuns acasă cu mama mă înţelegeam ca şoarecele cu pisica.

După venirea mea de la Braşov şi după ce mi-a trecut răceala tot voiam să ies la rendez-vouz, nu mai ştiu cum dar mă împrietenesc cu o profesoară divorţată – de care materie nu spuifiind înfiată şi care

preda într-un sat uitat de lume şi de timp, sat în care m-a dus şi pe mine o dată şi unde m-am plictisit tot aşteptând-o să termine orele, era mai în vârstă decât mine cu vreo 7 ani sau mai mult având o fetiţă mică de câţiva anişori, însă destul de mărisoară încât o putea lăsa la mama sa, putând ieşi cu mine la spaţir – plimbare.

Ne împrietenim noi destul de bine şi începem a ieşi la plimbare împreună prin oraş, îi plăcea cu mine şi nu ştiu cum se face că.

„Trece o boare pe deasupra viilor, şi a furat de prin ponoare, puful păpădiilor”.

— Vorba lui Topărceanu-Eu nu prea m-am ataşat de ea dar ea cred că da mai mult sau foarte mult, nu mai ştiu, iar în scurta noastră prietenie de câteva luni am mers la o zi de naştere unde am stat puţin şi unde nu m-am simţit bine deloc plecând atât ea cât şi eu ajungând în parc pe o bancă unde ne-am cam beţivit, dar atât, în rest băteam floastărul – ieşeam la plimbare – cam degeaba.

A avut şi ea o viaţă tristă.

Nu trece mult şi nu ştiu cum află mama că mie prietenă – că-i divorţată, că are un copil şi că-i mai în vârstă decât mine –, şi numai ce o văd într-o zi că vine acasă enervată de ruşinea care trebuia să o rabde şi începe a rupe pijamaua de pe mine şi dă-i şi dă-i. Am luat-o aşa cum aveam 19 de ani şi ceva, după care m-a trimis la mătuşa mea la Timişoara pentru ca să se răcească relaţiile dintre noi. După câteva zile vorbim la telefon şi-mi zice că vine la mine, mă sperii şi îi zic să nu vină că aşa şi pe dincolo, dar ea tot vine, ne întâlnim noi doi fără să ştie nimeni şi ne ducem la un rendez-vous prin Mehala, cartier mărginaş al Timişoarei.

În goana ei către mine numai ce-şi pierde aparatul de fotografiat în tren, cât ghinion pe ea, voia să merg cu ea în delta Dunării, dar am spus că nu mă duc – eram tot timpul într-o stare de nevoie şi îmi era aşa o frică de mama – Seara s-a întors în gară şi nu ştiu cât a stat acolo supărată dar a ajuns cu bine acasă, ce era să fac nu puteam pleca cu ea, ne-a trebuit la amândoi rendez-vous, după care s-a dus în deltă singură, dar nu s-a simţit prea grozav.

După ce m-am întors acasă ne vedeam rar şi pe ascuns iar într-o duminică trebuia să mergem într-o excursie cu o prietenă de a ei şi cu fratele prieteni ei pe un deal la o cruce mare destul de departe, mă pregătesc, mă dichisesc eu fără să mă vadă mama, gândindu-mă în sinea mea că o tulesc fără să ştie, îmi pun ceapă, slănină, câteva roşii şi

puţină pâine aşteptând să ne întâlnim să plecăm, şi stau şi aştept şi aştept, gata pregătit şi nu mă mai cheamă, aşteptând mă cuprinde din nou o tristeţe „iremediabilă „— vorba lui Topărceanu – care nu-mi trece decât cu greu după câteva zile. S-au dus doar ei, eram obişnuit cu batjocora, iar mai târziu îmi spune că şi ea a păţit-o la fel fiind încă un motiv care a dus la stingerea relaţiei scurte dintre noi. Așa a trecut rendez-vous cu ruşinea părinţilor mei, că deh gura lumii slobodă, şi mă fac cuminte.

Într-o zi mă hotărăsc să dau la facultate şi mă apuc de învăţat pentru că doream să am o poziţie socială mai bună să am un serviciu mai bun şi să nu ajung să trag din greu într-o fabrică cum de altfel mai toţi doreau pe vremea odiosului, parcă era o modă, să ajungă să lucreze într-un birou şi pentru că care mai de care făcea orice numai ca să ajungă într-un loc bine plătit şi la căldurică. Nu pot acuza pentru că stă în firea oamenilor să facă o carieră, să aibă un serviciu bun şi o poziţie socială în interiorul cetăţii, ceea ce pot să acuz este că cei care nu aveau originea socială sănătoasă nu aveau aceleași șanse cu ceilalţi, câţi foşti deţinuţi politici care aveau studii superioare nu ajungeau să muncească pe șantiere sau în cele mai grele şi rele locuri de muncă.

Când veneau sărbătorile iar studenţii erau în vacanţă mă uitam cu jind la cei care erau la facultate, erau atâta de făloşi că nu le puteai ajunge nici cu prăjina la nas, aveau soţietatea lor în care nu era primit oricine nici măcar nu coborau privirea la mine de la altitudinea la care erau cu toate că eram colegi de liceu dar poate erau protejaţi de părinţi care le-o fi spus să mă evite, dar cine ştie că încurcate sunt căile domnului.

Aveau circuitul lor închis în care nu puteau pătrunde cei care nu aveau sânge albastru muncitoresc şi nu strigau sus şi tare trăiască partidul în frunte cu torţionarul său odios iar cei care prin forţa împrejurărilor ajungeau sau scăpau de triajul nemilos al partidului aveau probleme în facultăţi şi erau tot timpul pe picior de a fi daţi afară.

Când făceau chefuri nu se chemau decât unii pe alţii, ceilalţi, adică cei de teapa mea „pleava și drojdia societăţii” care le eram colegi de liceu nici măcar nu se puteau apropia să asculte puţină muzică darămite să se mai zbenguiască puţin pe hiturile la modă, aveam şi noi discoteca noastră unde mai mult am stat pe margine de ruşine că nu suntem şi noi la vreo facultate. Unchiul meu om foarte bun la

matematică şi la fizică iar eu vrând la început să dau la facultăţi unde se cerea această materie era rugat de mama să mă mediteze, ceea ce a şi făcut. Mătuşa mea care locuieşte în Timişoara şi faţă de care am un respect deosebit pentru că m-a primit pe vremea odiosului în casă şi împreună cu unchiul meu au acceptat să fiu meditat, a ţinut mult la mine şi mai ţine iar eu îi sunt foarte îndatorat faţă de tot ceea ce a făcut pentru noi cu toate că atunci când eram mic m-a speriat trăgându-şi un ciorap de nailon pe cap, jucându-se în casa străbunicilor mei unde a crescut mai mult şi care le era tare dragă, şi care uneori mă făcea să plâng ducându-mă la şcoală cu ea unde era suplinitoare pentru o perioadă scurtă de timp iar la şcoală mă punea în prima bancă de nu ştiu ce se întâmpla cu mine de mă apuca o ruşine şi un plânset de trebuia să mă scoată pe hol. Mă certa şi mă pedepsea pentru că mâncăm văr de pe pereţi de tot timpul trebuia să umble după mine să vadă ce fac iar odată aşa mi-a tras o bătaie că şi azi îşi aduce aminte.

Toate acestea mă amuză acuma când mi le aduc aminte. La matematica nu eram bun de nimic, numai nu se prindea de mine dar nici eu de ea, cât se mai zbătea unchiul meu să-mi intre ceva în cap şi cât se mai necăjeau, dar eu tot botă şi tufă de Veneţia eram, noţiunile elementare şi problemele mai simple care erau sub baremul intrării la facultate le pricepeam, dar atât.

La prima mea admitere la facultate eram la Braşov, dar ce să vezi în loc să mă culc pentru că a doua zi aveam examen ies la rendez-voux cu două noi pipiţe şi stau cu ele la poveşti să le fiu pe plac şi să le cuceresc, dar n-au vrut numai să-şi bată joc de mine şi aşa am pierdut aproape toată noaptea iar a doua zi am adormit cu capul pe bancă de nici n-am reuşit să scriu bine subiectele dar să le mai şi rezolv, şi aşa am picat. La anul am dat din nou la facultate, acuma la Petroşani la Exploatări Miniere împreună cu un vecin de al meu cu care cazaţi fiind la un motel Gambrinus lângă Petroşani numai de examene nu ne ardea nouă, mai mult eram după fete, el avea succes iar eu nu, mă simţeam urât şi invidios pentru că numai lui îi dădeau atenţie, parcă eram pocit, cu două buze groase şi cu o cicatrice pe buza de sus în partea stângă după bătaia primită-n liceu, mi le mai trăgeam cu dinţii dar tot urât apăream cum de altfel toată vremea odiosului m-am simţit urât şi pe deasupra urât de toţi şi de toate.

Nu ştiţi ce înseamnă să te simţi urât să te ocolească fetele iar pe deasupra să vezi cum prietenul tău îi plăcut şi mângâiat iar pe tine te

trimite la culcare.

Înainte de examene se dădeau probe de alergare şi trebuia să scoţi un anumit barem pentru ca să poţi intra în examene, ajung eu la rând şi numai ce văd că cei din tribune încep să facă pariuri pe mine, ce necăjit şi revoltat eram dar pentru asta tot am ieşit pe primul loc iar ei au pierdut sau au câştigat, nu ştiu, pentru că n-am avut cum să ştiu fiind departe şi pentru că trebuia să plecăm deoarece veneau alţii. Cu toate astea în timpul şcoli acest coleg cu care eram la examene mă întrecea, odată m-a întrecut chiar pe linia de sosire, iar în timpul liceului mă poreclea „calul" iar eu mă gândeam la costelivul Bator din Fefeleaga, zicea că alerg ca şi un cal şi gândea – cred eu acuma – că trebuia să ajung pe locul doi la toate. Mai târziu am aflat că a avut probleme cu familia. Norocul meu era că nu a concurat cu mine în grupă pentru că numele lui începea cu altă literă dar și așa dacă ar fi concurat și m-ar fi depășit dădeam examenul, trebuia să scoţi doar baremul.

Înainte de primul examen ca şi la indigou iar ne pierdem vremea până noaptea târziu la un foc de tabără lângă motel de a doua zi nu mai sunt bun de nimic. După examene şi aproape de a se da rezultatele sau înainte la înscriere nu mai ţin bine minte, văd eu un om nevoiaş cu fiul său care stătea pe acolo şi cum stăteam şi îl priveam m-a cuprins o stare de nu o pot defini și-mi zic în sinea mea că decât să intru eu mai bine să intre el, rezultatul lui nu l-am aflat dar pe al meu că am picat l-am aflat. Nici de data asta nu am reușit și mă întorc acasă cu toată rușinea și tot așa la anul mă pregătesc să dau din nou dar acuma nu mai dau la facultate ci la o şcoală de maiştri militari de aviaţie la Mediaşi.

Mă trimit ai mei cu eforturi foarte mari încă cu câteva săptămâni înainte de examene la Mediaşi să iau ore. Stau eu într-un hotel îngheţat în care mă încălzeam alergând după fete, şi cine era ca mine, dar mergeam la ore, şi vedeam că profesorul meu era mulţumit pentru că reuşeam să pricep exerciţiile mai elementare sub pragul de admitere la o facultate şi cred că era sigur că o să reuşesc. În 22.08.1986 scriam într-o scrisoare... Ce să-i fac îi dau brânci...

Vine examenul şi scriu, rezolv exerciţiile şi sunt bucuros, dar ce să vezi, când se dau rezultatele numai ce mă văd primul sub linie, ce supărare pe mine şi ce ruşine, fac contestaţie şi mă revolt aşteptând rezultatul în care se recalculează lucrarea mea. A doua zi mă cheamă

să-mi arate lucrarea, când intru pe hol numai ce-l văd pe secretarul de partid, un ofiţer între două vârste foarte gras, de rău ce o ducea, că-mi râde-n nas de nu realizez eu atunci ce se întâmplă cu mine şi intru să-mi arate lucrarea, nu ştiţi dvs. cum nu ştiu nici eu dar aşa prosteala cum m-a prostit şi cum mă minţea prinzându-mă de obraz arătându-mi că albul îi negru şi negrul îi alb n-am întâlnit.

Aşa am ajuns acasă să ştie toţi în oraş că am picat primul sub linie, la noi era o mare mândrie să intri la o şcoală darămite la o facultate, dar ce să-i faci aşa era să fie, iar ai mei m-au trimis la muncă. Uite aşa am ajuns să muncesc ca şi muncitor necalificat, ai mei au făcut eforturi uriaşe să pot să învăţ germana iar mai târziu să intru la o şcoală sau la o facultate. Mama muncea de dimineaţă până seara ştergând după toţi beţivii scrumiere, ridicând scaune grele pe mese seara târziu suportând jignirile, hărţuiala şefilor şi a colegilor pentru ca să ne poată creşte pe mine şi pe sora mea care încă de la naştere s-a ales cu o pată pe nas şi cu un handicap de auz cum numai cei care primesc o doză mai mare de Canamicină o păţesc, aşa am auzit că de la Canamicină în doză prea mare poţi să asurzeşti – parcă o fi pocit-o cineva.

Tata un om cult care a încercat să intre la filosofie şi care după ce a cunoscut munca de jos din fabrică, dat fiind afară din postul de funcţionar de la o agenţie, casă de economii, din oraş şi care nu s-a lăsat călcat în picioare reuşind să îi „dribleze” pe acei care cu ură vânau pentru ca mai apoi să se întoarcă în postul avut şi cu multă ambiţie reuşind să facă o şcoală economică pe lângă liceu.

Îmi dau seama că dacă nu venea revoluţia ajungea să fie învins de forţele oculte care îi dădeau târcoale – juca fotbal chiar cu clavicula ruptă de îi dribla pe acei care voiau să treacă pe lângă el să-i dea gol, parcă ar fi rupt drapelul cu stema odioşilor – XI

FABRICA

Şi uite aşa era viaţa mea ajungând să lucrez muncitor necalificat la fabrica de mobilă din oraş, cu toate că aveam calificarea şi diploma de bacalaureat de mecanic maşini şi utilaje, nu ştiu de ce dar n-am reuşit să ajung să muncesc ca şi calificat într-un atelier mecanic sau la o fabrică pe un post de mecanic conform calificării mele. Ajung eu în fabrică iar în primele zile de angajare pe când nu eram încă dat într-o secţie caut pe cineva pe acolo pe la lotul zero – era un atelier în incinta fabricii mai la o parte unde se făcea şi se încerca variante noi de mobilă

– şi tot aşa căutând mă întreabă un maistru.

— Cine eşti dumneata, norocul meu sau ghinionul meu era că soţia acelui maistru era colegă cu mama şi uite aşa ajung să mă ia la el în echipă, omul mi-a vrut binele nu ştia despre mine multe, după câteva zile era schimbat şi înlocuit cu un neamţ în vârstă al cărui ginere lucra acolo şi care se uita la mine mai să mă bată tot timpul de nu ştiam ce are cu mine.

Ajung eu să lucrez într-o echipă la montat de mobilă cu un alt român de naţionalitate germană care a avut probleme, nu ştiu ce acuzaţii penale sau nepenale, tot ce lucram aveau tarife mici şi erau migăloase de trebuia să stăm de multe ori după program să terminăm pentru că de când cu problemele din liceu – sau cu arborele meu genealogic, zic eu acumanu-mi mai mergea nimic, nu reuşeam să ajung într-un loc mai bun ci doar muncitor necalificat, la ce era mai greu şi foarte slab plătit – mocoşeala era la ea acasă.

În secţia de montat mobilă erau mai mult români de naţionalitate germană lucrând în echipe de câte doi, o să vă întrebaţi pe bună dreptate că de unde atâţia români de naţionalitate germană. La noi în oraş era un cartier unde majoritatea populaţiei erau români de naţionalitate germană, după cum v-am spus la început, cartier în care am crescut şi eu făcând grădiniţa în limba germană şi apoi şcoala generală până în clasa cincea, în clasa cincea eram afon, nu ştiam nimic în limba română adică gramatică, matematică şi de toate ce se învăţau până în acea clasă pentru că eu le învăţasem în limba germană, îmi era enorm de greu să continui.

Acel cartier era destul de aproape de fabrica de mobilă şi majoritatea românilor de naţionalitate germană lucrau în acea fabrică şi făceau foarte puţin timp până la ea, eu trebuia să vin din capătul celălalt al oraşului. Lângă noi la câteva minute era o fabrică foarte mare de prelucrarea lemnului cu mi de angajaţi şi cu ateliere mecanice iar calificarea mea era de mecanic, ce ironică era soarta cu mine.

Într-o zi numai cel văd pe cel de la comenduire pe acolo, nu ştiu ce căuta dar m-am făcut că nu-l văd – sau o fi vrut să-l văd – eu mi-am văzut mai departe de treabă, dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace pentru că am auzit că a plecat la cele veşnice.

După câteva zile fac ce fac şi ating cu amândouă mâinile o priză de mă trânteşte de pământ, de numai o minune mă face să scap cu viaţă, picioarele erau în aer iar spatele ca un glonţ s-a îndreptat spre

pardosea de am rămas năuc şi fără răsuflare, nu era nimeni la acea oră când eu trebuia să rămân peste program să-mi termin norma sau ce aveam de făcut, am scăpat dar spaima a rămas, nu ştiu dar cred că firele sau cam încurcat singure pe la priză iar eu o duceam înainte cu chinul şi cu batjocora de pe la toţi de acolo şi de peste tot.

Eram o persoană „Non Grata „iar pentru mine totul era „Tabu…

După o vreme numai ce-l văd şi pe băiatul profesorului de istorie pe acolo, el era la ambalaj, dar n-a rezistat mult şi a plecat, mai târziu am auzit că încercase să fugă din ţară, şi câta dreptate avea.

În această perioadă tata face o criză de inimă şi-l internează în spital, doamne ce frică îi era pentru că nu voia să adoarmă de această frică şi mă punea să-l ţin de mână, să-l trezesc în caz că aţipeşte, doamne ce chinuri groaznice avea când îl apucă şi durerea de stomac, pentru că avea nişă, şi cum nu putea să doarmă noaptea stătea îndoit în două de atâta durere iar mama nu era departe nici ea, tot din boală în boală, sora mea voia să pară şi ea ceva ce nu era, nu prea avea şanse să răzbească cu toate că nu se lăsa iar mintea îi mergea şi îi merge, iar eu tot înainte cu dă-i şi luptă şi dă-i şi dă-i şi luptă.

Tot în această perioadă vrajbă între mine şi mama era marenu-i convenea că ce prietenă aveam, că ce făceam, nimic, iar de la lucru veneam întotdeauna epuizat şi cu bani puţini iar când mă enerva la culme ieşeam afară şi începeam să înjur, înjurătura mea", dumnezeu care o înfiinţat găurile la macaroane „doamne iartă-mă, sau când mă loveam sau nu-mi ieşea ceva înjuram „marea mâneta „cea din urmă am mai auzit-o şi pe la alţii, înjurătură fără tentă politică şi dacă o să mergeţi prin Maramureş şi o să staţi mai mult o să o auziţi şi dvs. pentru că îi o înjurătură uzuală. Nu-i frumos dar ce să-i faci mai înjură omul, vă rog să scuzaţi expresiile. Tare se supăra mama că tălnăceam – comentam – la ce mă punea să fac, mă repet, era foarte severă cu mine. Când stăteam întins pe canapea sau pat şi o auzeam că vine aşa săream în două picioare, ca ars şi-mi căutam de lucru să nu mă vadă că stau.

Lucrând şi mai ieşind în oraş am ajuns să-mi cunosc viitoarea soţie.

Am zărit-o pe stradă şi mi-a plăcut, avea un costum de blugi originali care îi stăteau foarte bine pe ea.

— Şi avea un pişor ca şi un fuior.

— Şi o beţină de cea mai fină.

— …şi când se întorsea.

— Şine cred-ţi că era.

— Viitoarea nevastă mea.

„La bulivard birjar, la bulivard „aşa ziceam eu pe vremea odiosului

Tot aşa o văzusem de câteva ori şi-mi fac curaj să o cunosc şi numai ce mă hotărăsc să o sun şi să-i dau întâlnire într-o seară după ce cu câteva minute, cam 45 sau mai mult, mă întâlnesc cu ea în uşa de la magazinul de chimicale.

Zis şi făcut. O sun şi cu mari emoţii o întreb;

— Alo, n-aţi văzut un cal maro.

Aşa am început să ne dăm întâlniri şi când veneam de la lucru atâta eram de epuizat că mă lăsam pe ea de oboseală sau mă întindeam lângă ea pe o canapea îngustă şi ziceam că încăpem amândoi pe o scândură, apoi adormeam. Uneori ne plăcea să mergem la plimbare pe lângă o grădiniţă care era lângă un teren de sport, ziceam că suntem pe lună, şi ce ne mai plimbam şi ne uitam cu jind după studenţi, dar noi tot cu capul în nori eram amândoi pentru că niciunul din noi nu avea un rost, ea muncea la un atelier de făcut plăpumi iar eu pe „frontispiciul „fabricii de nu câştigam nici să ne ajungă pentru pâine, darămite să ne facem vise pentru un cămin, şi ca să mă repet, tot timpul eram în stare de nevoie. A picat şi ea la ştiinţe economice la Cluj, dacă ar fi dat la seral ar fi intrat cu media ei.

— Şi cine credeţi că era vinovat, adică pe cine au dat vina, cine să fie.

Andreica-i vinovat pentru că n-a lăsat-o să înveţe ţinând-o numai în rendez-vous, parcă ea era altfel, tot la rendez-vous cu mine îi stătea capul – o fi trecut Zburătorul pe la ea.

Părinţii ei nu mă prea agreau dar ea ţinea şi ţine foarte mult la mine, ne iubim, o tot certa pentru că mâncam la ea şi vedeau cum se tot împuţinau ouăle şi jambonul din debara, ce ne mai plăcea nouă să mâncăm jambon cu ouă, mâncam când la mine când la ea, la mine mai puneam şi ceapă verde, arăta mai bine şi era mai bună. Jambon cu ouă – scuzaţi repetiţia – nu era o mâncare de fiecare zi ci doar duminica sau în zi de sărbătoare o mâncam pentru că jambonul era scump.

În drumurile noastre la Cluj la policlinica cu plată pentru că prietena mea nu se simţea bine deloc odată am luat în tren şi o carte Quo vadis pe care i-am dat-o să o citească, ţineam foarte mult la cărţi, ajungem noi la Cluj şi-n graba noastră uită cartea pe masă în tren, câtă

supărare pe mine iar când i-a spus mamei ei i-a zis că amândoi suntem de vină. Așa de mult ţineam la acea carte, îmi plăcea să citesc foarte mult şi-mi doream să am o cameră cu cărţi imensă, ziceam în sinea mea că sunt un șoarece de bibliotecă, am citit foarte mult şi-mi plăcea pentru că viaţa în acele vremuri odioase nu-ţi oferea decât să asculţi cultul personalităţii.

Nu ştiu cum se face dar voiam cu orice preţ să intru şi eu la o scoală sau la o facultate pentru ca să nu mă mai chinui în fabrică, fiind și foarte mândru de mine, și numai ce nu mă ambiționez eu și încurajat de prietena mea mă apuc de a-mi face un rost.

XII

SCOALA

Nu mai ţin minte cum dar ştiu că mi-am făcut dosar pentru poliţia de frontieră pe atunci grăniceri şi am început să învăţ, acuma nu mai era matematică trebuia să învăţ română şi istorie aveam memorie bună şi am, zic eu, pentru că ce am învăţat încă din liceu ţin minte şi acuma, precum și toate romanele pe care le-am citit dar să nu exagerez, nu mai ţin minte chiar totul. Părinţii mei mi-au dat ore la română în școala generală și am avut o profesoară foarte bună care m-a făcut să pricep literatură şi gramatică, cu care mă laud că le știu şi acuma.

Încep să învăţ alături de prietena mea şi parcurg cât mai multă materie dând teste psihologice şi medicale, dar la testele medicale un medic mare pe atunci mă respinge şi ajung eu acasă supărat, ce să fac după atâta învăţat.

După câtva timp sunt chemat din nou la teste medicale şi mă trimite la un medic cardiolog pentru că aveam inima mărită din cauza sportului, aflu eu mai târziu. Medicul cardiolog nu-mi spune prea multe şi mă întorc la cabinet cu rezultatul, ajuns acolo mă întreabă;

— De ce v-a ieşit tensiunea aşa de mare

— Pentru că m-am grăbit să ajung la spital, am răspuns eu şi aşa am terminat-o cu vizită medicală considerându-mă respins pentru că nu mi s-a spus dacă sunt apt sau nu dar nu mai ţin bine minte, știu doar că eram foarte supărat pentru că nu eram dorit şi m-am întors acasă picat.

Dar să vedeţi ce mirare mare după câteva săptămâni sunt chemat la Baia – Mare iar eu habar nu aveam de ce pentru că mă știam picat, ajung eu acolo şi văd că nu mi se spune dacă sunt respins sau

dacă am trecut şi ne trimite la Sighet la pregătiri pentru examene – nici acuma nu ştiu cum a dispărut dosarul de la cabinetul medical şi a ajuns din nou la cei de la resurse umane pe atunci cadre, unul în glumă îi zicea „cadavre „– Nu zic eu la nimeni nimic – dar aşa era să fie – şi uite aşa mi s-a înlesnit după ce am reuşit să-i „driblez" – zic eu acumape cei care mă vânau să nu ajung să particip la examene la şcoala de poliţie de frontieră.

Ajuns la unitate la examene pentru cazarmare din nou teste psihologice, sportive, medicale, la testele medicale inima îmi era cât un purice pentru ca să nu mă respingă deoarece ştiam că am inima mărită, reuşesc să scap, dar în fişa de spital ajunge să mi se scrie că sunt alergic la antibiotice ceea ce era fals – acuma am aflat că dacă eşti alergic la antibiotice şi faci injecţii cu aceste medicamente poţi face şoc anafilactic – Dar trece şi vin examenele.

Examenul de început era la istorie şi mi-a picat primul război mondial pe care îl ştiam aproape foarte bine şi pe care-l ştiu şi acuma, şi scriu despre 1914 când începe primul război mondial, 1916 când a intrat România în război, despre ajutorul dat de francezi după retragerea regelui la Iaşi şi despre 1918.

Al doilea era la română şi-mi pică Dimitrie Cantemir, şi încep să scriu pentru că ştiam destul de bine şi acest subiect, scriu despre Descripţio Moldaviae, despre prima hartă ş.a.m.d.

Când s-au dat rezultatele eu eram plin de emoţii dar nu trece mult şi mă aud strigat pentru că am reuşit al cincilea sau al şaselea, nu mai reţin exact dar ce reţin este că am intrat printre primii – avântul prăbuşirea zic eu acuma.

Bucurie mare dar pentru puţin pentru că aveam permanent o stare de frică să nu se întâmple ceva şi să fiu respins, picat.

Ajung eu acasă la prietena mea şi părinţi care erau bucuroşi că în sfârşit îmi fac un rost şi încep pregătirile. Eram mai mult pe la prietena mea cu care chiar înainte de plecare la cazarmare ne-am făcut o poză lângă un cabinet fotografic – parcă aş fi înghiţit din nou o mătură – pentru că voiam să am o amintire cu chipul ei în cazarmă. Înainte de a pleca la scoală trebuia să merg până la Baia – Mare pentru nu ştiu ce şi n-am mai prins autobuzul pentru ca să mă întorc în aceeaşi zi acasă, era doar un autobuz care pleca dimineaţa din Vişeu la ora 5 şi se întorcea la ora 14, şi care hodorogea şi scotea un fum iar de mers, mergea încet şi foarte încet de îmi era groază să merg cu el, era

un chin drumul până la Baia – Mare iar odată aşa am vomitat – scuzaţi expresia – lângă un canton de cale ferată la intrare în Crăciuneşti de am crezut că-mi scot stomacul de verdele ce l-am dat afară, dacă îl pierdeai acel autobuz nu mai aveai cu ce să te întorci, odată aşa era de aglomerat că de la Baia – Mare până la Vişeu am stat într-un picior.

Ce mi s-a întipărit în minte şi mă marcat era momentul când în acea zi când fiind la Baia – Mare mă duc eu la hotelul Mara să dorm, cine era ca mine la un hotel aşa de luxos, iar în acea seară cobor eu până la bar să beau ceva şi numai ce-l văd pe actorul Puiu Călinescu la o masă, parcă mi-ar fi făcut o poză cu el atâta eram de încântat pentru că nu văzusem un actor în carne şi oase niciodată în viaţa mea, dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace.

Mama nu mai era aşa de severă cu mine iar când am plecat la scoală mi-a luat bilet la vagonul de dormit clasa două la acceleratul Sighetul – Marmaţiei, Bucureşti, aşa eram de mândru şi uite aşa începe primul an din cei doi în care stăteam închis într-o cazarmă şi din care ieşeam doar 4 ore pe lună iar jocul ielelor erau la ele acasă.

Nu trece mult şi la o oră nu ştiu cum au decurs discuţiile pentru că m-am trezit că-i spun cultul personalităţii lui odiosu, numai ce începe profesorul să-mi spună în surdină să tac, nu eram eu conştient de ce urmări pot avea, după acel episod începe pentru mine oroarea.

Colegii erau reci şi se fereau de mine, notele erau mediocre, bilete de voie sau învoirile le primeam foarte greu şi-mi era tare ruşine să umblu să cer iar timpul mi-l petreceam mai mult scriind scrisori prieteni mele, ne scriam câte două pe săptămână şi de abia aşteptam să primesc răspuns la ce scriam, în restul timpului cu învăţătura nu mă prea oboseam dar note mediocre tot luam. Îmi era frică.

Odată când ne-am întors de la poligon colegii mergeau în pluton, eu eram mai rezervat, mergeam pe lângă şi cântam marseieza, ce linişte s-a mai făcut doar cadenţa infernală a bocancilor se mai auzea şi mai bătea.

Încă de la început eu eram abonatul cabinetului medical pentru faptul că nu mă simţeam bine şi eram mai mult pe la laborator pentru analize, colegii mă porecleau „R.P.A”. – reumatism poliarticular –, boală cu care mai mult eram pe la medici şi ce mă mai dureau oasele şi pulpele picioarelor de ziceai că mă bate cineva, de abia puteam să adorm.

Ziua nu aveam voie să stau pe pat pe care trebuia să întind

cearşaful să sară banul pe el de întins ce trebuia să fie şi nici nu aveam voie să stau decât pe fierul de pe marginea patului, doar noaptea după ce se da stingerea puteam să dormim întinşi iar pentru mine noaptea începeau coşmarurile şi bătăile cu durerile de pulpe şi de oase. Într-o noapte m-am visat cu profesoara de franceza că intru în dialog cu ea prin telepatie, era foarte frumoasă iar după un timp m-am obişnuit să dorm în bancă în clasă şi pe dunga de fier a patului.

— Cu toate astea nu reuşeam să mă acomodez.

Într-o zi fiind în învoire, duminica, în cele 4 ore pe luna mă duc şi eu ca tot omul să beau o bere singur şi cum am stat aşa la o masă la care veniseră şi câţiva colegi de scoală iar la o altă masă erau câţiva golani care stăteau cu o fată şi beau, nu ştiu cum fac pentru că mă uit eu la ea odată dar nu-i fac niciun avans sau vreun semn că doresc să vorbesc cu ea, fata se mai uita în direcţia noastră dar nu în special la mine. Terminăm berea şi o luăm prin oraş spre şcoală, colegii o iau prin altă parte iar eu prin alta nu mai ştiu din ce vari motive, la un moment dat numai ce văd că mă urmăresc cei care erau la masa cealaltă reuşind să mă ajungă şi încep să se apuce de mine şi mă îmbrâncesc şi-mi dă unul un pumn de-mi vâjie capul, de mă lasă ţeapăn – dar ce-i zic eu cu o jumătate de gură surprins şi enervat celui care m-a pocnit

— Da’ ce crezi că pic eu dintr-un pumn.

Nu mai insistă cu bătaia deoarece cred că sau speriat şi pentru că se cam adunaseră elevi. Golanii o iau la fugă, iar eu cum eram obişnuit să iau bătaie îmi aranjez hainele şi o iau către şcoală, şi uite aşa trece anul întâi cu examenele parţiale ale mele, aşa le ziceam eu la examene.

Anul doi începe cu greu pentru mine, în clasă mai aduceau câte un coleg reviste în limba germană şi în timpul orelor când nu veneau profesorii mă puneau să le traduc, revistele nu erau tocmai ortodoxe, şi uite aşa mă mai pricopsesc cu ceva pentru că le citeam şi traduceam reviste reacţionare, zic aşa pentru că mai târziu un comandant dintre cei mulţi strigă după mine în sala de mese mă neamţule, eu mi-am dat seama ce ceva nu-i în regulă şi de abia acuma realizez ce făceam pe atunci, nu ştiam de capul meu care era în nori, că ce urmări pot avea toate astea, începea să-mi fie frică din nou, stare ce m-a cuprins şi s-a ţinut de mine.

Scriam într-o scrisoare trimisă viitoarei mele soţii. Azi un coleg

a adus o revistă şi am tradus, ceea ce am făcut noi e foarte periculos şi pentru tine şi pentru mine. În veci n-o să mai facem aşa ceva.

Când eram supărat şi nu de puţine ori mă apuca câte-o cântare de a noastră din Maramures şi cântam pe lângă cantină în şoaptă fără să mă audă nimeni.

„Nu ştiu ce am făcut la lume, de nu-mi mai aud vorbe bune, numai rele şi poveşti, de la prieteni de la tăţi.

XIII

COLAC PESTE PUPĂZĂ

Dragostea dintre mine şi viitoarea soţie era foarte mare, iar o parte din scrisorile pe care le-am trimis în cei doi ani de şcoală – spicuiesc eu acuma câteva pasaje mai semnificative – sunt o mărturie a episoadelor trăite în vremurile odioase cu prigoana comunistă.

20.11.1986

…Tu crezi că mie mi-e uşor aici – mi-e greu, chiar foarte greu departe de tine şi ori de câte ori am scăpat în oraş, direct la telefon am fugit pentru că te iubesc, cu toate că n-am prea mulţi bani – chiar împrumutam, tu şti cum eram când ai plecat de la mine – pentru tine voi face toată viaţa mea totul pentru ca tu eşti viaţa mea pentru totdeauna şi pentru că dragostea mea pentru tine nu admite greşeli care ne sunt fatale…

06.01.1987

…să putem simţi din plin că trăim şi că muncim cu drag gândindu-ne că acasă e cineva dulce şi drag care ne aşteaptă, fericirea căminului nostru, căldura sufletească va fi flamura familiei noastre la întors acasă…

…Dar nu vreau să ne certăm împreună sper ca odată căsătoriţi să terminăm toate suspiciunile şi să ne apucăm vârtos să ne iubim şi să recuperăm aceşti doi ani în care am suferit şi vom mai suferii depărtarea şi timpul care ne apasă sufletele…

09.01.1987

…– mi-e greu iar pe deasupra sunt şi departe de tine, cu sufletul sub grea povară, cea a timpului şi a depărtării…

09.01.1987

…Dragă… am uitat să-ţi povestesc ce-am făcut în Bucureşti. Am ajuns cu bine dimineaţă pe la 7 şi ceva iar pe urmă am plecat să hoinăresc prin oraş – cu metroul – îţi povestesc ceva dar să nu râzi de mine – de când am ajuns numai cu metroul m-am plimbat – puţin prin

Piaţa Unirii – unde am văzut cum s-a schimbat Bucureştiul şi am vrut să merg la un film dar la Scala şi Patria din Piaţa Unirii erau două filme documentare, aşa că m-am lăsat păgubaş, pe urmă m-am întors la metrou încercând să mă întorc la gară – dar ce să vezi dragă... – m-am rătăcit şi m-am tot plimbat prin multe staţii pe care le-am privit pe dinafară, să nu fi trecut degeaba pe acolo şi timpul trecea aşa de repede – până la urmă am reuşit să ajung în gară unde am stat la o coadă – HĂ-Hă pentru a-mi lua bilet, pe la trei am plecat spre şcoală... şi totul a început să decurgă normal...

...Of dragă... ce greu îmi e, câte probleme câtă vânzoleală şi câte şi mai câte, dar lasă că o să treacă toate... Azi dimineaţă am fost la muncă am descărcat piatră din vagoane şi sunt tare obosit – dar nu-i nimic toate trec iar eu mă consolez cu gândul că mă chinui pentru ca să ne fie nouă bine – familiei mele...

14.01.1987

...Dragă... azi am primit scrisoarea ta care m-a bucurat, mă miră faptul că n-ai primit încă nicio scrisoare de la mine, deoarece eu ţi-am scris trei până acuma – cred că înainte de a pleca scrisorile, mai poposesc pe la ceva birou de aceea ajung aşa târziu, de aceea te rog frumos să nu disperi...

...M-a surprins faptul că mi-ai scris în scrisoare că „sfaturile unui prieten sau cunoscut (răufăcător) ar putea să ne hotărască soarta – Te rog să ai grijă bine?...

24.09.1987

...şi mă întreb oare ce ne rezervă viitorul... Iubirea ne face să fim uniţi să reuşim să trecem peste unele greutăţi sau unele mentalităţi – ca ale mele, pe care trebuie să le uit căci sunt învechite – ce ne vor dăuna vieţii.

05.10.1987

...Colegii mei toţi au o origine bine conturată şi sunt plini de ifose şti tu cum e, un lucru bun la ei e faptul că sunt spirituali şi ne mai distrăm puţin...

20.12.1987

...De dormit n-am să dorm, doar o baie fierbinte pentru că sunt plin de frig – aici e frig şi afară şi-n încăperi; mai ales noaptea...

21.12.1987

...Pe aici se învaţă şi iar se învaţă, mi-e greu mai ales prin labirintul caracterelor şefilor care mă apasă, dar ce să-i faci aşa-i în

scoală militară…

…Dragă… dacă se-tâmplă ceva între noi suntem pierduţi şi lumea, viaţa are să ne înfrângă…

02.11.1987

…Mi-e dor de tine – aş vrea să zbor spre tine dar viitorul nu mă lasă şi mă face să sufăr, şi sufăr, mă frământă timpul care nu trece…

…totul din tine mă cheamă, mă strigă iar eu legat în lanţuri nu pot veni la tine să-ţi dăruiesc un trandafir…

09, 11, 1987

Te rog frumos mai ajut-o pe sora mea – e tare demoralizată, mai încurajaz-o are nevoie de curaj și ambiţie – bine.

08.12.1987

…Îţi încredinţez fiinţa mea cu sufletul din ea – Domnul mi-e martor – fiecare scânteie a speranţei mele îţi dăruiesc fiecare strop al vieţii mele – de a aparţine unul altuia – privirea mea rătăceste acum în viitor în clipele romantice ce le vom petrece în viitorul apropiat; de sărbători. Scuză-mă că am fost aşa de rezervat cu tine dar ai răbdare şi totul va fi cât se poate de bine şi frumos. Poate că în trecut m-am bazat pe raţionamente de senzaţie, deoarece vorbea animalul din mine – de aceea am fost aşa de supărat pentru că n-ai venit la mine – am greșit, trebuie să mă ierţi, bine că am reparat totul mai ales în tren – ah – ce dor îmi e de tine deja…

…Când îl vor boteza, sper să fiu și eu acasă în vacanţă. Nu mai fi aşa de încăpăţânata şi mai du-te pe la mama şi adă-i aminte să meargă să vândă porcul şi să se grăbească cu cumpăratul verighetelor. Vezi să nu uiţi de sfaturile mele, pe unde te duci – mai ales locuri întunecoase, sau singuratice – şi mai ales seara, vezi că pe la șapte – la cinci e întuneric…

14.12.1987

…Te iubesc mult, şi poate merit să mă cerţi pentru felul cum m-am comportat, dar nu cred că merit să mă necăjeşti, te rog mult, am destule probleme pe aici – Te pup sper să mă înţelegi – nu fi răutăcioasă – Te pup dulce. Nu sunt supărat pe tine, putea să i se întâmple oricui, iar acum trebuie să arătăm că ştim să sfidăm providenţa…

…Mi-e tare dor de ţine de tine… dragă, dar ce să fac, zi-mi şi tu cum să o dregem. Mie atâta de greu aici, şi fără tine, atâtea probleme am, te rog şi cu capul sus cum ai fost să poţi privi în ochi pe oricine şi

sfida greutăţile, bine!…

11.01.1988

…– iar chinul nostru de acum ne va da putere să zburăm mai departe pe aripa dragostei noastre pe care o vom face şi mai puternicănu ne e frică de vise să fim mai hotărâţi, iar când unul din noi va cădea sau va fi pe aproape de margine, celălalt îl va trage spre el şi-l va îmbrăţişa sau îl va ridica din nou pentru al îngriji în slăvi, purtând şi întărind dragostea noastră până la adânci bătrâneţi…

…Oare… dragă – merită atâtea sacrificii…

13.01.1988

…De multe ori când stau şi mă gândesc, îmi pare rău că am venit la şcoală – nu puteam sta eu acasă, lângă tine – de unde atâta îndărătnicie în mine – de a sta cu fruntea sus – ce zici tu dragă… – eu cred că aş putea să renunţ – nu e aşa de mult de plătit – dar într-un fel mi-ar părea rău pentru că e o ocazie unică în viaţă…

…Oare dragă… de ce visăm noi vise aşa de urâte – nu pot să-mi explic – poate că ne iubim foarte mult – şi noaptea ne subminează şi ne joacă feste – dar lasă că visele sunt vise – dar noi tot ne iubim şi tot ne iubim şi ne vom iubi şi tot împreună vom fi pentru tot restul vieţii şi totul va fi în ordine – dar în mare parte depinde de tine… trebuie să avem grijă de dragostea noastră să reuşim să o conservăm pentru aceşti ani. Sunt sigur că mă vei înţelege şi vei avea grijă să te păzeşti…

15.01.1988

…Cu colegii mă împac bine, prieteni n-am şi nici n-o să am, iar de înţeles cu ei – rămâne de văzut de pe o zi pe alta – tu şti cum sunt eu – nu sunt prea sociabil am alte preocupări decât să vorbesc cu jargoane sau să fac „mişto „de alţii căci aici fiecare e mai încrezut ca altul. Dragă… în fiecare scrisoare trebuie să ne încurajăm să fim uniţi atât în faptă cât şi în gând şi totul să fie aşa cum dorim…

…poate-i aşa, dar crede-mă dragostea de fapt gelozia m-a orbit…

…Sănătate şi virtute în orice gând şi fapt…

21.01.1988

…Zilele trecute, mai bine zis nopţile trecute am avut nişte coşmaruri groaznice – parcă duceam pietre mari – mai mari decât mine şi mă opinteam în ele şi nu le puteam urni, iar tu stăteai lângă mine şi râdeai cum mă chinui – dimineaţă mă gândeam că ai plâns sau ce se întâmplă cu tine…

…Îmi visam colegii că urcau pe un drum iar eu nu puteam să urc

tot alunecam…

22.01.1988

…Dacă cineva din familia mea sau familia ta – rude de gradul I şi II vor face prostii şi vor intra la apă – pe mine mă va trece urgent în rezervă, ce chestie să răspund eu pentru faptele neamurilor mele – ştiam şi eu înainte lucrul acesta, dar nu credeam că sunt aşa de rigizi…

23.03.1988

Scuză-mă că nu ţi-am scris, mai repede dar crede-mă n-am avut bani şi nici timp – mi-e ruşine să cer de la colegi – fac mişto de mine – Nu pot să-mi explic cum a dispărut suta din plic – poate ai uitat să o pui, sau poate ai crezut că vin acasă şi n-ai mai pus-o. Te rog lasă prostiile cu blonde ghicitoare etc…

04.05.1988

…cât mie de ciudă pe Bastilia asta, dar cum a trecut atâtea, vor mai trece şi astea 40 de zile ce au mai rămas. Vacanţa dragă… a trecut ca un vis şi, ai văzut că n-am reuşit să plecăm nicăieri, nici măcar de 1 mai la complex…

…să ştii că urăsc locurile astea, urăsc Bastilia şi cred că după ce termin nu mai trec niciodată pe aici…

…iar după vacanţă iar trebuie să o iei de la început cu procesul de acomodare, dar cu timpul devii mai calm…

…Te rog ai încredere în mine, eu unul îmi alung toate gândurile negre, şi trebuie să fim conştienţi că iubirii noastre mari nu trebuie să-i pătăm faţa pentru că o pată care se aşterne pe ea – ceea ce sper din tot sufletul că nu se va întâmpla vreodată în căsnicia noastră – va fi fatală şi toată munca noastră de trei ani se va duce de râpă…

03, 02, 1988

…– de aceea te rog să-mi treci cu vederea unele ieşiri, crede-mă sunt puţin cam extenuat şi am devenit cam prea suspicios, citesc prea mult printre rânduri. – …

…Nu ştiu… sunt puţin cam bine dispus, nu ştiu de ce. Dar lasă nu mai fi supărată voi veni acasă şi vom îneca tot răul…

…Cu colegii o duc bine – ca şi tine în liceu – de fapt cum mi-ai povestit tu, numai cu excepţia că eu n-am prieten văd că te-ai lămurit şi tu de prietenele tale iar asta o să-ţi fie învăţătură pe viitor…

…Mă gândesc cu nostalgie la clipele frumoase petrecute împreună dar şi cu bucurie la clipele viitoare. Cu timpul şi greşelile devin amintiri plăcute deoarece sunt sufocate de dragoste…

...Pe aici dragă şi scumpă... e foarte rece. Să ştii că nu-mi sunt rupţii bocancii, dar sunt cu talpă de cauciuc, când merg transpir şi mie cald, iar când stau pe loc mi-e rece, pentru că am transpirat şi sunt ud...

08.02.1988

...dar să-ţi povestesc cum s-a întâmplat, am jucat volei şi cum am sărit la fileu unul n-a sărit şi când am ajuns jos am călcat pe piciorul lui care tocmai atunci şi-l trăgea când l-am atins eu – piciorul meu s-a dus într-o parte din gleznă, iar eu am căzut jos – am stat puţin – am ieşit afară şi mi-a mai trecut puţin...

...Vai dragă... ce rău îmi pare; TE IUBESC ŞI IARTĂ-MĂ CĂ SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ NU ŢI-AM SCRIS am fost plecat pe munte departe. Așa de rău mă simt. Îţi voi scrie mâine...

10.02.1988

În primul rând află că mă simt bine, iar la radiografie nu mi-a ieşit piciorul (articulaţia) rupt, doar o entorsă de gradul III – dureroasă. Am scăpat de ghips şi în vreo zece zile sunt refăcut. Acum nu mă doare aşa de tare şi s-a mai dezumflat. Sunt la infirmerie şi stau în pat liniştit, mereu şi mereu cu gândul la tine, la iubiţelul meu pe care-l iubesc nespus de mult...

...Să ştii dragă iubiţel că TE IUBESC NESPUS DE MULT – iar vorbele mele, cuvintele scrise în scrisori nu vor reflecta puterea iubirii mele faţă de tine, de aceea; şi mai ales, faptul, că şi tu mă iubeşti, ai grijă că tot ce faci să fie bine, şi să nu uiţi niciodată că o greşeală ne poate fi fatală. Eu am încredere în tine şi nu-ţi spun vorbele astea ca să te rănesc; să înţelegi bine, ci doar să-ţi reamintesc unele probleme vitale în dragostea noastră pe care trebuie să o hrănim şi să-i dăruim numai lucruri frumoase şi curate, de aceea trebuie să fim fermi convinşi că trebuie să ne abţinem de la orice ispită lumească ce ne-ar putea cauza mult rău, cel mai mare rău despărţirea... pentru că azi e uşor să cazi, dar fi.f. greu să te ridici şi dacă începi, nu te mai poţi opri şi în final totul duce la un dezastru inimaginabil, atingând chiar proporţiile unor fapte groaznice. Iartă-mă căci îţi spun unele vorbe dureroase – dar aşa gândesc pentru mine, de aceea îţi împărtăşesc şi ţie gândurile mele. Pt. că nu vreau să fiu omul care să-ţi spun ceea ce aştepţi tu să-ţi spun, ci ceea ce gândesc eu, şi cum cred că e bine. Cred dragă... că nu există dragoste mai mare ca a noastră, de aceea iartă-mă dacă vorbesc prostii, dar vreau ca să-ţi spun tot ce mă frământă şi să nu mă abţin, pt că orice lucru bun, rău ce-l gândeşti trebuie să fie

gândit de amândoi pentru a găsi esenţa fericirii, iar greşelile fatale nu se pot remedia niciodată. Of…

…dacă nu vin până acasă după ce mă fac bine simt că voi turba de dorul tău, crede-mă nu mai pot, sufletul meu ţi l-am dăruit şi acum sunt un şoarece care mă zbat în chinurile dorului de tine iubiţel. TE IUBESC şi implor soarta să ne redea cât mai repede unul altuia. Of…

…Mai sunt 72 de zile până la vacanţă şi parcă e o veşnicie. Oare merită tot chinul acesta?… Pe aici dragă iubiţel vremea e destul de frumoasă, dar crede-mă nu voi avea timp să mă bucur de ea pentru că şcoala are regimul ei funcţionare ce nu-ţi permite să contemplezi natura ci te ia cu ea în vâltoarea noilor şi noilor cunoştinţe pe care trebuie să ia dobândeşti pentru ca să nu zici la urmă că ai trecut ca vaca prin şcoală, şi să te faci de râs la serviciu, iar pe deasupra să nuţi-o faci de calitate pentru ca să nu poţi dormi liniştit noaptea…

…– nu mă refer la pubertatea mea când eram un copil şi nu puteam distinge ce înseamnă a iubi şi a plăcea ceea ce ai admirat – să pornească din lipsa unei partenere de distracţii sau petrecerea clipelor pierdute – … iar în privinţa dragostei mele faţă de tine nu sunt deloc străin ci sunt cuprins cu tot patosul sufletului meu până în eternitate…

19.02.1988

…Scuză-mă în capul meu e un haus sunt foarte agitat în ultima vreme n-am poftă de nimic, noaptea am vise urâte – nu ştiu de ce mă aflu într-o asemenea stare, nu-mi pot da seama. Poate că sunt puţin surmenat. Nu-ţi face probleme nu e vorba de nicio boală de nervi – sau cam aşa ceva ci doar aşa o stare de nelinişte şi procese de conştiinţă – mi se învălmăşesc în cap o serie întraegă de probleme pe care nu le pot trece cu vederea. Dar de fapt de ce-ţi spun eu toate acestea, te mai necăjesc şi pe tine…

05.03.1988

…Află dragă… aproape toţi colegii mei au fost o dată sau de două ori acasă, deci îţi dai seama cum mă simt. Şi toţi colegii mei au plecat acasă pentru că aveau pe cineva la Miliţia de unde erau. Uite chiar azi a plecat unul de la mine – a avut telegramă „vino urgent acasă mama grav bolnavă „iar dedesubt scria „Certificat miliţia oraşului… semnătura indescifrabilă, fără ştampilă fără nimic sau cu stamplia cu stema ţării…

04.041988

…Viaţa-i atât de infamă de nu ştiu de cum şi pe care trebuie să o

rabzi şi pentru care lupţi uneori o luptă nedreaptă – de fapt de cele mai multe ori – Un lucru să ştii… că orice se dărâmă, orice sentiment se calcă în picioare când devine certitudine – nu-l poţi reface decât într-o mică, infimă măsură şi încet, încet degradându-se dispare cu desăvârşire…

08.04.1988

…Şi uite dragă şi scumpă… a venit şi ziua mea de naştere, azi împlinesc 23 de ani. Of! Dragă… ce rău îmi pare că nu sunt lângă tine, să sărbătorim puţin ziua mea, pe care n-am sărbătorit-o niciodată cu adevărat, doar am mângâierea clipelor petrecute alături de tine în zile mele de naştere din ultimii doi ani, ăsta fiind al trei-lea de când ne cunoaştem mai bine. Zilele mele de naştere din aceşti ultimi doi ani, în afara celui în care suntem şti cum ni l-am petrecut. În 08.04.1986 am fost la cartofi la Moisei, nu s-a ales nimic din ziua aceea. În 08, 04, 1987 am fost de am fiert ţuica la cazan, nu s-a ales nimic nici din ziua aceea. Acum să-ţi povestesc cum a fost şi în anii din urmă, care mi aduc aminte într-o mică măsură cum mi i-am petrecut. Când am împlinit 17 ani trebuia să plec la un meci de volei, era înainte de paşti şi trebuia să facem curăţenie – mama nu m-a lăsat –, vai ce scandal a fost, am luat un papuc pe spate de la mama şi nervos am plecat, cerusem de la… ceva bani – vreo 12 lei – cu atât am plecat la Sighet. Când am împlinit 18 ani eram în Timişoara, în ziua aceea primisem 400 de lei de acasă pe care i-am cheltuit la masinuţe în oraş, întârziind întoarcerea acasă până la 8 seara unde am primit o palmă zdravănă de la… era speriată că ce s-o fi întâmplat cu mine de nu mai vin acasă. De fapt cred că ţi-am mai povestit. Azi nu învăţ nimic; cu toate că mâine am seminar la Ec. Politică, şi povestesc toată ziua, cât a mai rămas, cu tine. Când am împlinit 19 ani eram în armată în Bucureşti, mă plimbam cu unchiul… prin Bucureşti, fără un ban în buzunar şi pe deasupra şi cu treningul rupt în genunchi – mă plimbam cu metroul prin Bucureşti şi Cismigiupe urmă m-am dus şi m-am culcat. Cei 21 de ani i-am împlinit acasă, o zi în care n-am făcut nimic, cel puţin aşa îmi amintesc. Cei 2122 de ani şti cum mi-am petrecut. Acuma să-ţi povestesc cum mi-am petrecut ziua de azi, zic că mi-am petrecut pentru că mai sunt câteva ore şi plecăm la masă, pe urmă la somn – cam 2 ore jumate …

Dimineaţă m-am trezit la 6 jumătate m-am spălat pe dinţii pe faţă, asta după înviorare şi m-am hotărât să mă apuc de puţin sport să-mi mai revin puţin din volum – aşa cum eram când făceam sport

înainte.

Pe urmă am făcut curat într-un birou la doi colonei din comandament după care am plecat la masă. Am mâncat şi fiind la G.A.Z. – ne-au trimis la muncă la câmp să punem cartofi – deci iar cartofi – Am muncit până la 1 – unu – pe urmă am plecat la masă iar după masă la studiu, numai la învăţat nu-mi stă capul. Am încercat să mă cer pentru a merge la poştă să vorbesc cu tine la telefon – nu m-a lăsat deoarece ţi-am zis că suntem într-un control –...

...Pe veci al tău cu dragoste Sorinu...

17.05.1988

...Reflectarea acestei ambiţii îşi găseşte pe undeva asemănarea în firea Vidrei – din „Răzvan şi Vidra...

28.05.1988

...Te iubesc mult şi de aceea te rog să nu te gândeşti că voi face carieră sau mai nu ştiu ce pentru că acolo unde începe ambiţia încetează sentimentele simple şi curate – lucru ce e valabil pentru amândoi...

16.11.1988

...da e adevărat doi ani cât am fost împreună zi de zi am prins o mare încredere în tine, dar crede-mă te iubesc foarte, foarte mult şi n-aş vrea să pătăm sau să rupem o dragoste ca a noastră pentru că vieţile noastre s-ar risipi în lume şi nu cred că ar putea să-şi găsească liniştea sufletească niciodată, nu cum ziceai tu mai demult cică „toţi zicem aşa „Eu te-am iubit şi te iubesc foarte mult dar greşelile şi ororile vieţii ne împiedică să vedem uneori peste acea barieră a necunoscutului care apare ca o furtună prin viaţa oamenilor – şi a noastră – şi-i lasă puşi pe gânduri, iar gândurile generaeză alte gânduri care duc la certuri, iar certurile la deznodăminte tragice...

Acum avem drept la iubire, o viaţă se adună-n cuvânt, şi nu mai există mâhnire, suntem doar noi pe pământ.

O dulce iubire şi atât!

Există mâhnire şi-o simt, mă tem să nu ne stingem devreme pe al vieţii cânt, ne-a mai rămas atâtea a face în lume, iar steaua stăruie clipind, o dulce iubire şi atât.

Amestec din zi şi din noapte, din albul zăpezii ce plânge, pe toate-n cuvânt le vom stinge, mă tem să nu ne stingem curând.

O dulce iubire şi atât.

05, 12, 1988

…Aşa mie de ciudă, de abia am reuşit să ies pentru două ore în oraş pentru telefon – şi n-am reuşit să vorbesc cu tine decât foarte, foarte puţin iar neşimţitele de la poştă tot m-au taxat mai mult – iar pe deasupra ziceau vrute şi nevrute – adevărul e că ţi-e defect telefonul! Cine ştie când o să mai pot ieşi să te sun…

…Mâine e moş Nicolae, crede-mă că sunt la anghie cu banii – pe toţi i-am drămuit să-mi ajungă până la vacanţă. Te pup dulce de tot…

…Că n-ai grijă de tine, sau cine ştie ce complicaţii poţi să faci, dintr-o infecţie de asta poate apărea şi cancerul şi câte şi mai câte boli pe care le tragi toată viaţa…

…Aşa mi-e o ciudă pe doctorii aceştia – mă mir cum naiba ani întregi lucrează şi iau contact cu o multitudine de boli şi cum nu şi-au dat seama la tine ce ai! Ce o fi oare?…

02.12.1988

…m-am săturat şi de Bastilia şi de scoală şi de toată viaţa asta grea şi mizerabilă pe care o duc aici. Zici că problema verighetelor o vom rezolva noi cumva! Cum? Spune-mi tu? Cum?! Despre înfulenţa colegelor ţi-am scris înainte – nu mai am ce să-ţi spun numai nu fi atât de convinsă de acest lucru – pentru că schimbările se petrec independent de voinţa ta! Şi sper să încheiem subiectul ăsta! Mi-ai scris că mediul şi influenţa sunt acelaşi lucru – nu e adevărat nu sunt identice – mediul e locul unde trăieşti, unde lucrezi – iar influenţa o poate exercita şi atmosfera – prin metabolism. Influenţa nu ţine cont de vârstă ci de modul şi prisma în care vezi şi percepi unele fenomene ale societăţii…

…Ce şi cum te simţi. N-am de unde să iau apă fierbinte, doar o dată pe săptămână văd apa caldă şi atunci nu e sigură…

07, 12, 1988

…Vorbeşte cu mama, ea le va putea rezolva mai bine – de fapt dânsa ştie totul, vorbeşte! Îmi scri că nu mai ai încredere în doctori – dragă… nu mai ştiu ce să zic – dar ce-mi spui tu nu e bine deloc, mai ales că boala s-ar putea agrava. Îmi scri că te simţi mai bine – eu vreau să fi sănătoasă – nu să te simţi mai bine!…

…Crede-mă nu mă pot linişti, şi nu mă voi putea linişti până nu te voi şti sănătoasă…

…doruleţul meu… odorul meu… piticul meu…

12, 12, 1988

…Crede-mă că nu am cum să vin acasă nu mă lasă şi gata, ce vrei

să fac, să fug? Iar cu învăţatul, te asigur că învăţ, mi-a fost puţin mai greu la început dar asta nu mă face să nu fiu îngrijorat de sănătatea ta! Crezi că astea îţi fac bine, ce face medicul încearcă medicamentele pe tine până reuşeşte să stabilească diagnosticul, aşa sunt de furios pe toţi şi pe toate, de abia aştept să vin în vacanţă acasă…

19.12.1988

„În legătură cu inspiraţia mea de marţi e mai mult telepatiedragostea îşi spune cuvântul şi la depărtare unul de celălalt! Nu?…

…ţin minte când îmi ziceai că n-am curajul – că mi-e frică de acest început crezi că despre astea era vorba, sau numai pentru ca să pot sta cu fruntea sus la o masă – chiar crezi că nu mă gândeam la viitor pentru că în viaţă, în familie trebuie să se sacrifice unul şi să tragă greul pentru ca casa să fie casă, masa să fie masă – asta înseamnă că nu este ajutat de jumătatea lui – de fapt şti tu mai bine, numai să fim cuminţi să mai avem puţină răbdare că totul va fi bine…

…Ce-i piticule te-ai speriat de greutăţile care ne aşteaptă printre străini?…

…Crede-mă dragă… în ultima vreme sunt aşa de nervos mă bat cu timpul care nu trece mai repede, sunt într-o stare, dar poate îmi călesc nervii. De când am venit din practică o singură învoire am avut… Aş fi în stare să dobor mitul acestei Bastilii dar când mă gândesc la urmări – să ştii că numai gândul la familia noastră îmi dă curajul să merg mai departe – de fapt sunt în ultima linie cu 5 luni până la practica de vară şi pe urmă încă o lună… şi pe urmă GATA!!…

21.12.1988

Azi primit-am acea scrisoare de luni pusă. Ce s-a întâmplat cu tine, cu noi? Ce oare? De ce acel întruchipat orgoliu te-a catalogat făcându-te să suferi? Cu ce-ai păcătuit – iar soarta te şi ne pedepseste? Nu mai ştiu ce să cred, sunt foarte dezorientat şi dezamăgit de toată viaţa dură a anilor frumoşi şi căutând un punct de sprijin pentru a ne salva, găsesc numai puncte fixe relative care la atingere dispar dar le voi prinde eu odată şi va fi vai! Pe aici e tare frig şi zoi – şi numai suflete reci de gheaţă … veni-va clipa sosirii mele acasă şi mă voi spăla şi încălzi – dar sufletul nu mi-l pot spăla oricâtă apă va curge. Sunt foarte supărat pe viaţa asta – mi-e silă de viaţa acelora – de pasivitatea lor, cât va mai da cu trăsnete şi grindină-n noi – de ce oare – de ce? Oare nu merit nici chiar un pic de sinceritate – de la soarta-mi egoistă

şi nătângă – e oare vis e oare zi sau e numai noapte – o noapte de coşmar cu pantai strigată şi urâtă de sufletele mici şi neputincioase – Şi pentru ce?

— Pentru ce să-ţi faci şiesta soartă crudă cu sufletele noastre – e chin, blestemată să fi în veci – e oare vis sau e blestem – de ce? Şi pentru ce – ce i-am făcut – cu ce am greşit şi unde? Lanţurile reci în carne vie – de ce m-ai părăsit noroc, şi de ce nu vine – să vină odat, că aşteptarea-i grea şi timpu-i vânt şi vremea-mi nu mai vine. Mai e puţin – şi chin şi jale e – dar ursită e un cuvânt anume sau e destinat celor ca noi – sub grea povară a clipelor mărunte şi dulci, acoperite fiind de cele lungi și amare – e chin şi jale-n sufletul meu – chipul tău destin e o himeră, care muşcă şi suge sânge – ori sunt eu prea naiv ori tu soartă prea divină. Acest blestem ce ne apasă cu şapte litere cu dinţi de foc, ce sfârtecă în viu cu sare acest suflet al nostru unic şi mic în faţa urgiei vieţii e oare – un mit ce se naşte în secolul XX sau e numai o clipire a celui ochi cu irisul de oţel, e chip sau o fi moimă – e un cuvânt sau e vorbă-n vânt a trădării cu neloial sau e numai cânt pentru cauza-i moartă. N-ai vrut să asculţi să mă înţelegi şi să mă crezi – de câte oriţ i-am spus și scris – oare chiar a fost un vis – la Cluj n-ai fost când ţi-am spus și unde – ce gând netrebnic te-ademenit în hău – să fie greu să fie bine eu fără sufletul tău nu pot fi eu, iar sufletul din tine e zeu și pentru mine, iar pângărirea trupului de acei falşi făcători de bine e numai răzbunare asupra interiorului din mine – sunt lovit cu mi de suliţe – şi nu mă pot văita căci gura nu mă ascultă e numai chin şi jale-n mine şi totuşi pentru tine – căci tu eşti a mea şi eu trăiesc prin tine – iubirea mea. Cuvinte, cuvinte şi vorbe – de le-ai putea percepe de le-ai putea reda-n sufletul tău şi fără fapte mari căci nu se mai cuvine, de ce oare – de ce nu vine. De ce nu vine şi la noi acel minuscul bine al zborului etern spre infinit şi vezi oare de aceea poate fi răul din tine căci acel fals făcător de bine te-a pus în temă că numai luând cum se cuvine îţi va fi bine… căci de aceea cred că ţi-e aşa de rău şi fals în tine! Viaţa noastră a început cu afişuri, griji, probleme şi suspine – de multe ori cred că-i un coşmar şi nu un vis şi strig şi sufăr rugându-mă de timp să nu mă chinuie – de ar fi un vis! Sunt oare slab – dar dacă aş fi tare ce aşf putea mai face dacă tu nu vrei şi pace – sau cum aş putea întoarce realul în ireal – şi nu oricum, şi primăvara nu mai vine – rugându-mă de timp să nu mă chinuie – mă doare – mă doare… şi tot răul şi zbuciumul din mine, această rană a dezonoarei noastre în veşnica

flacără a iubirii. Cineva poate ar zice – poate şi tu – căci prea dramatizez acest fapt împlinit. Azi-noapte un vis groaznic m-a făcut din nou să sufăr – erau ca nişte viermi cu capete de oameni şi mâini de fier cu care te controlau, te murdăreau, te chinuiau şi tu zâmbeai şi-i mângâiai. M-am trezit aproape leşinat – de ce oare – cu ce am greşit eu faţă de tine, ce s-a întâmplat cu tine de te pângăresc acele mâini reci şi perfide aruncându-te-n dizgraţia lor de oameni răi – ca nişte scârbe cu ochi de iele şi dinţi de şarpe şi plini de viermi. De ce oare!… – e mult zbucium şi jale-n mine – băiat bătrân – povara-i grea şi timpul nu-mi mai vine! De ce oare – nu mi-e bine! Nu mai am curajul nici să gândesc – mie frică şi de mine. Stau aşa şi sufăr încet dar bine – de ce atâta chin şi venin şi n-am curajul să judec la rece cum se cuvine. Dar nu pot n-am curajul – chiar oare – de vieţii jertfite nu-i oferi n-are nici sens – sau are un sens unic, de ce oare. – eu sunt acel jertfit de acea crudă soartă cu cap de om şi trup de vierme? Oare de ce soarta-i soartă – şi viaţa-i viaţă – ce are cu mine oare sunt eu sau ce-i cu minemă poţi tu oare înţelege… cei cu noi şi cei cu mine? Înnebunit-am oare sau cine şi ce vrea cu mine – oare totu-i trup cu cap de vierme sau cap de om cu trup de vierme. Dar NU NU şi NU poate aşa să fie, oricât de mari fi vor valurile şi oricât de tare vântul mă va biciuii tot rezist că flacăra iubirii din mine nu e plăpândă să o şti bine. Sunt oare cel jertfit sau e numai animalul de mine – de care mi-e frică căci e rău cu sufletul din mine. De văd sau am coşmaruri treaz acea pădure virgină o fi aşa opacă şi rece ce-mi acoperă privirea şi văzul dincolo de iubire.

— Of! Pădure – de ce m-ai învăluit şi învălui cu braţele tale de fier – sunt fără vlagă – iar zidurile Bastiliei mă apasă din afară – cu zbuciumul din mine înţeles căci eu mă bat cu tine – timpule – mă oropsesti zidule – e oare vis sau e destin – în lupta mea cu el cu tine timp, destin în oboseala voastră languroasă şi vicleană – nu fi perfidăoare de ce – de ce ţi-e dat să fi mânjită de acel detestat – alungat fior al vieţii plin de suspine şi neguri şi cum mai curg nervii prin vine de mine – o fi blestem – Mă poţi pricepe oare tu făptura mea divinămi-e frică – şi până acum mi-a fost frică – căci nu vei vrea pricepe – înţelege ce e cu mine – e numai neat – să nu uiţi că sunt mort după tine – eşti flacăra din mine cu gândul cu trupul şi sufletu-ţi zâmbesc iubirea mea de primăvară. Piticul meu şi nu de ceară nici de vis – dar crede-mă şi înţelege-mă căci te iubesc – ajută-mă ca să nu mor căci tu eşti totul pentru mine. Timp am e adevărat – prinzându-mă

în scrieri de bibliotecă – citesc şi iar citesc şi mai glumesc cu animalul din mine. Mi-e frică – mi-e frică că nu mă vei putea pricepepoate mă crezi complicat dar poate sunt prea simplu. De ce oarede ce oare e atâta chin şi jale-n mine – mi-e frifg de frigul ce năpădeşte-n mine – şi cât şi cât – o fi numai 9 zile – şi va fi oare bine – căci eu iubesc şi câteodată uit de mine şi mă cred tine – urăsc – urăsc tăcerea nopţii mi-e frică şi nu pot sădi discordia mărului a necredinţei în zelul meu – de o fi zid – de o fi vis e flacăra din mine de aceea aşa gândesc – căci suspiciunea acest greu cuvânt al geloziei – nu pot să-l văd – căci îl urăsc că şi-a făcut lăcaşul în mine-E frig de frigul meu din suflet şi nu răzbat căci mintea-mi e îngustă. E chin şi jale-n mine căci te iubesc, te-au murdărit la Cluj şi la Viseu blestemată le fie clipa când se gândesc sau când se aprinde flacăra lor ce arde-n mine – e numai chin şi jale-n mine – iar eu ori sufăr ori nebun sunt – de poţi mă înţelege de nu să nu mă amărăşti căci eu te iubesc şi sufăr cu toate că şti ce viaţă-i pe aici şi frigul ce zace-n mine. E numai vis sau flacără meschină! Of! Of! – de nu poţi nu mă înţelege să nu înţelegi greşit, mie frică – dar aşa sunt eu – şi mi-e greu şi atât de greu – de ce? De ce?... dar va trebui să le călcăm din nou pragul şi să ne călcăm din nou pe suflet. Citesc mult... foarte mult orice-mi pică-n mână şi aşa – mi umplu timpul când nu dorm cu capul pe bancă şi visez... Nu ştiu cum va fi vacanţa asta – mi-e şi puţin frică, nu ştiu de ce – dar acum sunt tare necăjit – ce ţi-au făcut acei făcători de bine...

09.01.1989

...– şti în ce stare am ajuns acasă. Mai sunt aproximativ 111 – 112 zile până la vacanţă de primăvară – şi ultima dintre vacanţe. Aceasta care a trecut a fost destul de frumoasă, dar mult prea scurtă faţă de dorul nostru, dar lasă că nu mai este mult şi totul va fi bine, iar după ce vom fi căsătoriţi vom împăca şi trecutul şi viitorul nostru – trecutul pentru că a trecut greul, iar viitorul pentru că-l începemâm preună. Stau aşa şi mă întreb: – Oare ce ne rezervă viitorul?...

13, 01, 1989

...Am o veste proastă pentru noi – noi fiind eu şi tu ca unul singurnu se mai fac verificări pentru căsătorii, iar cei care au avut depuse dosarele le-a interzis căsătoria până în timpul vacanţei – din nou verificările vor începe înainte sau după vacanţa de primăvară, te rog să-l întrebi pe tatăl tău pentru a ne putea da unele referiri. Nu-i înţeleg scopul – acestei prohibiţii – poate va afla tatăl tău mai multe şi

te rog să-mi scrişi mie. Mai am un pic şi termin Magicianul – o carte care m-a răscolit, m-a enervat, ma încântat –, tu ce părere ai despre ea? Pe aici totul e în regulă…

…De la o vreme nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine sunt într-o stare pe care nu mi-o pot explica, plictisit, îndurerat, nebun sau poate e relaţia mea psihică cu scoala şi cu atmosfera mereu încărcată a trupurilor noastre fără suflet, a marionetelor din lemn în sala fără spectatori a vieţii cu circuit închis. Te anunţ că nu se mai acordă niciun fel de învoire sau permisie decât în cazuri de forţă majoră şi atunci cu multe semnături, nici cele 4 ore pe lună nu mai au dreptul să ni le acorde. Semnul de = SENS UNIC = al vieţii mele care sper şi vreau ca odată cu strigătul „EVRICA „să înceapă să se contureze profund în lupta acerbă a vieţii cotidiene. Oare ce gândeşti tu despre mine? Nu mi-ai spus-o niciodată – dar cinstit – de vrei – sau poate vorba lui… atunci pe terasa hotelului că ar fi imposibil – poate e imperfect spus – dar poate aşa ne vom putea cunoaşte şi corecta. Stau şi mă gândesc uneori, încercând să mă analizez la propriu – ce caracter, ce fel de fiinţă sunt şi ce-mi rezervă soarta –, haina grea de gheaţă şi jug sau bucurie şi fericire. Am impresia că am fost uneori ingrat cu tine, poate te-au speriat sau pus pe gânduri unele probleme, sunt sigur că e aşa, iar cât timp am fost acasă mă analizai – fiecare cuvânt mi-l cântăreai – nu e drept de crezi ce cred că crezi tu – de influenţa unor tâmpenii ce se vorbesc sau văd în unele stări de beatitudine apetisantă în agoniile lor după extaz sau eronările lor din viaţa de dincolo de zidurile fioroase mai mult sau mai puţin trăite de ei intens sau nu, sau eronate. Tu ce zici e oare o diferenţă dintre dragostea fizică şi cea psihică a sufletelor noastre? Poate n-ai să înţelegi – înţelesul – dar vezi că şi acum greşesc pentru că nu reuşesc, mai bine zis nu am reuşit să te apreciez aşa cum meriţi, nu o spun ca să te flatez sau să fie o stratagemă dar simt şi trebuie să te respect mult mai mult nu ca femeie ci ca om şi nu orice fel de om, ci un „noi „într-un mediu adiabatic în care narcisismul să ne caracterizeze iar conduita noastră morală să ne fie inatacabilă de acel măr pe care Adam şi Eva le-au transformat în mitul discordiei. Nu ştiu, mă gândeam că ar trebui un nou impuls în dragostea noastră latentă din cauza zidului care ne desparte, dragoste latentă din punct de vedere fizic şi înflăcărate în sufletul nostru tânăr pe care trebuie să o menţinem vie. Ai avut în vacanţa asta, uneori, o privire stranie, poate e certă sau nu pe care nu mi-am putut-o explica,

nu e vorba de infidelitate ci de ceva de natură emoţională, un ecou al raţiunii, un glas care strigă-n tine, pe care îl zugrumi cu crezul tău, e oare o divagaţie a interiorului sau exteriorului tău în acea privire pe care am văzut-o şi-n aceea dimineaţă când ne-am certat de am plecat acasă, cu după amiaza aceea când ne-am şi împăcat. Oare vreau sau e numai un îndemn din eul meu pentru a trece cât mai multe evenimente – fie cotidiene fie strict autentice din dragostea noastră – prin filtrul raţiunii mele, de o fi existând. Oare e drept ce fac? Dar sunt gândurile mele de care mă agăţ pentru a putea urca în vârful piramidei, împreună, unde nu există neîncredere sau fapte determinate de sub imboldul necugetării, căci în genere fiecare avem dreptul la eul său, mai ales tu, actualmente într-un stres emoţional pe care-l recunosc şi-l înţeleg, din cauza apăsării existente în tine determinat de mediul tău. Poate crezi că vreau să par făcând pe inteligentul în scrisorile mele, dar acuma vorbeşte raţiunea mea iar sufletul nu-i străin de ele. Toate se confirmă – stările şi stresul – prin dorinţa ta, a unei linguri şi cratiţe personale – numai ale tale – E firesc să fie aşa şi sper din tot sufletul să-ţi pot oferi un mic colţ de paradis, nu al îndestulării materiale ci al fericirii clipelor pline de căldură, unul lângă celălalt străduindu-ne să ne facem fericiţi unul pe celălalt în care prigoana gândurilor negre să ne ocolească. Mă gândesc la tine acuma când eşti singură acasă – trebuie să fim tari Doruleţ, căci numai aşa vom răzbate – Nu crezi? Mă tot gândesc ce o să fie după controlul acelor făcători de bine – trebuie să luptăm – nu fi înfrântă aşa cum ai fost după eşecul din Viseu.

Când mă puneai să te ajut cu acel spray, îmi urmăreai cu ochii tăi verzi. – care-mi plac nespus de mult –, reacţiile de pe fizonomia mea, cum mă confund cu necazul nostru.

Vreau să răsplătim din plin acest chin al despărţirii noastre care te-a schimbat puţin – eşti mult mai intensă – poate se datorează unei siguranţe în tine sau te călăuzesti după vechea ta lozincă „toţi zic aşa „nu numai în acel caz al probabilei despărţirii, a noastre presupuse atunci…

…Când sunt cu tine nu-mi pot aduna gândurile cum o fac în singurătatea mea sufletească. Bănuiesc că crezi că scrisorile mele sunt măsluite după nu ştiu ce citate sau mai ştiu eu ce impuls având şi de la acea poezie pe care, e drept, am luat-o dintr-o publicaţie, dar erau şi versuri ale mele, de aceea neputinţa mea de a o reda atunci…

„Când m-am născut, am primit în dar o pată, cu un nume ciudat,

care era binecuvântată.
Se numea inimă…
Am luat-o, m-am jucat cu ea, apoi am împăturat-o, iar mai târziu, pe ea, ţi-am dăruit-o ţie, ai luat-o, te-ai uitat la ea, te-ai mai şi jucat cu ea, apoi ai aruncat-o…
Cu remuşcări, cu stăpâniri de sine, am ridicat-o, am împăturat-o… şi n-am mai dat-o…
Sunt obosit azi, am avut o zi grea, sper să-mi înţelegi greşelile literale. Oare mă poţi înţelege? Poţi înţelege ce am vrut să-ţi explic – sunt sigur că înţelegi – dar nimeni care nu-l cunoaşte bine pe celălalt nu poate înţelege totul, sau înţelege prea mult, de aceea mie frică mie de tine – adică eronat –, de acest lucru-mi era frică şi înainte, dar nu pot fără să-mi destăinuiesc gândurile şi frământările mele.
Oare ce faci tu acuma e ora 19.25 – singură –, la ce meditezi, mi-e dor de tine dar nu mai e mult şi gata „Remember „care înseamnă în germană reîntâlnire, dar nu provizorie ci pentru totdeauna. Încăpăţânarea şi orgoliul meu prostesc şi haotic nu are nimic bun în el, sunt urâcios şi un nevăzător dar nu sunt egoist şi nici frigid la importanţa ce o constituim. Ştiu că îmi cam dau aere şi-mi dau importanţă, că uneori sunt lipsit de orice bune maniere, dar există în mine o frică în stare latentă, nu ştiu de ce şi pentru ce dar e un chin – la început mă întrebam – de e oare din cauza neîncrederii, dar nu e, acesta-i alt capitol neclasat încă în procesul aprofundării şi totodată a exteriorizării gândurilor mele. Vreau să spunem cât mai multe lucruri sincere despre noi dacă se poate totul – dar îmi apar vorbele spuse de… de atunci – poate că sunt emotiv sau e un început de agonie dar nu a lipsei de agonia cărnii ci a sufletului care acum se luptă cu cu îndoielile şi viziunile mele atenuate de acea pădure virgină care-mi acoperă ochii – e oare drept – e oare un mister pe care nu mi-l vei dezvălui niciodată ca şi altele pe care le cuibăreşti în tine, şi mi-e frică de răbufneala ta pentru că tot strângi, strângi şi nu te exteriorizezi…
…Mă doare mâna dar nu mă opresc, mi-e frică să nu pierd firul sau să-mi fie frică.
Scuză-mi scrisul, sunt obosit, de greşesc să nu mă condamni ca atunci la tine acasă pentru că fac atâtea greşeli. De multe ori îmi spun că sunt prea sensibil – tu vei crede că prea maleabil, prea influenţabil – e drept? Scrisorile tale sunt atât de reci din realitatea gândirii tale despre mine – e drept mă iubeşti – dar ai şi tu raţiunea ta care nu vrea

să se deschidă. DE CE? Nu pot să cred că te mărgineşti la atâtea câte-mi ceri. E drept? Sufletul tău e deschis spre mine în aceste scrisori, dar mintea şi gândirea ta e mută, sau nu vrei să raţionezi din frică, să nu fie un dezastru, te rog deschide-te, nu mai rabd. De ieşit după amiază nu pot deloc ci doar dimineaţa, decât să fug... Îmi scri că ţi-am încălzit sufletul. Dar mintea, raţiunea, unde e?

Ce se întâmplă cu ea?... Mă simt ca un orb care numai pe simţul tactil îşi urmează drumul. Nicio scrisoare – nimic – niciuna, oare numai sufletul vorbeşte-n tine?!...

20.01.1989

...Adevărul e că viaţa cotidiană îţi acaparează – tot timpul, fiind implicată în procesul luptei pentru existenţă, în acest fel se explică starea latentă ce există în tine – nu din punct de vedere sufletesc ci d.p.d.v. al aprofundării unor fenomene şi fapte ce nu sunt paralele cu viaţa noastră...

23.01.1989

...Săptămâna asta sunt porcar, adică lucrez la gospodăria şcolii...

...Fără acest zid al Bastiliei depărtarea s-ar reduce la zero căci oriunde vei fi la tine voi fugii, căci...

...Din cauza zidului apropierea fizică dintre noi nu este posibilă de aceea impulsul trebuie să constate din stăpânirea de sine de care trebuie să dai dovadă, neîncrederea mă macină – de fapt iar revin de unde am plecat – eu am încredere în tine dar acest impuls trebuie să-ţi dea o nouă forţă care să te apere de unele miraje ale vieţii – mă înţelegi – și asta e o interpretare a gândului meu...

02.02.1989

...Marţi am fost la policlinică la control la cardiologie (nu mă simt bine) – mi-au spus că sunt tahicardic...

13.02.1989

...De fapt te vei lămuri singură când vei veni la mine ce şi cum se procedează şi se încearcă să se primească un bilet de voie de câteva ore...

...Le-am scris alor mei să-mi trimită ceva bani... sunt pe chituci, am dat 400 de lei pe medicamente – nemţeşti –, ţi le voi arăta când vei veni la mine...

...Când mă gândesc că n-avem nimic, nici casă, nici masă – pe unde vom fi, darămite altele, frigider, aragaz şi câte şi mai câte...

...De tine nu se leagă niciun băiat, nu-ţi zice nimeni nimic, nu

mi-ai spus-o niciodată, chiar aşa de intangibilă eşti. Of! Sunt tare urâcios, dar sămânţa care încolţit în mine mă sapă cu toată opoziţia mea. Dragă… te rog trimite-mi ceva timbre, sunt falit, ţi-am mai spus-o…

…22, 02, 1989…

…E multă jale la noi în clasă pe doi i-a trecut în rezervă – din cauza abaterilor – de fapt ce şti tu. Să ştii că problemele în viaţă sunt inerente – dar comportamentul meu m-a făcut să-mi văd de treabă şi să fiu băiat la locul meu. Îmi pare rău de ei – dar…

…– de fapt tu nu poţi să vezi mai departe, ai citit prea multe romane de dragoste şi nu mai vezi realitatea, dar ce să-i faci tu eşti tu şi eu sunt tu. Chiar aşa de prost mă crezi tu, să ştii că prea mai subapreciat. Sper să-ţi fi luat blugi, oricum arăţi foarte bine – nu glumesc deloc – f.f. bine, numai să nu te îngraşi din nou. Un sfârşit atât de groaznic, nu m-aş fi gândit vreodată că pot suferi atâta. Of!…

23, 02, 1989

…Dacă nu primesc nimic până luni de la tine, voi încerca să te sun, iubiţelul meu drag, ce dor mi-e de tine, de abia aştept să fim împreună, cu toate că acuma plutim într-o situaţie confuză. O suspiciune – cred – din partea ta – sau mă înşel…

…n-aş vrea să te ştiu abătută. Precis te gândeşti că te voi chinui cu gelozia mea, dar distanţa mă determină să am numai gânduri negre…

…Să ştii că eu sunt sincer cu tine, of! De ai fi şi tu la fel ca mine. Eu nu am nimic împotrivă să te distrezi, nu-s egoist cum poate crezi tu, că dacă eu stau închis aici şi nu pot ieşi nicăieri, îţi cer şi ţie acest lucru – nu!…

…Te rog gândeşte bine să nu faci vreo imprudenţă – acum cât mai este timp…

06.03.1989

…Şti că bine am făcut că am fost la timp – pentru că noi având învoire ne-au numărat bob cu bob. Sunt tare îngrijorat în privinţa ta dacă – cum ai călătorit – şi dacă n-ai avut probleme şi necazuri…

…Of!… cât mai trebuie să suferim. De ce? Oare cu ce am greşit noi atâta – dar mai sunt 47 de zile până la vacanţă, şi vom fi din nou împreună…

…Ieri mi-ai zis că „vezi şi eu fac sacrificii pentru tine „sau cam aşa cevavezi iar îmi zboară gândurile aiurea! Dar gata…

...Of!... cine ştie pe unde ne va arunca soarta, sunt tare îngrijorat de ce şi unde voi fi. Am auzit că noi n-avem voie să fim cu serviciul în judeţul de unde suntem aşa că nu ştiu ce să mai cred – mare nenoroc am – cine ştie pe unde mă vor da?...

...Le-am scris şi alor mei că vrem să ne căsătorim la începutul lunii iulie, iar în august până pe 20 – sau imediat după 23 august să facem nunta şi că nu mai vreau să amân nimic, numai dacă vor intervenii unele neprevăzuturi care să ne zădărnicească planurile. Tu ce zici?...

08, 03, 1989

...Zilele astea e un control f. sever la noi – aşa că îţi voi scrie mâine – iartă-mă nu mă simt bine deloc, mă supără inima din ce în ce mai tare, nu ştiu ce să fie cu mine, doctorul mi-a dat ceva medicamente şi sper să mă simt mai bine, batăile au luat-o razna, nu ştiu, şi aşa nu mai am mult de trăit. Aşa de încântată erai când m-ai supărat duminică cu acea poveste din autobuz, de unde atâta răutate din partea ta pentru mine. De unde? Tu mă crezi chiar aşa de prost? Doruleţ! Chiar aşa de prost mă crezi?! Gândurile mă apasă iar hotărârile sunt foarte greu de luat, dar când presupunerea devine realitate se transformă într-o hotărâre nestrămutată, iar eu când îmi pun ceva în cap nu mi-o mai scoate nimeni. Aşa cum le zic şi colegilor mei „Eu nu ştiu multe... Of! Ce crudă-i viaţa cu mine, de ce să sufăr eu atâta?...

08.03.1989

...Am citi o carte foarte bună – scrisă de mine – şi aşi vrea să-ţi povestesc din ea – sfârşitul lipsea – ce ciudă mi-a fost. Era vorba de o prietenie, o prietenie puternică – de iubire, dragoste, zile frumoase, clipe pline de bucurie, de adevărată şi curată dragoste. După doi ani băiatul a trebuit să plece, deoarece părinţii lui se despărţiseră şi el a plecat cu tatăl său – care nu-l prea iubea dar având o funcţie importantă din orgoliu l-a câştigat la procesul de divorţ. Deci erau despărţiţi – fata iubindu-l f. mult precum şi băiatul, din nefericire pentru dragostea lor începeau să-şi facă probleme (de gelozie). Ea îşi spunea că el este o fire slabă, uşor influenţabilă, pentru că fiind şi o fire sociabilă, deschisă se va face plăcut, uitând-o.

Ea nu putea înţelege ce mare şi puternică era dragostea lui pentru ea şi el îşi făcea complexe – iar vorbele prietenilor lui, l-au făcut să fie insuportabil de suspicios şi de neîncrezător în fidelitatea fetei – o iubea mult de tot – iar în scrisorile lor se revărsau numai cuvinte

adevărate pornite din suflet şi aşa de mult se mai perpeleau în puternicul ataşament ce-i lega. Încet, încet fata lua unele impulsuri ca fapte ale trădării fiinţei iubite – era foarte nervoasă – şi-şi făcea multe complexe pe această problemă – procese de constiniiţă – şi câte şi mai câte iar cu timpul a început să nu-i mai reproşeze nimic din suspiciunile ei. Cu timpul băiatul a reuşit la facultate iar dorul de ea îl chinuia cumplit – se întâlneau se iubeau iar despărţirea era crudă şi dureroasă pentru el. Încet, încet fata nu mai nutrea, o dragoste curată – dar îl dorea de soţ datorită perspectivelor ce i se arătau în faţă. Într-un concediu a plecat într-o localitate la o mătuşă de a ei – cu el nu se putea întâlni din cauza părinţilor. Verişoara ei îi tot reproşa timpul pierdut până atunci – pentru că el fiind la şcoală plecat de atâta timp o înşela sigur – iar ea le lua toate de bune. A cunoscut şi ea un băiat şi fiind tânără, dornică de nou, de senzaţii tari, fiind şi femeie a căzut în mirajul unui bărbat – împinsă de la spate şi de vara ei, indirect. Ea continua să aibă aceleaşi relaţii cu băiatul care o iubea care a îndurat multe, numai că el a început să simtă că ceva s-a întâmplat cu ea – pe urmă a început chinul sufletesc pentru băiat, pentru el viaţa nu mai avea niciun rost, se simţea trădat, ratat…

14, 03, 1989

…Oricum dacă era ceva nu te duceam acolo pentru ca să te compromit, sper că atâta raţiune poate să te antreneze în tragerea unei concluzi… De fapt de ce ai veni la mine? Numai pentru că am insistat eu, sau mai bine zis, că faci şi tu sacrificii pentru mine, bineînţeles la reproşurile mele. Oricum îmi pare bine că pe 7 seara te-ai distrat, oricum eşti liberă să faci ce vrei, iar soarta de care tot pomeneşti îşi arată colţii cu momente grele şi de cumpănă-n viaţă, depinde cum reuşeşti să treci peste ele, zic 7 seara pentru că nu mă însel şi nu trebuie să te explici sau să mă contrazici. Mi-e greu, mi-e f. greu, dar vorba ta „TOŢI ZIC AŞA „Orice înduri în viaţă, dar când vezi că te zbaţi pentru ceva nobil şi pentru binele familiei tale, iar acea persoană cade aşa de uşor în mrejele vieţii de huzur al influenţei, astea-s bănuielile mele pe care nu am cum să le confirm…

…Ştiu că acum mă crezi un prost! Da ştiu, iar firul se subţiază mereu, şi mi-e tare frică să nu se rupă. Oricum mă resemnez cu gândul că n-am noroc. Întâlnirea cu tata de duminică a fost un dezastru pentru toată viaţa mea, de fapt ce să-ţi spun… Oricum nu voi mai spune tot ceea ce gândesc, voi deveni pasiv la chinurile sufleteşti care nu vor să

treacă. De ce? Cu ce am greşit? De ce atâta ghinion, pe cine am supărat. Cu ce am greşit în faţa ta… de fapt nu mai e mult – de ce – Atât de aproape de finiş, atât de aproape de libertate – şi tu – de ce? Nu vreau să cred că ereditatea se reflectă în toate modurile, de fapt e ultimul meu gând, care ţi-l mai spun, am vrut să fiu sincer până la capăt pentru ca să nu am mustrări de conştiinţă. Oricum eu mai sper – dar ce sper nici eu nu ştiu – sau în ce.

Tot acel Sorin – care suferă mult – şi cred că zilele mi-s numărate. Păcat mare, păcat, prea multe conexiuni, multe decepţii. Cu drag Sorinu.

20,03, 1989

…Eu o duc destul de bine – cu sănătatea nu am probleme – uneori mă gândesc că prea am abuzat de medicamente în ultima vreme, de aceea vreau să o las mai moale, numai că acuma primăvara răcesc foarte repede, aşa e primăvara. Pe aici e timp frumos şi destul de cald, acuma chiar că vine primăvara, se simte mai des astenia de primăvară, astenia tinereţii şi aşa mai departe…

…În rest totul îi bine, numai că timpul mă apasă, dar acuma când primăvara e atât de muncă în grădină, au grijă şefii, după o zi de muncă pe câmp reuşesc să dorm toată noaptea, fapt ce m-a bucurat, căci de mult nopţile mi se par nesfârşit de lungi, asta-i viaţa…

…În permisie nu am cum să vin, aş vrea eu dar n-am cum, n-am niciun sprijin, nici moral şi nici material aşa că mă resemnez şi mă gândesc la apropiata vacanţă…

…Ce mai fac ai tăi, ce mai face nepoţelul, cred că-i mare acuma, o fi cât masa şi cred că merge copăcel, copăcel. Dură-i viaţa, cine zicea, nu mai reţin bine – de fapt nu mai reţin deloc „Viaţa-i o luptă, deci luptă-te „dar uneori eşti ca un Don Qihote, te lupţi cu morile de vânt. Eh! ce să-i faci…

30.03.1989

…Ce le-ai spus? În legătură cu tabelul acela cu rudele (acolo unde este trecut NUMELE – mătuşii tale) trebuie scris şi numele purtat anterior în paranteză – după, de exemplu… – unde scrie… (pui…), de fapt nu unde scrie ci lângă dedesubt în paranteză…

…Fiecare dintre noi are defecte – dar ce pot face eu dacă sunt de modă veche – iar pe deasupra eu nu accept nicio cale de compromis în niciun caz – aşa că aşa suntem, şi nu cred că am fost aşa de rău, dar tu vrei să mă schimbi în sensul viziunii tale…

03.04.1989

...În fiecare an – când se împlinea această zi de 8 aprilie, nu puteam să fiu fericit – de fapt – exceptând o singură dată când eram împreună.

— În ceilalţi ani mai bine zis – ţi-am povestit cum mi-am petrecut zilele mele de naştere... – excepţie şi clasa 1 secţia germană, zic eu acuma – dată indescifrabilă – ... de ce oare? de ce? Of! Se poate aşa ceva, de ce oare? Sunt un om ratat! Las când voi fi lângă tine îţi voi confirma şi-ţi voi demonstra toate suspiciunile mele. Credeai că eu stau aici ca să fiu ceea ce n-am fost niciodată? Ai să vezi! De ce oare? De ce? Şi pentru ce?

Trebuia să nu renunţi, să nu pleci din calea mea, vezi cum clipele de atunci mistuiesc inima mea, te-am strigat, nu mi-ai răspuns vai ce clipă grea a fost, iar acum să revenim, sincer nu mai are rost, poate îţi vei aminti.

Articol VI. de-un băiat cu ochi căprui, şi ce mult vei suferi, când vei fi a nimănui, poate a fost un vis ciudat, care a fost de mult uitat, pe al rozelor parfum, să ne mai iubim odat, sincer numai are rost.

...o poezie citită demult – zic eu acuma – 05, 04, 1989

Felicitare de la prietenă.

...Aş vrea să-ţi dăruiesc un câmp nesfârşit de flori multicolore iar noi să străbatem împreună acest ţărm al fericirii şi iubirii eterne...

06, 04, 1989

...În ultimele zile n-am făcut prea multe, aceiaşi viaţă cotidiană, bineînţeles cotidiană pe plan local. Tu ce mai faci, după câte îmi scrişi tu duci aceiaşi viaţă cotidiană...

...Mi-e tare dor de ei de ţine de toţi dar la urma urmei nu mai este mult şi termin cu zidurile acestea, şi de învins voi reuşi să înving aceste ziduri numai prin răbdare, iar răbufnirea va fi prea lentă pentru cât timp am stat în scoală...

08, 04, 1989

...drumul pe care am plecat mă pune la grele privaţiuni. Aş fi vrut să am măcar câţiva bani (lei) pentru ca să îţi pot trimite să te gândeşti puţin şi la mine. Mai este puţin, dar parcă ar fi 100 de ani de stat în „Bastilia „asta...

13.04.1989

...E – dar tu nu-ţi poţi da seama de toate astea – decât atunci când ţi se explică un fenomen mota – mo – iar înţelesul e greoi – bine ai

spus tu că atunci când ai citit-o n-ai înţeles nimic – e drept nici eu nu cunoşteam toţi termenii dar mă gândeam şi prin paralelism cu ceea ce e între noi să trag concluzii – dar dacă de pe acum îmi pui aceste probleme – atunci când voi fi epuizat toate cele pe care le cunosc ce vei face? Mi-e dor de tine mobidicul meu, mic şi rău…

…să mergem în vizită pe la… pe la… – dar noi suntem prea izolaţi – nu-i aşa sau e mai bine aşa. Tu ce zici?…

…sunt trup şi suflet pentru tine dar tu mă dezamăgeşti – de ce oare, de ce?…

…ceva la nelocul lui despre tine aş fi un om ciuntit sufleteşte…

…– pe veci te voi iubi!…

27.04.1989

…Ai văzut cum am crezut în vorbe, şi-mi pare rău că n-ai venit şi tu în curte să vezi şi să auzi ce au discutat, bineînţeles n-ai vrut să te complaci în situaţia aceea, am fost eu un prost că m-am dus până acolo, ce tâmpit, ce să-i faci, nu ştiu ce a fost atunci în capul meu, ştiu că te gândeşti aiurea dar după cum au spus şi tovarăşii n-am avut de a face cu nimeni…

02.05.1989

…şi am intrat în singura lună pe care o voi sta în întregime între zidurile nemiloase ale momentului, care se vor nărui în totalitate în august – la mijlocul lunii …

„… Mi-e tare dor de tine iubiţel dar odată şi odată trebuie să înţelegem că viaţa nu-i o socoteală pe care o poţi face de două ori, ce ai făcut e bun făcut, n-ai cum îl drege – indiferent de modul vădit –, tot aşa cum nu poţi îndrepta o scădere greşită, făcând bine o adunare…

…Ce să facem în cazul ăsta, că te simţi aşa bolnavă, nu mai poţi aştepta o lună până vin eu în practică, aşa că te rog foarte mult încearcă să mergi neapărat şi cât mai repede la doctor, ai putea face cancer şi mi-e tare frică – te rog din suflet, poate la Vatra Dornei vei reuşi să mergi – dar tu şti mai bine, şi toate sunt numai din vina mea, ştiu, numai eu sunt vinovat, vrei acuma să mă împovărezi pentru mai multe motive ale tale pe care le înţeleg, frica-i mare…

…dar problemele mă vor ajuta să-mi uit necazurile. Ce să-i faci aşa-i viaţa…

XIV

ERAM ÎN CORZI

Timpul în spatele gardului de la care mă uitam cu jind la cei ce

erau în partea cealaltă pentru mine parcă stătea pe loc, nu mai rezistam trebuia să ies şi eu, vedeam că ceilalţi aveau bilete de voie, învoiri iar eu doar rar şi cu foarte mare greu primeam vreo unul şi ce-mi trece prin cap, tot aud eu că alţii mai fug peste gard şi se duc în oraş şi vin doar noaptea. Aşa am început să-mi fac planuri să sar şi eu gardul, dar cum, încep eu să urmăresc cum se făcea paza şi numai ce găsesc o breşă pe unde se putea sări, să scap fără să fiu prins – zis şi făcut.

Într-o seară o iau la sănătoasa peste gard şi nu mă opresc decât în oraş la telefon, după acea zi ieşeam mai des pentru că ştiam că n-au cum să mă prindă pe acolo.

Nu după multă vreme cunosc câţiva prieteni cu care ne întâlneam la cineva acasă, mai târziu aflu că unul dintre ei voia să fugă din ţară. După acele întâlniri simţeam pe cineva în urma mea iar într-o zi tot aşa sărind gardul – parcă eram teleghidat tot voiam să merg în oraş să mă întâlnesc cu acei prieteni iar unuia îi ziceam „mobidyc „care era prieten cu mine – şi cum săream gardul văd pe unul de la comenduire care era de la cei care îi interesa ce făceam noi în scoală şi pe care îl cunoşteam din vedere, ştiind că-i omul care ne dă afară. Numai cel văd pe acolo prin oraş că se apropie de mine, era cu încă unul îmbrăcat miliţian şi era aşa de aproape că mai să pună mâna pe mine dar eu îl dibuiesc pentru că eram obişnuit încă de pe vremea liceului şi ştiam că sunt după mine dar îi mai driblam şi nu aveau ce să-mi facă pentru că nu aveau vreo dovadă împotriva mea, şi i-am păcălit pe urmăritori băgându-mă într-o budă colectivă – scuzaţi expresia – până ce au trecut de mine iar eu am ieşit şi am luat-o în sens opus până la şcoală.

Toate astea câte s-au adunat iar pe deasupra şi pentru simplul fapt că cunoscusem pe cineva care voia să fugă din ţară, motiv care ducea la umplerea paharului meu. Intuind eu ce se întâmplă n-am mai călcat pe acolo, îmi dădeam seama sau m-au făcut să-mi dau seama că erau pe urmele mele şi că-mi purtau grijă exmatriculării din vari motive încă de la început pentru că nu eram dorit, aveam presimţiri, şi spre deosebire de celelalte episoade de data asta nu l-am văzut pe secretarul de partid pe aproape – aşa era să fie să ajung într-o prăpastie cât mai adâncă.

Colac peste pupăză într-o zi, fapt ce a început să mă preseze mai apăsat cu urmăritorii lor când într-o învoire ieşind într-un camping

unde erau diferite chioşcuri la care se servea bere iar eu oprindu-mă la unul încep să mă pilesc din două beri deoarece nu prea eram obişnuit şi mă prindea repede de ajungeam ca şi cetăţeanul turmentat al marelui dramaturg Caragiale „Eu cu cine votez...” iar în euforia mea l-am făcut pe unul de pe acolo căruia nici chipul nu îl mai reţin să se simtă într-un fel anume cred că era de pe la partid, ceva şef, că-i aşa şi pe dincolo – dar nedreptatea era la ea acasă – nu mai reţin ce i-am spus, ce oare i-oi fi spus aşa de grav de au început mai tare să mă preseze cu urmăritorii lor.

Şi aşa au continuat cu urmărirea mea, când ieşeam din şcoală pe poartă îi simţeam tot timpul în urma mea, uneori mă şi intimidau iar câteodată îl vedeam pe câte unul îmbrăcat în ţinuta lor fudulă cum trecea pe lângă mine făcându-mă să am presimţiri şi mă cuprindea o frică pe care nu am cuvinte să o descriu.

Într-o zi fiind în practică dinainte de absolvire mă duc până la mătuşa mea la Timişoara care lucra la spitalul judeţean la cabinetul de Planing Familial pentru ca să cumpăr verighetele pentru nunta pe care o stabilisem la două zile după ce ajungeam acasă de la şcoală.

Să-i fi văzut cum erau pe culoarele trenului şi pe culoarele spitalului după mine iar eu aveam o frică de cum numai atunci când eşti anchetat o aveai, aveam tăria să nu clachez, asta m-a ţinut cred pe picioare până se apropia punctul culminant şi apoi deznodământul, şi mai cred că nu se grăbeau pentru că aveam stabilită data nunţii, îi vedeam – cred, cum zicea cineva – numai atunci când voiau ei să-i văd.

De la Timişoara am luat-o spre Bucureşti cu trenul să mă întâlnesc cu soacra şi cu viitoarea mea soţie să-şi cumpere rochia de mireasă iar eu un ceas, ceea ce am şi făcut.

În trenul destul de aglomerat le simţeam prezenta lângă mine, ce-i de o teapă cu mine „pleava şi drojdia societăţii „îmi vor da dreptate de cum îi simţi, nu prea realizăm eu ce se întâmplă cu mine pentru că spaima era aşa de mare şi de apăsătoare încât am fugit de ei prin culoarul trenului care mă ducea la Bucureşti şi ajungând acolo, eu mergând repejor în primul vagon iar ei la câteva în urmă şi era aşa de aglomerat că, când am coborât mi-au pierdut urma, dar nu pentru mult timp.

Ajungând în capitală mă întâlnesc cu soţia şi cu soacra şi mergem la cumpărături, nu după mult timp îl observ pe unul cu ziarul făcut sul că-i după mine, de acuma nu mai îndrăznesc să fug pentru că

eram şi cu alai după mine, şi ziceam în sinea mea când treceam dintr-o stradă în alta pentru ca să acopăr fuga mea de mai înainte.

— Cum fug uite că vin înapoi şi merg încet.

Poate uni vor zice că am avut mania persecuţiei dar cei care au suferit ştiu la fel de bine ca şi mine sau poate mai bine cum erau prigoniţi şi cum se simţeau de urmăriţi.

Ar fi o poveste întreagă despre umila mea viaţă, dar ce să vă spun de cum mă fotografiau când eram urmărit, să vedeţi ce îndemânare aveau că nu puteam să evit, apărea câte unul cu un aparat de fotografiat de tipul vechi şi mare cu care se făceau poze de la piept, apărea în faţa mea chiar de după un colţ la o distanţă destul de mică şi mă fotografia de nu puteam să scap sau cu un aparat foto pe care îl ţinea pe o carte şi întorcea cartea în aşa fel pentru ca să mă poată fotografia chiar în momentul când ieşeam dintr-un magazin şi pentru ca să nu pot să evit, şi cum zicea cineva – şi mă repet – îi vedeam doar atunci când voiau ei să-i văd.

Mai târziu îmi spune mama ca şi altul din acelaşi oraş cu mine a avut probleme în şcoală voind să-l dea afară pentru că bunicii lui erau chiaburi, iar pata asta m-a urmărit şi când am ajuns la noul meu serviciu.

Toate astea m-au făcut să fac legătura cu prigoana mea din şcoală iar dedesubturi, motive şi invective se găseau multe iar altele se mai şi confecţionau, şi uite aşa reuşesc să termin şcoala – aveau ăştia un plan lugubru cu mine de mă lăsau aşa după ce am reuşit să fug de ei, aşteptându-mă vremuri tulburiiar când ajung acasă mă şi îmbrac în mire şi mă pregătesc de nuntă. Toate erau aproape gata dar cu foarte mare greu, nu voia nimeni să le dea carne şi de abia după multe rugăminţi au primit aprobare pentru că aşa era la odioşi dacă voiai să cumperi carne de la abator pentru nuntă trebuia să primeşti aprobări – de ale partidului – nici nunţile odioşii nu te lăsau să le ţi toată noaptea – astea toate pentru că copii trebuie să ştie şi să nu mai laude vremurile odioase.

Mergem noi la starea civilă ne căsătorim iar apoi mergem la localul închiriat să înceapă nuntă, nu după mult timp, aflu eu acum, au început să se certe muzicanţii fiind calmaţi până la urmă de neamuri. Cine era ca mine cu două perechi de naşi – fală mare traistă goala – cu bani din credite luaţi de părinţi şi cu porcul vândut pentru ca să-mi poată face nuntă. Unul dintre naşi era pilot iar întâmplarea face să fie

şi câţiva colegi de şcoală sau serviciu cu un elicopter pe acolo împrăştiind prin zona ceva, nu ştiu dacă li s-a cerut sau nu dar ştiu că s-au învârtit cu elicopterul deasupra localului unde a avut loc nunta şi au aruncat flori dar eu nu realizăm ce se întâmplă lângă sala de nunţi şi nu realizam nici ce se întâmplă cu mine, eram într-o stare de urmărit, mă tot uitam după cel de la comenduire dar nu era niciunul pe acolo, sau nu i-am văzut eu.

La 12 noaptea se termină nunta iar cu aprobare se ţine până la ora unu pentru că odioşii nu te lăsau să simţi că trăieşti, după care la culcare pentru că eram obosit şi cam pilit.

A doua zi vorbesc cu soţia mea să mergem la popa să ne cununăm fără să ne ştie nimeni dar nu se putea pentru că prima dată trebuia să ne spovedim, eu m-am spovedit dar soţia n-a putut aşa că ne-am întors acasă şi am amânat.

Între timp la noi acasă părinţii mei au întins o masă lungă pe iarbă să se ţină „Blidul cu grâu” un obicei străbun pe care maramureşenii îl respectă, eu uitasem de el şi când ajungem acasă mă ia mama deoparte în holul mare şi numai ce-mi trage o palmă de o ţin minte toată viaţa şi apoi certurile erau la ele acasă, trebuia să plătesc un cântăreţ iar soţia nu era de acord, mama făcea presiuni asupra mea – totul era o vrajbă – să se respecte obiceiul şi să se dea pălincă la oameni când plecau acasă, sora mea şi bunica puse de mama strângeau de pe mese pentru a doua zi la blidul cu grâu, ceea ce unii adică neamurile soţiei nu voiau şi uite aşa certurile o ţineau lanţ – şi-o fi băgat ăla cu cornițe coada şi pe acolo.

După câteva zile mă întâlnesc şi eu cu un unchi de al meu, unchi care cred că a era printre puţinii, care au câştigat statul român într-un proces sfidându-i pe cei care ne vânau cu ură în acele vremuri, şi mă invită sau îl invit la o bere, nu după mult timp îl observ pe cel de la comenduire că se fofilea după mine. Acuma începeau să se arate mai des, ieşim noi afară şi fără să zic la nimeni nimic o iau spre casă. Erau pe aproape.

Se termină cele câteva zile şi trebuia să mă prezint la serviciu – ce lipsit eram de faptul de a şti că aveam dreptul de un concediu pentru luna de miere.

Astea se întâmplau la sfârşitul lunii septembrie 1989. Mă duc eu la serviciu şi numai ce nu încep cu presiunile asupra mea, colegii tot şuşoteau pe la colţuri evitându-mă parcă eram ciumat, nu ştiu dar

parcă le-aş fi făcut ceva de toţi se fereau de mine. Când îi vedeam că vorbesc pe la colţuri simţeam că vorbesc despre persoana mea, că mă dau ăştia afară. O fi dat holera peste noi.

Stăteam la un hotel la o mansardă fără geam cu un miros lugubru iar noaptea – nu ştiu cine – cineva tot o speria pe soţia mea bătând cu putere în uşă, a doua zi ne era bună de nimic. Frigul ce l-am îndurat în acea iarnă pentru că tot din răceală în gripă dădeam şi din gripă în răceală iar medicamentele făceau parte din hrana noastră zilnică pentru că aşa erau vremurile şi pentru că căldura era numai pentru unii, majoritatea populaţiei tremura de frig între betoanele făcute la normă, iar cu exodul de la ţară la oraş cu coloşii industriali care lucrau mai mult pe stocuri au reuşit să distrugă o ţară întreagă.

De la hotel ne-am mutat la o gazdă care nu avea lemne şi s-a îmbolnăvit soţia de rinichi. Tot din boala în boală eram.

Eu le mai trăgeam pentru ca să scap de clănţănitul din dinţi şi de spaima ce o aveam ştiindu-i pe ăştia după mine iar soţia s-a dus acasă la părinţii ei pentru scurtă vreme. De multe ori mai trăgeam câte o cântare – cum îmi place să-i zic eu – când sunt supărat şi alungat de peste tot.

„Mai întoarce doamne roată, să-mi mai văd odată soarta, să-mi văd anii tinereţii, să-mi văd fericirea vieţii, care fără de rost s-au dus”.

În această perioadă hotărâm, eu şi soţia să ne cununăm la preot – zis şi făcut – rugăm noi pe o pereche de naşi să ne cunune şi ne hotărâm să o facem la părinţii lor acasă într-o comună departe de toţi şi de toate. O facem şi ne cununam fără să ştie nimeni iar preotul când a plecat din casa îşi făcea un semn de parcă voia să scape de duhuri rele făcându-şi cruce când ne-a văzut aşa speriaţi de parcă ne fugăreau turcii. Cred că ne vedea aşa de speriaţi – mai mult eu care aveam atâta stăpânire de sine, ştiindu-mă şi simţind că sunt urmărit – încât s-a speriat şi el grăbindu-şi paşi de pe lângă acea casă în care ne-am cununat. Nu ştiţi la ce presiune eram supus pentru ca să clachez – realizez eu acuma – să fug iar de ei sau să fac vreo prostie, eram aşa de păzit să nu care cumva să fug din ţară, dar parcă eram cu capul în nori de nu ştiam ce se întâmplă cu mine. Tot aşa speram să-i „driblez”, în subconştientul meu speram să nu ajung să cad într-o prăpastie mai mare şi tot mai mare. De multe ori când veneam spre casă treceam prin dreptul unei biserici, de speriat şi hăituit ce eram îmi făceam cruce cu limba-n gura să mă ajute Dumnezeu. Eram în corzi.

XV

REVOLUŢIA

Revoluţia era aproape iar presiunile asupra mea creşteau, cred că se apropia punctul culminat al urmării mele iar apoi deznodământul. Vine revoluţia, stau eu la serviciu ce stau iar apoi spre casă, credeam că s-a terminat, dar ce să vezi, să nu, cât erau de îndârjiţi împotriva mea că şi în noaptea revoluţiei ăştia mă tot urmăreau şi mă intimidau, iar într-o seară când mergeam la serviciu şi luând-o prin centrul oraşului – nu aveam de ce să-mi fie frică – numai ce văd că vrea unul să mă bată dar l-a ţinut colegul lui să nu sară pe mine. Nu l-am cunoscut pentru că era întuneric, se vedea parcă ca şi o umbră, cred că era beat sau făcea pe beatul.

Norocul meu c-a venit revoluţia şi n-au apucat să transpună în practică efectiv şi pe moment hotărârile luminoase ale odioşilor, să finalizeze ce au început… pe la Jilava sau şi mai rău să ajung cu flori pe piept – spune o vorbă din poporsub vari motive (făcând aşa o paranteză).

Apropo de revoluţie pentru că mulţi interpretează cum vor şi aşa-i bine să interpreteze, dar după definiţia revoluţiei pe care am învăţat-o pe vremea odiosului este că se schimbă o orânduire socială cu alta orânduire socială, cum s-a întâmplat la noi, de la comunism s-a trecut la democraţie deci era revoluţie, dar pentru mine nu s-a schimbat nimic.

XVI

PENTRU MINE TIMPUL A STAT ÎN LOC

În primi ani de după revoluţie eram ameninţat cu bătaia printr-un gest iar mai târziu bătut lângă o trecere de pietoni de nu m-am dezmeticit decât lângă o şosea pe un bolovan, aflând mai târziu că mi-au spart stânca temporală. Insinuau prin diferite semne că îmi place acelaşi sex încât mai târziu am ajuns să-mi controlez fiecare gest pentru ca să nu se interpreteze greşit. Colegii mă evitau, nu reuşeam să mă acomodez şi am ajuns să mă simt străin în ţara mea, stare care am avut-o şi mai târziu în timpul facultăţii. Erau vremuri tulburi spunea cineva.

La referendum cu noua Constituţie s-au făcut tabele cu cei care sunt de acord, eu aveam impresia că colegii credeau despre mine că sunt împotriva ei şi că-mi plac vechile partide istorice, că sunt de al regelui, eu ştiam că pe rege l-a adus în ţară Dl. Maniu pe Dunăre iar

ziua regelui era 9 mai şi nu se putea sărbători deoarece era ziua unirii de la 1918, de aceea se sărbătorea pe 10 mai. Scuzaţi inepţia dar aşa credeam pe atunci prin anii ’90. Când s-au adus tabelele – ziceam în sinea mea, cum nu sunt de acord, uite că şi semnez – am semnat dar la alegeri tot cu dreapta am votat. Nu-mi plăceau cei de stânga, se forma o nouă categorie socială de sânge albastru muncitoresc care s-a perpetuat, la vot mă uitam în sus să nu mă vadă care cumva cum votez şi că-mi plac vechile partide istorice. Mă simţeam tot urmărit. Toată viaţa din 90 şi până azi eram şi sunt de dreapta. Prin anii 91 – 92 nu mi s-a permis să intru la Academie, şi zic permis pentru că am învăţat subiectele pe care le-am aflat mai târziu, îmi dau seama de abia acuma că nu eram dorit. La limba germană nu-mi făceam griji pentru că vorbesc fluent germana, la istorie am învăţat foarte bine subiectul iar gramatica mi-a plăcut, o ştiam foarte bine şi o ştiu. După ce m-au respins – să nu ajung să dau examen – ziceam în casa chiriasului;

— Pentru mine nu s-a schimbat nimic.

Dar asta-i altă poveste cum zicea o personalitate la televizor, lupta de clasă a continuat şi după 90. Şi zic, puteţi interpreta cum doriţi, dosarele mele nu mi le-au găsit încă cei de la C.N.S.A.S. şi pe care le caută – o fi ajuns pe la Berevoieşti, încă nu ştiu – dar cei de teapa mea „pleava şi drojdia societăţii” ca şi alţi hăituiţi sau oropsiţi ca şi mine sau cei cu arborele genealogic ca şi al meu îmi vor da dreptate.

Cred că nu s-a vrut să mi se arate dosarele pentru ca să nu pot demonstra în contradictoriu cu decizia mea de pensionare de mai târziu din 94, de cum eram înainte de 89, anul pe care îl menţionează decizia că m-am îmbolnăvit.

Ce să-i faci anii ’90, parcă m-ar fi bătut minerii, zicea cineva.

Mi s-a refuzat orice promovare iar în martie 94 m-au pensionat forţat la 28 de ani cu o pensie mizeră iar memoriile adresate de mine pentru a fi reabilitat au ajuns să fie dezavuate.

— Am ajuns pensionar la 28 de ani – La sfârşitul deciziei scrie că anul îmbolnăviri mele este 1989 pentru ca mai apoi să treacă 1990 iar acum recent că m-am îmbolnăvit la 01.01.1990. În prima decizie a rămas scris că trebuia să fiu dispensarizat teritorial în urmă cu patru ani, adică martie 89 iar în contradictoriu vor putea spune ăştia că până în 89 eram urmărit şi prigonit iar din 90 m-am îmbolnăvit, cine o să-i creadă pe ăştia care reprezintă instanţele morale, dar frica nedreptăţii şi ameninţărilor îi mare. Cu permisiunea dvs. vă las să mă judecaţi prin

această „Petiţie către vremurile odioase”.

Mi-am făcut analizele prin 93, am făcut şi E.K.G. şi mi-au ieşit bune după tratament, n-am avut reumatism la inimă şi m-am bucurat. Mă dureau spatele iar la radiografie la Timişoara mi s-a spus că am spină bifidă. Când mă întreba la comisie;

— Ce probleme de sănătate aveţi?

Le răspundeam că am probleme cu spina bifidă de pe vremea odiosului, probleme pe care le am şi azi. Mă doare.

Toată viaţa mea eram un taciturn, construind un monument al tăcerii oculte. Pentru mine nu s-a schimbat nimic iar familia mea suferea, batjocorit pe şantiere pentru că pensia foarte mică nu-mi ajungea nici să-mi plătesc datoriile, bine că lucra soţia, reuşeam cam până aproape de sfârşit de lună să avem bani iar apoi Dumnezeu cu mila părinţilor şi cu bani împrumutaţi de la colegele soţiei.

În prezent cu ajutorul plăţii facultăţii de către părinţi, de soţie şi de mine sunt licenţiat, Ştiinţe Juridice, Universitatea Oradea, Facultatea de Drept la stat la zi, absolvită în 2007 cu nota de licenţă 8 şi pensionar. În facultate colegii mă tratau ca pe un coleg fără să mă simt dat la o parte, iar eu care toată viaţa am avut episoadele mele cu prigoana şi cu marginalizarea eram un om normal, mare lucru este să fi om ca toţi oamenii să te simţi băgat în seamă să mergi la o cafea sau la o bere să râzi de o glumă sau să te superi pe unul, dar cred că numai cei ca mine „pleava şi drojdia societăţii, marginalizaţii şi izolaţii vremurilor învolburate „pot simţi, cu tot respectul şi respectând proporţiile faţă de ceilalţi. În facultate mai treceam pe lângă vreun vrăjmas dar nu m-am mai simţit urmărit, umilit, batjocorit ci doar puţin călcat pe sau în picioare de profesori, mă simţeam ca şi la examenele parţiale ale mele şi am ajuns să mă simt străin în ţara mea.

Din anul doi am avut probleme cu un profesor la Obligaţii, şi atâta m-a picat şi m-a purtat prin toată materia până la licenţă, un an şi jumătate mai târziu după facultate. Trebuia să mă mut pentru un examen de la Timişoara la Oradea, din lac în puţ, dar până la urmă l-am luat foarte greu, era oral şi când să-mi pună nota ce mai învârtea pixul în mână şi ce mă mai tensionat. Mi-a dat un şase după ce i-am scris şi spus toate subiectele spunându-mi;

— Aşa-i ce greu este dacă nu l-ai luat la timp.

În vacanţe munceam şi pe şantiere pentru ca să-mi plătesc facultatea şi trăgeau pe mine ca pe hoţii de cai, câtă nedreptate, încât

m-am specializat în zugrăveli, lucrând cu ziua.

Mă repet, nu vreau să mă acuzaţi de mania persecuţiei pentru că poate o să vină apă şi la moara noastră aşa că nu mai scriu la nimeni nimic şi nu trimit această petiţie nicăieri dar şi aşa o să o scriu pentru mine.

Tot înainte cu dă-i şi luptă şi dă-i şi dă-i şi luptă, ambiţioşii ăştia, toată viaţa mea m-am simţit un taciturn, construind un monument al tăcerii oculte. Pentru mine a stat timpul în loc.

Bată-i Dumnezeu să-i bată de comunişti.

Cu respect.

I. EU DE LA NAŢIONALIZAREA ŞI ETATIZAREA BĂNCILOR 47 – 48 ŞI PÂNĂ AZI

II. MAŞINILE MORŢII

III. COPILĂRIA

IV. LA CAPĂTUL LUMII

V. PRAGUL PREA ÎNALT AL ŞATREI – PRISPEI – VI. PROSTIT DE DOI VECINI

VII. LICEUL

VIII. URMĂRIREA

IX. ARMATA

X. ACASĂ LA MAMA

XI. FABRICA

XII. ŞCOALA

XIII. COLAC PESTE PUPĂZĂ

XIV. ERAM ÎN CORZI

XV. REVOLUŢIA

XVI. PENTRU MINE TIMPUL A STAT ÎN LOC